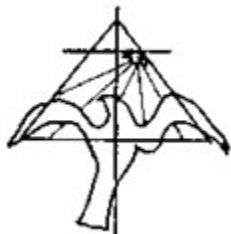

1
leden
2012

Košířský farní list

LEDEN

JEŠTĚ NĚCO K VÁNOCŮM

Jedna stařenka žila sama v opuštěném domku. Zvláště o Vánocích se cítila velmi osamělá, neboť ji nikdo nepřišel navštívit.

Najednou někdo zazvoní u dveří. Stařenka přicupitá a otevře dveře. Před ní stojí mladík z obchodu a v jedné ruce drží velký balík, zatímco v druhé krásnou kytici květů.

Stařenka poděkuje a v pokoji chvějícíma rukama rozbaluje balík. Jsou v něm nejrůznější dobroty: ovoce, pomeranče, sušené figy, zavařované ovoce, zákusky, čokoláda, cukroví a dokonce i dvě láhve výborného vína. V balíku je také lístek: *Veselé Vánoce Ti přeje Tvůj nezapomenutelný manžel.*

Manžel už je ale několik měsíců v hrobě. Jak se sem tedy dostal jeho vánoční dar?

Manžel několik let před svou smrtí uložil u jednoho svého mladšího přítele sumu peněz s prosbou, aby na každé Vánoce zajistil manželce bohatý balík a kytici květů.

A tak více let pravidelně přicházel na Vánoce opuštěné stařence „dar ze záhrobí“.

Láska je vynalézavá. Původce lásky, milosrdný Bůh nám každý rok posílá ne nějaký balík, ale svého milovaného Syna. Proto jsou to svátky radosti.

Předvánoční doba je provázena hektickým sháněním dárků. Mnohdy není tak těžké nějaký dárek koupit, ale mnohem těžší je zjistit, čím bychom druhého mohli obdarovat nebo co bychom si sami měli přát. Z bezradnosti se volí

dárky spíše formální, jen aby se druhému něco dalo a máme Vánoce odbyté. Dárek však by měl být osobním vyjádřením vztahu, kdy myslíme na druhého i v jeho potřebách a odhadneme jeho přání. Není to vždy snadné, ale i zde je láska vynalézavá.

Bůh věděl, co nejvíce potřebujeme. Uskutečnil přátelský krok ke všem lidem. Poslal svého Syna, který je soupodstatný s Otcem a s Duchem svatým jeden jediný Bůh. Dal nám jej v druhé Božské Osobě, které nechybí ani lidská ani božská přirozenost. Ježíš se narodil lidem, vyrůstal mezi nimi a jako dospělý s nimi sdílel naprosto obyčejný život, který později provázejí projevy jeho božského působení. Prokázal se jako ten, který pochází shůry, a proto vládne dějinám a je Pánem nebe i země.

Díky své lidské přirozenosti se s námi může spojit takovým způsobem, že získáváme účast na jeho božském životě. Jde o „podivuhodnou výměnu“, která přesahuje naše chápání, ale přitom proniká celou naší existencí Božích dětí.

I kdybychom tedy dostali pod stromeček samé zbytečnosti nebo jen pár maličkostí, či dokonce bychom nedostali vůbec nic, tím nejpodstatnějším na nás dobrotivý Bůh vždy pamatuje. Slavíme narození Božího Syna a prožíváme obdarování Jeho nesmírnou láskou. A právě z toho pramení největší vánoční radost!

P.L.

Liturgický kalendář Leden 2012

1.	NEDĚLE	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek
2.	pondělí	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3.	úterý	Nejsvětějšího Jména Ježíš
6.	pátek	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
7.	sobota	Sv. Rajmunda z Peñafortu, kněze
8.	NEDĚLE	Svátek Křtu Páně
13.	pátek	Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve
15.	NEDĚLE	2. neděle v mezidobí
17.	úterý	Památka sv. Antonína, opata
18.	středa	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20.	pátek	Sv. Fabiána, papeže a mučedníka
		Sv. Šebestiána, mučedníka
21.	sobota	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22.	NEDĚLE	3. neděle v mezidobí
24.	úterý	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25.	středa	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26.	čtvrtek	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27.	pátek	Sv. Anděly Mericiové, panny
28.	sobota	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
29.	NEDĚLE	4. neděle v mezidobí
31.	úterý	Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 7. ledna po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep. V programu bude rozbor Skutků apoštolů v rámci tematického roku sv. biřmování.

Schůze Výboru PKK

V pátek 13. ledna bude schůze Výboru Přátel košířských kostelů v domečku u Nejsvětější Trojice.

Setkání nad Písmem v domečku

Všechny ostatní pátky měsíce ledna budou v domečku u kostela Nejsvětější Trojice po večerních bohoslužbách vyhrazeny k setkání nad Písmem.

Pravidelná setkání maminek s dětmi

Pravidelná setkání maminek s malými dětmi budou v lednu 2012 pokračovat v úterý v 9.30 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

V lednu vzpomínáme výročí narození (kolikáté už?) našeho duchovního otce

P.Lohela Klindery Th.D., O. Praem.

Při této příležitosti mu děkujeme za všechnu obětavou službu a lásku, kterou nám prokazuje a „vyprošujeme mu všechny milosti, potřebné k jeho i našemu posvěcení“.

Vděční košířští farníci

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů dne 2. prosince 2011

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Funda, Václav Dráb, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
3. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

Vít Bobysud zpravil přítomné o možnostech náhrady starého plynového kotle novým, úspornějším.

2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Ondřej Vaněček seznámil výbor s tím, že byla na Magistrátu hlavního města Prahy podána žádost o udělení grantu na opravy dešťových svodů, které se uskutečnily v letních měsících.

Přítomní se shodli, že prostory věže budou podrobeny jarnímu úklidu.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Výbor dokončil úpravy stanov občanského sdružení Přátel košířských kostelů a výsledné znění odsouhlasil.

Ohlášené datum oslavy 70. let kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích se mění kvůli zahraniční cestě arcibiskupa Mons. Dominika Duky OP na sobotu 28. dubna 2012

Jarní farní výlet, který se konává počátkem května, zamíří tentokrát za krásami Rumburska, Šluknovska.

Oblíbená odpolední farní vycházka, k níž dochází z kraje června (kolem slavnosti Nejsvětější Trojice), zacílí k sousedům – do některé z okolních farností.

Příští schůze výboru Přátel košířských kostelů se bude konat lednový pátek, to je 13. ledna 2012, a to na obvyklém místě a v obvyklou hodinu – v tzv. domečku při kostele Nejsvětější Trojice po mši svaté od 18.30 hodin.

Zapsal Ondřej Vaněček

Úmysly Apoštolátu modlitby na leden

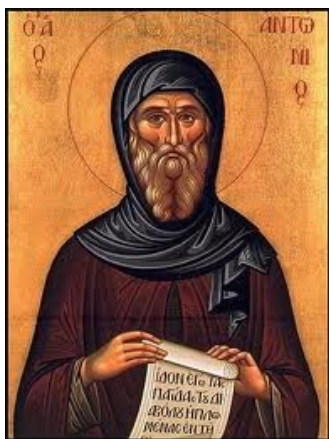
1. Aby postižení přírodními katastrofami dostávali duchovní a hmotnou podporu, kterou potřebují k obnovení svých životů.
2. Aby horlivost křesťanů pro mír přinášela svědectví Kristovu jménu přede všemi lidmi dobré vůle.
3. Za všechny křesťany, aby s odvahou a opravdovostí naplňovali své poslání radostným životem podle evangelia.

Svatý Antonín, opat – památka 17. ledna

Svatý Antonín (nazývaný též Antonín Veliký nebo Antonín Poustevník) se narodil okolo r 251 v Egyptě v místě Coma nedaleko někdejšího Herakleopolis Magna. Byl synem bohatých křesťanských rodičů. Když mu bylo asi 20 let, jeho rodiče zemřeli a on převzal jejich majetek a vychovával svou mladší sestru. Měl touhu napodobit život Apoštolů a jeho život se zcela radikálně změnil jednoho dne, když uslyšel Ježíšova slova z evangelia: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne.“ (Mt 19,21)

Prodal svůj majetek, jeho část dal zbožným ženám, kterým svěřil svou sestru, zbytek rozdál a odešel na poušť jako poustevník. Nejříve byl nedaleko svého rodiště. Tam žil v odříkání, postech a modlitbě. Setkával se tam s jinými askety a od každého se snažil něco naučit.

Ve své samotě prožíval velká pokušení, při nichž se mu zjevovali démoni v podobě různých zvířecích i lidských postav (později asi zveličených lidskou fantazií).

Ve věku 35 let se rozhodl vzdát se od lidských sídel a odejít do absolutní samoty. Usadil se ve staré budově na hoře u východního břehu Nilu. Jídlo mu lidé házeli přes zeď. Občas ho navštěvovali poutníci, ale on se s nimi nechtěl vidět. Postupně se však v okolí usazovali lidé toužící po poustevnickém životě, usazovali se v jeskyních a chýších v blízkosti. Ti prosili, aby je Antonín vedl v duchovním životě. Po dvaceti letech opustil své útočiště čilý na těle i duchu.

Přestěhoval se do rovin, aby byl lidem blíže a vedl skupinu svých žáků. Jeho způsob života nezůstal v tajnosti a získal si velkou úctu. Lidé ho vyhledávali a prosili o radu a pomoc i o uzdravení. Chodili k němu i kněží a biskupové.

Samotu pouště opouštěl pouze z vážných důvodů. V době Maximiánova pronásledování křesťanů posiloval v Alexandrii utiskované a uvězněné křesťany. Podruhé opustil poušť na žádost biskupa Athanasia, aby vystoupil proti herezi Ariánů.

Zemřel ve vysokém věku okolo 105 let, v životopisech se uvádí 17. leden 356. Podle vlastního přání byl pohřben na utajeném místě. Jeho hrob byl nalezen až v roce 561 a ostatky byly převezeny do Alexandrie, potom do Cařihradu, později do Francie, kde nakonec v kostele St. Julien v Arles spočívají od r. 1491 dodnes.

Jeho život známe z řeckého spisu sv. Athanasia. Český překlad vyšel v nakladatelství Refugium pod názvem „Život sv. Antonína Poustevníka“ (2. vyd. r. 2010).

Poušť je, jak dosvědčují naši současníci, kteří měli možnost do pouště zajít, velmi vhodné místo pro soustředění a pro modlitbu. Proto v Egyptě odcházeli lidé do pouště jistě i dříve před svatým Antonínem. On je ale první – vlivem spisu sv. Athanasia - historicky doložený poustevník. Tento způsob života byl předchůdcem mnišského života, který vznikl nejdříve na východě – po Egyptě i v Sýrii, Palestině a Malé Asii, později pevně zakotvil i na křesťanském západě. Tu jako první vznikly řehole sv. Augustina a sv. Benedikta, které jsou základem pro život podle evangelních rad chudoby, čistoty a poslušnosti. S požehnanými plody stále živého evropského mnišství se s vděčností setkáváme dodnes na každém kroku.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Enc., Heiligenkander, Santiebetati) a R.Ondruše: Blízki Bohu i luďom. MP

CANTUTA – Skautský pěvecký sbor

V pondělí 19.12.2011 večer opanoval prostory dalšího košířského kostela, tentokrát Nejsvětější Trojice, smíšený pěvecký sbor *Cantuta*. Pod vedením Míly Vítkové-Fouskové, sbor složený zejména ze skautek a skautů, zazpíval řadu duchovních písní, které v chrámovém prostoru a čistém provedení zněly impozantně a dávaly podnět k zamyšlení. V pořadu účinkoval i výborný kytarista *Matěj Novotný*. Jako vždy sbor uváděl *Václav Dráb*, který ani tentokrát nezklamal ve své pověsti bezprostředního, vtipného konferenciéra.

Díky Cantutě a těšíme se na její další návštěvu.

Mikulášská besídka

V neděli 4. 12. v 16 hodin se uskutečnilo dlouho očekávané setkání malých i velkých farníků a jejich přátel se svatým Mikulášem a jeho doprovodem. Již tradičně proběhlo v prostorách farního sálu. Napjaté očekávání vyplnil otec Lohel připomenutím osobnosti svatého Mikuláše, tentokrát rovnou otázkami na ostřílené účastníky těchto setkání. Horlivost jim nechyběla a správných odpovědí jsme se nakonec také vždycky dočkali.

A pak se již ozvalo zvonění na věži a pak i za dveřmi a už vcházel sv. Mikuláš ve velebném doprovodu tří andělů, následován dvěma pekelníky. Ukázalo se, že ani v nebi není vše neměnné – tentokrát byl světec hladce oholen! Ukázal nám také klíč od nebeské brány zapůjčený přímo od sv. Petra. Kdo chtěl, mohl si ho i potěškat!

A pak již - podle míry odvahy a touhy po odměně - předstupovaly děti a přednášely své básničky a písničky a odnášely si štědré dárky z koše nebeských duchů nejen pro sebe, ale i pro své rodiče. Na všechny se dostalo a ještě zbylo! Zkrátka - dotek nebe na zemi. Děkujeme, svatý Mikuláši, a těšíme se zase napřesrok!

Markéta Vaněčková

ADVENTUS – koncert slova a hudby

V neděli 18.12.2011 se konal v kostele sv. Jana Nepomuckého odpolední koncert Adventus v dramatickém podání herce *Vladimíra Matějčka* a varhaníka *Vladimíra Roubala*, ředitele chrámové hudby Královské kanonie premonstrátů v Praze na Strahově. Koncert byl velmi působivě uveden ve sešeřelém chrámu preludiem V. Roubala pro varhany a zvon (nezvyklá kombinace) s názvem *Rorate coeli*. V. Matějček pokračoval přednesem známé, ale polozapomenuté básně J. Vrchlického *Hlas zvonů...* a potom se střídaly texty básnické i biblické s varhanní hudbou klasickou i autorskou (V.R.).

Velmi hezky působily přechody mezi jednotlivými oddíly, které obstaraly dva „světloňoši“, sourozenci *Drahoš a Jindřiška Límovi* (Drahoš je naším nejmladším ministrantem). Oba v bílých rízách, Jindřiška navíc s bílou kožíšinou lemovanou čepicí připomínající svatozář, nesli pomalým krokem chrámovou loď rozsvícené svíce, které umísťovali do svícňů u paty oltáře. Velmi jímavý dokonale provedený obraz.

Koncert zakončila varhanní improvizace V. Roubala s názvem *Adventus*. Celý pořad byl velkým prožitkem v období našeho čekání na PŘÍCHOD

Díky oběma umělcům, oběma spoluúčinkujícím dětem a všem farníkům, kteří obětavě technicky zajišťovali celý průběh akce (zejména V. Dráb).

Pozn. *Je velká škoda, že návštěvnost byla menší než by si tento pořad předvánočního zastavení zasluhoval.*

OKÉNKO VÍRY

370. Co jsou vášně?

Vášně – přirozené složky lidské psychiky – jsou city, emoce nebo citová hnutí, které pobízejí jednat nebo nejednat podle toho, co člověk vnímá jako dobré nebo jako špatné. Hlavní vášně jsou láska a nenávisť, touha a strach, radost, smutek a hněv. Základní vášní je láska, vyvolaná přitažlivostí dobra. Člověk miluje pouze dobro, skutečné nebo zdánlivé.

371. Jsou vášně mravně dobré nebo zlé?

Vášně, jako citová hnutí, nejsou samy o sobě ani dobré, ani zlé; jsou dobré, když přispívají k dobrému jednání, v opačném případě jsou zlé. Mohou být převzaty do ctnosti, nebo se zvrátit v neřesti.

Silvestrovské pobavení

Na konci kalendářního roku bilancujeme uplynulý rok. Zamýšlíme se nad tím, jak se nám dařilo žít před Boží tváří. Děkujeme Tomu, který nás celým rokem vedl a nesčetným způsobem obdaroval a také prosíme o sílu a světlo do dalšího roku, který je před námi.

Není nám však cizí i radost z humoru, který na svátek sv. Silvestra dostává větší prostor, vždyť křesťan nemá být škarohlíd, mrzout či nějaký chmura. A tak si můžeme v tomto farním listě dopřát potěšení z několika anekdot z církevního prostředí i ze současné reality.

Když se člověk zamyslí nad různými anekdotami, je v nich vždy takové to jádro, které člověku říká: „A ono na tom kus pravdy je“.

Jedna z fary

Panu děkanovi je zle, vyhledá lékaře a stěžuje si na neustálé bolesti hlavy. Lékař ho prohlédne a říká: „Pane děkane, možná, že příliš mnoho jíte a možná také až příliš dobře.“ „Ale kdepak,“ říká děkan, „já dokonce držím dietu.“

„A nejste silný kuřák?“

„Naopak, za celý život jsem nevykouřil jedinou cigaretu.“

„A co spánek? Nechodíte spát příliš pozdě?“

„Ani to ne, můj denní režim je přesně určen.“

Lékař spekuluje, zamýšlí se a nakonec říká: „No tak pak už je jedno jediné vysvětlení. Pane děkane, vás tlačí svatozář.“

Z farní zahrady

Několik holek a kluků si pochutnává na jablkách z farní zahrady. Farář, který to náhodně zjistí, spěchá do zahrady. Zlodějčci už jsou dávno pryč, proto farář připevní na jablonoň velkou ceduli: „Pán Bůh vidí všechno.“ Příští den je na ceduli připsáno: „Ale on to na nás nepoví.“

Z dopravy

Od nového roku 2012 prý bude platit nový dopravní předpis o důchodcích. Budou smět chodit na červenou. Od roku 2013 to však pro ně bude povinné.

Nezauzlený rok 2012 Vám přeje

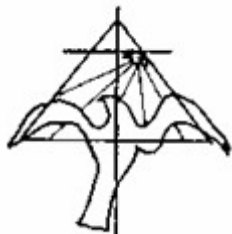

skautské středisko Mawadani
www.mawadani.com

**Redakce Košířského
farního listu
se připojuje s přáním
hojnosti Božího požehnání a lásky
do všech dnů roku 2012.**

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

Košířský farní list

ÚNOR

POMAZÁNÍ DUCHEM

Adolf Zimmermann píše o jednom katolickém otci, který si takto povzdychl: „U prvních křesťanů Duch svatý často způsobil, že mluvili cizími jazyky a rozuměli jim, ale můj syn František byl u biřmování, avšak Duch svatý se na něm neprojevil: chlapec propadl z angličtiny.“

Je zřejmé, že si Františkov otec nesprávně představoval dary Ducha svatého. Předpokládám, že tento naivní přístup nebude příznačný pro ty, kteří v tomto měsíci přijmou v naší farnosti svátost křesťanské dospělosti, jak se také svátost biřmování nazývá.

Absolvovali určitou přípravu buď individuálně nebo společně pod vedením kněze. Letos pokračuje také v naší církvi příprava na oslavu 1150-tého výročí příchodu slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu a v rámci této přípravy se budeme společně snažit o prohloubený pohled na svátost biřmování a života, který z ní plyne.

Kromě křtu, jímž se udílí člověku milost posvěcující, se uvádí v Novém zákoně ještě jiný obřad, kterým se pokřtěným udílí Duch svatý vzkládáním rukou. „Když apoštolé v Jeruzalémě uslyšeli, že i Samař přijala slovo Boží,

poslali k nim Petra a Jana. Ti přišli a modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého, neboť ještě nesestoupil na nikoho z nich, nýbrž byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. I vzkládali na ně ruce a oni přijímali Ducha svatého.“ (Sk 8, 14-17). Když přišel svatý Pavel do Efesu, setkal se tam s některými učedníky, kteří na jeho otázku, zdali již přijali Ducha svatého, odpověděli, že ani neslyšeli, že Duch svatý je. Ti učedníci byli pokřtěni křtem Janovým. Když pak se dali pokřtít ve jménu Pána Ježíše, vložil na ně Pavel ruce: i sestoupil na ně Duch svatý a oni mluvili různými jazyky a prorokovali. (Sk 19, 1-7).

Toto přijetí Ducha svatého bylo v době apoštolské i v prvotní Církvi nezřídka spojeno s udělením charismatických darů (mezi ně patřil i v úvodu tohoto článku zmíněný dar jazyků), ale vlastním a pravidelným účinkem „vzkládání rukou“ bylo utvrzení křestní milosti, udělení práva na milost pomáhající a vtisknutí nezrušitelného znamení vyznavače a bojovníka Kristova (pečeť daru Ducha svatého).

Tato druhá iniciační, kromě sv. křtu a eucharistie, svátost uvádějící do plnosti křesťanského života se nazývala „utvrzením“ (*confirmatio*=biřmování), též „označením“ (*consignatio*), „dovršením“ (*teleiosis*) nebo „pečetí“ (*sfragis*). Podle učení Otců se biřmování nazývá též „doplňkem křtu“ (*complementum baptismi*). Účel biřmování vidí svatý Tomáš v analogii se životem tělesným. Jako tělesný život není jen zrození, nýbrž i růst, tak i život duchovní musí mít kromě znovuzrození ještě „pohyb růstu, jímž je člověk přiváděn k dokonalému věku duchovního života.“ (S.th. III, q 72 a 1).

Podle toho je pak biřmování svátost křesťanské dospělosti a křesťanského uvědomění.

Biřmování se tak obohacují darem Ducha svatého a dokonaleji se spojují s církví; tato svátost posiluje pokřtěné a ještě více je zavazuje, aby byli slovem i skutkem svědky Kristovými a šířili

a obhajovali víru (CIC can. 879).

Způsobilým přijímatelem biřmování je každý dosud nebiřmovaný křesťan, tudíž i nedospělé dítě. V prvních stoletích byly děti biřmovány hned po křtu. Ve východní Církvi je to obvyčejem dosud. Od 13. století se v západní Církvi vyžaduje, aby biřmovanec byl již ve věku, kdy dosáhl vlastního rozhodování, pokud biskupská konference nestanovila jiný věk nebo pokud se nejedná o nebezpečí smrti anebo pokud podle rozhodnutí udělovatele závažný důvod nevyžaduje jednat jinak (CIC can. 891).

Biřmování není ke spáse nevyhnutelně nutné, jak svědčí praxe v západní Církvi. Povinnost přijmout biřmování lze odvodit jednak z božského ustanovení této svátosti a také z povinnosti křesťanské lásky k sobě samému. Nikomu není dovoleno zanedbat přijetí biřmování, má-li k tomu příležitost. Těžkým hříchem by bylo takové zanedbání, kdyby jeho pohnutky byly těžce hříšné anebo kdyby tím zanedbáním byl vážně ohrožen život podle víry.

Řádným udělovatelem biřmování je biskup; platně uděluje tuto svátost také kněz, který obdržel pověření biřmovat buď obecným právem nebo mu bylo zvláště uděleno příslušným představeným (CIC can. 882).

Biřmování se uděluje tak, že biskup se nejdříve modlí nad biřmovancem a vyprošuje mu dary Ducha svatého. Potom klade ruku na hlavu biřmovance a současně jej maže na čele křížmem a pronáší slova: „N...,přijmi pečeť daru Ducha svatého“. Biřmovanec odpoví: „Amen.“ Pozdravení pokoje je znamením jednoty a pokoje v Kristu a jeho církvi.

Vzkládání ruky biskupovy znamená, že na biřmovance sestupuje Duch svatý a že biřmovanec nabývá vyššího stupně účasti na kněžství Kristově a stává se jeho bojovníkem. Symbolismus křížma vysvětluje svatý Tomáš takto: „Křížmo je vhodnou látkou této svátosti, kterou se dává plnost Ducha svatého a síla příslušná dokonalému věku.“ Dosáhne-li člověk dokonalého věku, bere na sebe odpovědnost žít pro druhé, kdežto před tím žije více sám pro sebe poněkud odděleně. Olejem je naznačena milost Ducha svatého, neboť se praví, že Kristus je pomazán olejem radosti pro plnost Ducha svatého, kterou měl. A proto olej je vhodný jako látka k této svátosti. Přiměšuje se pak balzám pro vydávání vůně, která vane ke druhým; proto praví sv. Pavel (2 Kor 2,15); „Jsme Kristova libá vůně“ atd. „A ačkoliv je mnoho jiných vonných věcí, užívá se balzámu proto, že má vynikající vůni, a také proto, že působí neporušenost.“ (S.th. III, q. 72 a 2). Symbolismus oleje je též jako byl symbolismus ohně v den letnic, kdy Duch svatý sestoupil na apoštoly. Rozdíl je jen ten, že olej má sílu jen trpnou, kdežto oheň má sílu činnou, pokud je olej jeho látkou. V balzámu spatřuje svatý Tomáš souvislost s jazyky, v jejichž podobě sestoupil Duch svatý na apoštoly. Jako balzám spojuje s druhými svou vůni, tak jazyk řečí. Apoštolé byli naplněni Duchem svatým jako učitelé víry: ostatní věřící jsou jím naplňováni „jako vykonavatelé toho, co se týká vzdělání věřících.“ (Ibid). Mají tedy ostatní přivádět k poznání Krista.

Nejen pro čerstvě biřmované, ale i pro všechny ostatní, kteří se snaží o prohloubení života z této svátosti, mohou posloužit tyto konkrétní podněty podle tří hledisek: vidět – posoudit – jednat.

+ VIDĚT: Využít různých možností, které se nabízejí pro naše vzdělávání ve víře: informace o víře, vzdělávací akce, studium na teologické fakultě, semináře, katecheze, duchovní cvičení, rekolekce, kázání, četba odpovídajících knih, církevních novin, časopisů...

+ POSOUDIT: To znamená vidět hlouběji, objevovat okolnosti, prosit o dar moudrosti a rady, vést skutečný dialog, to znamená umět dát stranou vlastní předsudky, omyly a nároky, vážně usilovat o Kristova Ducha – jak by teď jednal On? – být kritický k líbivým, ale falešným myšlenkovým proudům doby a pak se ptát, co je třeba udělat.

+ JEDNAT: Poznané odvážně uskutečňovat, překonávat pohodlnost a zbabělost, nebýt otráven, napravovat chyby, spolupracovat v evangelizaci, při liturgii a charitativních úkolech.

Ale také: spolupracovat s ostatními, tvořit farnost, společenství s jinými křesťany ve skupinách, rodinách, mezi mládeží, v laickém apoštolátu, v péči o kostel, farní radě

P.L.

- **Dýchej ve mně**, Duchu svatý, abych svatě myslel!
- **Pobízej mě**, Duchu svatý, abych svatě jednal!
- **Nadchni mě**, Duchu svatý, abych svatost miloval!
- **Posiluj mě**, Duchu svatý, abych svatost ochraňoval!
- **Ochraňuj mě**, Duchu svatý, abych svatost nikdy neztratil! Sv. Augustin

Liturgický kalendář

únor 2012

2.	čtvrtek	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3.	pátek	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka Sv. Ansgara, biskupa První pátek v měsíci
5.	NEDELE	5. neděle v mezidobí
10.	pátek	Památka sv. Scholastiky, panny Bl. Hugona, opata
11.	sobota	Panny Marie Lurdské Světový den nemocných
12.	NEDELE	6. neděle v mezidobí
17.	pátek	Sv. Evermoda, biskupa
19.	NEDELE	7. neděle v mezidobí
21.	úterý	Sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
22.	středa	POPELEČNÍ STŘEDA – den přísného postu
26.	NEDELE	1. NEDELE POSTNÍ

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze tematicky zaměřené k roku sv. biřmování budou pokračovat rozbořem Skutků apoštolů v sobotu 4. a 18. února.

Svátoť biřmování

V neděli 5. února při mši sv. v 9.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého přijmou vzkládáním rukou a pomazáním křížem z rukou světicího biskupa pražského Mons. Karla Herbsta SDB, svátost biřmování Anna Fišerová, Petr Fišer, Ing. Vít Bobysud a Petr Křížovský. Z těchto důvodů jsou zváni farníci, kteří navštěvují mši sv. v 11. 00 hod. v kostele Nejsvětější Trojice na tuto slavnost, která se týká celého farního společenství. Mše sv. tam v tuto neděli nebude slavena.

Setkání výboru

Setkání výboru PKK bude v pátek 10. února po večerní mši sv. v domečku.

Svátoť pomazání nemocných

V sobotu 11 února bude při společném slavení v kapli sv. Václav v 17,30 hod. udělována svátost pomazání nemocných. Zájemci se mohou přihlásit v sákristii.

Setkávání maminek

Setkávání maminek s malými dětmi pokračuje každé úterý v 9.30 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Valná hromada Přátel košířských kostelů

Na svátek sv. Mikuláše, 4. prosince 2011, se ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích konala valná hromada Přátel košířských kostelů (PKK). Jedním z nejdůležitějších bodů bylo zvolení členů výboru PKK. Předsedou byl zvolen Vít Bobysud. Za místopředsedy byli zvoleni Václav Dráb a Ondřej Vaněček. Dalšími členy výboru jsou Elena Horáková, Václav Funda, Petr Zborník a Stanislav Hojek, který je také ekonomem.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů dne 13. ledna 2012

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostelů
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostelů

Starý hudební archiv někdejšího sboru a orchestru košířské farnosti byl předán specialistovi z Arcibiskupství pražského.

Uskuteční se inventarizace, k čemuž bude ustanovena inventarizační komise.

Je třeba vyčistit úžlabí střechy nad sakristií u kaple na Klamovce od rostlinných zbytků, které způsobují prosakování srážkové vody pod střechu a do stropu sakristie (zajistí V. Bobysud a O. Vaněček).

2. Farní život a všeobecná rozprava

Administrátor farnosti O. Lohel obdržel od Vojtěcha Máty, ceremonáře Arcibiskupství pražského, instrukce k pontifikální mši svaté, kterou bude sloužit pražský arcibiskup Mons. Dominik kardinál Duka OP u příležitosti 70. výročí posvěcení kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích v sobotu 28. dubna 2012. Přítomní jednali o některých věcech, které je třeba připravit k hladkému a důstojnému průběhu této slavné a radostně očekávané události.

Přítomní také hovořili o organizačním uspořádání a tématické náplni letošního ročníku Noci kostelů v košířských kostelích. Shodli se na tom, že akci by prospělo, kdyby se jí zúčastnilo víc farníků a návštěvníků, které by farníci na prohlídku kostelů a na program pozvali.

Příští schůze výboru Přátel košířských kostelů se bude konat druhý únorový pátek, to je 10. února 2012, a to na obvyklém místě a v obvyklou hodinu – v tzv. domečku při kostele Nejsvětější Trojice po mši svaté od 18.30 hodin.

Zapsal Ondřej Vaněček

Úmysly Apoštolátu modlitby na únor

1. **Aby všechny národy měly přístup k vodě a jiným zdrojům pro každodenní život.**
2. **Aby Pán podporoval úsilí zdravotníků, kteří pomáhají nemocným a starším v nejchudších oblastech světa.**
3. **Aby nás Duch svatý hlouběji uváděl do Božího synovství.**

Tříkrálová sbírka

Popěvek "My tři králové jdeme k vám" jsme mohli zaslechnout zvláště v minulosti a na vesnicích, kde tento zvyk stále žije, z úst koledníků, kteří vycházeli na tříkrálový svátek vinšovat a označovat domovy nápisem K+M+B.

Tohoto zvyku využila Charita České republiky pro vznik dobročinné akce. A tak i v Praze vychází z mnoha farností každým rokem spousta koledníků a koledniček. Třeba u Anděla jste mohli zahlédnout skupiny králů s novými plášti, které na míru ušili A. Dobešová a V. Drábová.

Pod královskými korunami se ukrývaly tváře dětí ze skautského střediska Mawadani, které nám již 5. rokem velice pomáhají. Zvláště bych chtěl poděkovat skautkám a světluškám, které byly tentokrát ve vybírání nejúspěšnější.

Nestyděli se vyrazit ani ti nejmenší z naší farnosti. Drahoš Líma, Benedikta a Tonička Peterkovi. Děvčata doprovázel při koledování jejich tatínek Pavel, který o tom napsal pár svých postřehů:

Docela mne překvapilo, že dárci byli tak ze dvou třetin cizinci (a z nich zas naprostá většina rusky mluvících). Bud' jsou Češi držgrešle nebo je tu opravdu tak moc velkorysých Rusů. Po návratu ze sbírky domů jsem se podíval na statistiky, v Praze žilo před třemi lety 11 procent cizinců, z toho polovina z bývalého Sovětského svazu, tedy vesměs rusky mluvících. Počet cizinců raketově roste, zejména v Praze, takže počet rusky mluvících Pražanů bude teď něco mezi 70 až 100 tisíci. Rusky mluvící Pražané měli jistě hodně hostů a to štědře naladěných.

A ještě jeden, spíše subjektivní postřeh:

Přesto, že se na nás valí informace o stárnutí populace a nutnosti budování "silver economy", tak když jsme na Vaškovu radu vábili dárcé slovy "Přispějte na domov důchodců v Mukařově", lidé se spíše odtahovali, i když zprvu se dívali na malé koledníky s úsměvem. Raději jsme pak volali jen

krátce "Přispějte na charitu".

Všiml jsem si, že tříkrálovou sbírku jsme uspořádali již podesáté. A tak příkládám přehled výnosů za všechny uplynulé roky :

2003	2004	2005	2006	2007
30153	nezjištěno	18171	8960	13705
2008	2009	2010	2011	2012
12860	10166	10710	10489	10740

Využití finančních prostředků získaných z Tříkrálové sbírky 2012:

1. Podpora charitních projektů v pražské arcidiecézi: Charitní domov pro seniory v Mukařově
2. Podpora charitních projektů v zahraničí: Odstranění podvýživy matek a dětí v Africe

Na závěr děkuji všem dárcům a hlavně ochotným koledníkům: **Pán Bůh zaplat'.**

V.D.

Svatý Petr Damiani, biskup a učitel církve – památka 21. února

Svatý Petr Damiani se narodil okolo r. 1007 v Ravenně. Brzy osiřel a vychovával ho jeho bratr, jehož jméno si pak Petr přidal ke svému. Byl mimořádně nadaný, studoval ve Faenze a v Parmě, tam pak působil jako učitel. Byl znalec práva a velkých latinských klasiků. Ale tento život ho neuspokojoval. V osmadvaceti letech vstoupil do kláštera ve Fonte Avellana, který byl proslulý svou přísností. Tam na sebe brzy upozornil svým asketickým životem i poučenými výklady bible. Napsal pro mnichy knihu o svatém Romualdovi, jehož duch a památka zde dosud žily. Petr jím byl ovlivněn na celý život. Přispěl tím k prohloubení jeho spirituality a předložil jeho ideál poustevnického mnišství. Poustevnickou celu považoval za hovornu, kde Bůh rozmlouvá s lidmi. Svato Petr Damiani, který byl bytostně mužem modlitby, meditace a kontemplace, byl také vytříbeným teologem. Klášter Fonte Avellana byl zasvěcen svatému Kříži a sv. Petr se stal velkým ctitelem sv. Kříže. Mniši si ho zvolili za představeného a opati

mnoha klášterů ho prosili o rady.

Nebál se poukazovat na nešvary, existující v klášterech a mezi klérem zejména v důsledku praxe udělování církevních úřadů světskými pány. Někteří biskupové a opati si počínali spíše jako panovníci svých poddaných než jako pastýři duší. Jejich morální život nezřídka velmi zklamal očekávání.

Pověst o jeho svatosti se donesla až do Říma. Bylo to v době, kdy církev prožívala krizi. Papež Řehoř VI., kterému šlo skutečně o reformu, si zvolil za své rádce Petra Damianiho a mnicha Hildebranda, budoucího papeže Řehoře VII. I po smrti tohoto papeže zasahoval Petr do života církve jednak svými spisy, jednak osobně.

Roku 1057 Petr Damiani s velkou bolestí a zármutkem opustil klášter a přijal od papeže Štěpána X. jmenování kardinálem a biskupem Ostie. Začal tak plně spolupracovat s papeži v nesnadném úsilí o reformu církve. Zjistil, že nestačí rozjímat a zřekl se kontemplace, aby sám přispěl k dílu obnovy církve. Podnikal četné cesty a mise. Byl legátem v Miláně r. 1059, později podnikl cesty do Německa i do Francie. Svou přísností a oslnivou důsledností dosáhl většinou úspěchu ve smiřování sporů.

Deset let po jmenování kardinálem dostal roku 1067 dovolení vrátit se do Fonte Avellana, odstoupil z vedení diecéze a vrátil se k mnišskému životu. Jeho oddech však trval krátce. Již po dvou letech byl pozván do Frankfurtu, aby se pokusil zabránit rozvodu Jindřicha IV. s manželkou Bertou. Počátkem roku 1072 se vydává do Ravenny, aby smířil obyvatele se Svatým stolicem.

Během zpáteční cesty jej náhlá nemoc přinutila zastavit se ve Faenze v benediktinském klášteře S. Maria Vecchia a tam v noci z 22. na 23. února roku 1072 umírá vyčerpan činností pro reformy církve své doby. Jeho tělo bylo několikrát přeneseno a nyní odpočívá v katedrále ve Faenze. Formálně nebyl kanonizován, ale začal být uctíván jako světec brzy po své smrti. Roku 1823 ho papež Lev XII. prohlásil učitelem Církve.

Přiznávám, že jsem o tomto velkém světci, než jsem začal psát tento příspěvek, nevěděl nic. Myslím, že jeho život, zbožnost a dílo jsou pozoruhodné a že bychom ho měli i v naší zmatené době prosit o přímluvu.

Závěrem ještě dvě poznámky. V 10. a 11. století vznikla v klášterech obrodná hnutí. Znamé je hnutí se střediskem ve francouzském Cluny, jehož hlavním cílem bylo vymanit se ze závislosti na světské moci. Otcem jiné reformy byl sv. Romuald, který prohloubil duchovní život zavedením poustevnických prvků a větší přísnosti do klášterního života. Tento řád se nazývá řád Kamaldulů (podle italského Camaldoli). Jejich hábit byl bílý, měli oholenou hlavu a plnovous. Tak je také sv. Petr Damiani zobrazován. Tito mniši působí, mimo jiné, dodnes v Krakově, a slovenský Červený Kláštor na Dunajci (leckterým z nás také známý) je bývalým sídlem tohoto řádu. Druhá poznámka chce upozornit na knihu Benedikta XVI: Velké postavy středověké Církve, která vyšla v Karmelitánském nakladatelství r. 2011.

Podle Internetu(Cath.Encyk.,Santiebeati, RaVat) a J.Heyduka:Svatí církevního roku.

M.P.

Černá konference „O čase a smyslu věcí “

Satan svolal celosvětový kongres démonů a v úvodním projevu řekl: "Naše situace se zdá být překerní. Lidé si nastavěli množství kostelů a chrámů, aby měli kam před námi utíkat. Mají také mnoho moudrých knih, některé z nich i svaté, a dokáží z nich poznávat pravdivou a smysluplnou cestu pro svůj život. My tomu nedokážeme zabránit! Naše věc se zdá být ztracena."

"Co tedy máme dělat?" volali démoni.

"Nebraňte jim v tom, čemu zabránit nedokážete, ale připravte je o čas," pokračoval Satan, "tak, aby prostě neměli čas na podstatné věci. Snažte se, aby byli stále zaneprázdněni nedůležitými prkotinami. Vymyslet spoustu možností jak zaměstnat jejich myšlení. Pokoušejte je, aby utráceli a půjčovali si peníze, aby kvůli tomu v práci trávili víc a víc času, aby pracovali sedm dní v týdnu a nejméně dvanáct hodin denně, a to všechno proto, aby si mohli kupovat zbytečnosti. Přidejte jim k tomu vědomí vlastní důležitosti a nepostradatelnosti - říkejte jim: "Kdo to zachrání, když ne ty? Nikdo to nedokáže tak dobře udělat jako ty!" A budou pracovat ještě víc a o pracovních věcech budou přemýšlet ve dne i v noci.

Zabraňte jim trávit čas s partnery, zabraňte jim věnovat se dětem. Jejich rodiny se rozpadnou a jejich domovy přestanou být útočištěm před pracovním shonem. Lákejte je, aby měli doma pořád puštěné rádio, televizi nebo počítač. Dohlédněte, aby v každém obchodě a v každé restauraci pořád vyhrávala hudba. Nuťte je, aby si v každou volnou chvíli strkali sluchátka do uší a ohlušovali si hlavy, aby si i na cestách v autě pořád něco hlučného pouštěli. Dbejte, aby měli u ruky vždycky množství časopisů a novin. Dvacet čtyři hodin denně na ně útočte zbytečnými a hloupými zprávami.

Kolem silnic nastavte billboardy, aby je vyrušovaly při řízení. Jejich schránky naplňte reklamami, katalogy, nabídkami slev a služeb zdarma. V časopisech a v televizi jim pořád ukazujte štíhlé modelky a svalnaté modely, aby začali věřit, že tohle je krása a znechutili si své protějšky. Veďte je k tomu, aby i při odpočinku byli nezřízení, aby se z cest a z rekreací vraceli vyčerpaní. Braňte jim chodit do přírody, vymýšlejte pro ně spoustu možností "aktivního" odpočinku v zábavních parcích, v multikinech a v hledištích stadiónů. Hlavně je ale stále a bez oddechu zaměstnávejte! To jim naprosto zabránilo slyšet hlas moudrosti, který je tichý a nevtrlivý."

Démoni se po Satanově projevu rozletěli po světě a od té chvíle horlivě pracují přesně podle šéfových instrukcí. A výsledek této jejich činnosti můžete vidět všude kolem sebe. *Tak pozor na ně!*

Převzato z Internetu

Zprávy z farnosti

V lednu 2012 povolal Pán na věčnost některé naše farníky, na které bychom měli vděčně vzpomínat ve svých modlitbách:

paní Eva Hrabánková

pan Václav Sehnoutek

ing František Veselý, CSc. (farník sice smíchovský, ale častý návštěvník kostela Nejsv. Trojice)

R.I.P.

Hlasy bývalých farníků

Někteří z nás ještě dobře pamatují manžele *Antonína a Marii Kloudovy*, obětavé strážce kostela Nejsv. Trojice. Ačkoliv nyní žijí mimo Prahu, živě se zajímají o veškeré dění v domovském farnosti a pečlivě čtou a písemně komentují náš farní list. Otiskujeme s radostí z jejich dopisu, zaslaného po přečtení lednového čísla:

„Otci Lohelovi Klinderovi i my děkujeme za vše co pro nás a košířskou farnost udělal a prosíme Pána, aby mu dal všechny milosti potřebné pro něj i pro vedení farnosti a dal mu pevné zdraví, které je tak potřebné pro všechny úkoly, které má před sebou. Přejí Kloudovi“.

Pozn. redakce KFL. Doufáme, že časem budeme moci otiskovat i hlasy a (o)hlasy našich současných farníků.

Na Štědrý den návštěvníkům dětské mše svaté možná neuniklo, že se v našem chrámu kromě děťátka v jesličkách objevilo i nové miminko v kočárku. Ano, ten nejkrásnější vánoční dárek jsme dostali v předstihu. Ve čtvrtek 15.12.2011 se nám narodila dceruška Luisa s váhou 3.59 kg a mírou 50 cm. Přestože jsme se stali již čtyřnásobnými rodiči, zázrak nového života nás nepřestává naplňovat údivem, radostí a vděčností. Uvědomujeme si, že je to i velká zodpovědnost a modlíme se za to, aby se nám svěřené děti podařilo s Boží pomocí dobře vychovat.

Veronika a Pavel Peterkovi

OKÉNKO HUMORU

Návštěvníci zazvoní u fortny kláštera. Přijeli prožít se svým příbuzným novicem přijetí hábitu a řeholního jména. Otevře se okénko v bráně a sloužící mnich je vítá: „Pozdrav Pán Bůh! Přijeli jste na obláčku?“ „Ne, vlakem.“

Řádová sestra pracuje v nemocnici. Má za sebou několik nočních. Připravuje léky pro pacienty:

„Ráno – v poledne – večer. Ráno – v poledne – večer. Ráno – v poledne...“

Konečně služba končí. Sestra, než zamíří na vytoužené lože, ještě svědomitě spěchá do kostela na ranní mši svatou, kde pak svádí tuhý boj s klížícíma se očima.

Kněz: „Evangelium podle Jana.“

Lid se znamená třemi křížky: „Sláva tobě, Pane!“

Sestra také: „Ráno – v poledne – večer...“

Zpracoval O.V.

OKÉNKO VÍRY

MRAVNÍ SVĚDOMÍ

372. Co je to mravní svědomí?

Mravní svědomí, přítomné v nitru člověka, je úsudek rozumu, který člověku ve vhodnou chvíli ukládá, aby konal dobro a vyhýbal se zlu. Jeho prostřednictvím člověk poznává mravní hodnotu konkrétního skutku, který se chystá vykonat nebo který již vykonal, a umožňuje mu nést za něj odpovědnost. Naslouchá-li moudrý člověk mravnímu svědomí, může slyšet hlas Boha, který k němu mluví.

373. Co v sobě zahrnuje důstojnost lidské osoby vzhledem k mravnímu svědomí?

Důstojnost lidské osoby v sobě zahrnuje správné mravní svědomí (které je ve shodě s tím, co je správné a dobré podle rozumu a Božího zákona). S ohledem na tuto důstojnost člověk nesmí být nucen jednat proti svému svědomí, ani se mu v mezích společného dobra nesmí bránit jednat ve shodě s ním, především v náboženské oblasti.

374. Jak se vychovává mravní svědomí, aby bylo správné a pravdivé?

Správné a pravdivé svědomí se formuje výchovou, niterným přijímáním Božího slova a učení církve. Je posilováno dary Ducha Svatého a pomáhají mu rady moudrých osob. Mravní výchovu nadto velmi podporuje modlitba a zpytování svědomí.

375. Jakými pravidly se svědomí musí vždy řídit?

Existují tři obecná pravidla: 1/ nikdy není dovoleno konat zlo, aby z něj vzešlo dobro;
2/ takzvané *Zlaté pravidlo*: „Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim“ (Mt 7,12);
3/ láska jde vždycky cestou respektování bližního a jeho svědomí, i když to neznamená schvalovat jako dobro to, co je objektivně zlé.

376. Může mravní svědomí vynášet mylné úsudky?

Člověk má vždy poslouchat jistý úsudek vlastního svědomí, může však také činit mylné úsudky z důvodů, jež nejsou vždy prosty osobní viny. Člověku proto nelze přičítat zlo spáchané z nezaviněné nevědomosti, i když zůstává objektivně zlem. Je tedy nutné snažit se o očistu mravního svědomí od jeho omylů.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

BŘEZEN

POKÁNÍ – ČISTOTA – SVATOST

Svatopostní příprava na největší křesťanské svátky v roce je ve znamení boje a úsilí o svatost života. „Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha“ (Mt 5,8). Předpokladem vidění Zmrtvýchvstalého Pána pohledem víry o velikonocích je tedy čistota srdce. Proto je přípravná postní doba určena k očišťování – posvěcování. Popel spočívající na těle křesťana v úvodní den této doby je výsledkem očišťovacího působení ohně. Tělesný půst pročišťuje organismus, zbavuje člověka nežádoucích látek a je také obrazem niterného očišťování duše.

Zkusme proniknout do smyslu očišťování na základě několika významových vrstev tohoto pojmu, jak jsou obsaženy v Písmu svatém.

Tohoto výrazu se užívá v Bibli různým způsobem.

1. Čistý je v základním smyslu ten, kdo je oproštěn od špíny, nečistoty nebo bez příměsku jiných věcí. Tak nacházíme tento význam v knize Přísloví 25,4: „Odstraní-li se ze stříbra struska (nečistota), výrobek se zlatníkovi povede.“ Když Job chválí moudrost, říká: „Nedá se srovnat s kůšským topasem, nedá se zaplatit nejčistším zlatem“ (Job 28,19).

2. Nejčastěji se tohoto slova užívá k označení čistoty podle předpisů zákona. Levitsky čistý byl ten, kdo byl oproštěn ode všeho, co podle zákona vylučovalo člověka od bohoslužebných úkonů nebo styku s jinými. Smysl zákona a prorockých kázání byla svatost a čistota: „Já jsem Pán, váš Bůh, buďte svatí jako já jsem svatý“ (Lv 11,14). Vnější čistota, kterou předpisoval zákon, byla podkladem vnitřní čistoty.

U Izraelitů bylo očišťování známé již v rodinách patriarchů: „Jákož tedy řekl svému domu i všem, kteří byli s ním: ‘Zbavte se cizích bohů, které máte mezi sebou! Očistěte se, převlékněte si šaty, budeme putovat do Bét-elu. Chci tam udělat oltář Bohu, který mi odpověděl v den mého soužení a byl se mnou na cestě, kterou jsem šel’“ (Gen 35, 2-3).

Mojžíš však mu dal určitější formu, symbolický význam a pedagogický účel. Každý Izraelita se musel očistit, byl-li znečištěn něčím, jako je soulož, chorobný výtok semene, menstruace, chorobný krvotok, šestinedělí, dotek mrtvoly (Lv 7,19; 13-15; 17,17). Očišťování se dělo mytím těla (Lv 15,16-18), umytím šatů, obětováním předepsaných darů (Lv 15,2-15). Zvláštní nečistotu uvalovalo malomocenství (Lv 13). Pro kněze byly stanoveny vlastní zákony čistoty a očišťování (21,1-4); rovněž pro čistotu obětí (22,18-30); čistá a nečistá zvířata (11,1-45; Dt 14).

3. Ve srovnání s předchozími uvedenými významy čistoty je pro nás mnohem aktuálnější čistota v mravním smyslu. Čistý je ten, kdo je prostý hříchu, nevinný a mravně neporušený. Ten, kdo je čistý

od krve, nezabil druhého: „Když o tom David později uslyšel, prohlásil: „Já i mé království jsme před Hospodinem navěky nevinní prolitou krví Abnéra, syna Nérova” (2 Sam 3,28), čistý rukama: „Což mi on sám neřekl: ‘To je má sestra’? Ano, i ona řekla: To je můj bratr’. Učinil jsem to v bezúhonnosti srdce a s čistýma rukama’” (Gen 20,5), když Abímelekrozmlouvá s Hospodinem, který mu vytýká, že chtěl vztáhnout ruku na Abrahamovu ženu Sáru. Nakonec čteme o čistém srdci v mravním smyslu v kajícímžalmu krále Davida, když prosí: „Stvoř mi Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha” (Žl 50,12).

4. U Krista je důraz na vnitřní čistotu naprosto zřejmý a patří k neopominutelným podmínkám jeho následování. Pán pranýřuje pokrytecké zdůrazňování obřadní čistoty, které je v rozporu s vnitřní nečistotou srdce: „Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Očist’ujete číše a talíře zvenčí, ale uvnitř jsou plné hrabivosti a chtivosti. Slepý farizeji, vyčisti především vnitřek číše, a bude čistý i vnějšek” (Mt 23,25-26). Podobně uvádí slova Páně Lukášovo evangelium: „Vy farizeové očist’ujete číše a misky zvenčí, ale vaše nitro je plné hrabivosti a špatnosti. Pošetilci! Což ten, který stvořil zevnějšek, nestvořil také to, co je uvnitř? Rozdejte chudým, co je v mísách, a hle, všechno vám bude čisté. Ale běda vám farizeům! Odevzdáváte desátky z máty, routy a ze všech zahradních rostlin, ale nedbáte na spravedlnost a lásku, kterou žádá Bůh. Toto bylo třeba činit a to ostatní neopomíjet” (Lk 11, 39-42).

S Kristem pak rozvíjejí toto dokonalé pojetí čistoty apoštolé. U sv. Pavla nacházíme v 2. listě do Korintu tato slova: „Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, oprost’me se od každé poskvrny těla i ducha a přived’me k cíli své posvěcení v bázni Boží” (2 Kor 7,1).

Toto apoštolské napomenutí nás přivádí k začátku této svatopostní úvahy. Máme zaslíbení, že uvidíme Vzkříšeného Pána na věčnosti tváří v tvář ve světle slávy. Zatím se nám však dává poznat a můžeme nahlédnout do tajemství jeho života světlem milosti. Obojí vidění Pána předpokládá očistu od každé poskvrny těla i ducha. Postupným očišťováním srdce během pozemského života se v součinnosti s působením Boží milosti posvěcujeme, a tak přivádíme k cíli své posvěcení. Tím cílem je i naše oslavení ve vzkříšeném životě, který má mít účast na Slávě Vzkříšeného Pána.

P.L.

Liturgický kalendář

březen 2012

4. NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ
11. NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ
18. NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ
19. pondělí	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE -doporučený svátek
25. NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ
26. pondělí	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 3. a 17. března po večerní mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep. k tématickému roku svátosti biřmování výkladem Skutků apoštolů.

Farní duchovní obnova

Farní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 24. března od 15.00 hod. v zimní kapli sv. Václava. Po první promluvě bude dána příležitost ke svátosti smíření a v 17.00 bude následovat pobožnost křížové cesty. Na závěr rekolekce bude od 17.30 hod. slavena eucharistie s druhou rekolekční promluvou.

Pobožnost křížové cesty

Pobožnost křížové cesty bude během celého měsíce března vždy v pátek u Nejsvětější Trojice a v sobotu u sv. Jana Nep. začínat v 17.00 hod.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů dne 17. února 2012

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostelů
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostelů

Byla ustavena inventarizační komise ve složení P. Lohel, S. Hojek, M. Vacková, E. Horáková, A. Křížovská, V. Funda.

Vít Bobysud podal zprávu, že bylo vyklizeno staré nepotřebné lešení ze schodiště ve věži kostela sv. Jana Nepomuckého.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Přítomní jednali především o organizačních podrobnostech návštěvy arcibiskupa pražského Dominika kardinála Duky OP u příležitosti 70. výročí posvěcení kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích v sobotu 28. dubna 2012.

Dalším bodem jednání byla Noc kostelů 2012. Probírala se zajištění organizace a některé body programu.

Letošní jarní úklid před Velikonocemi získal své datum – sobotu 24. března.

Příští schůze výboru Přátel košířských kostelů se bude konat druhý březnový pátek, to je 9. března 2012, a to na obvyklém místě a v obvyklou hodinu – v tzv. domečku při kostele Nejsvětější Trojice po mši svaté od 18.30 hodin.

Zapsal Ondřej Vaněček

Úmysly Apoštolátu modlitby na březen

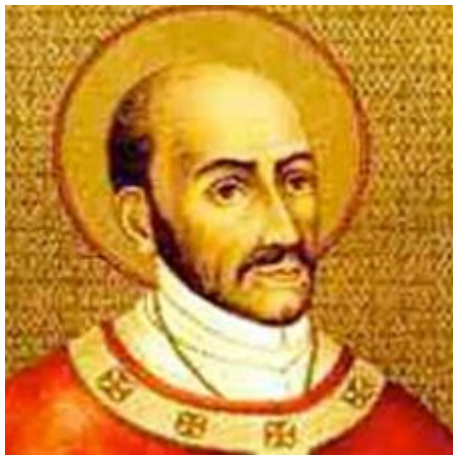

1. Aby celý svět uznal přínos žen k vývoji společnosti.
2. Aby Duch Svatý daroval vytrvalost těm, kdo zvláště v Asii trpí diskriminací, pronásledováním nebo smrtí pro Kristovo jméno.
3. Ať pečet' daru Ducha Svatého, kterou jsme přijali, nás uschopňuje vydávat světu svědectví víry a života.

Sv. Turibius z Mongroveja, biskup – památka 23. března

Sv. Turibius se narodil 26. listopadu 1538 v malé španělské vesnici Mayorga de Campos v provincii León ve zbožné šlechtické rodině. Studoval ve Valladolidu, potom práva v Salamance a tam potom i právo přednášel. Jeho schopností si povšiml král Filip II. Ten hledal vhodného kandidáta na místo arcibiskupa v Limě v Peru, která byla tehdy španělskou kolonií. A požádal Turibia o tuto službu. Ten se zdráhal, protože byl jen laik. Pak ale odešel do Seville, absolvoval tam potřebné studium a byl vysvěcen na kněze. Papež Řehoř XIII. ho pak r. 1580 jmenoval arcibiskupem v Limě. Přijal biskupské svěcení a téhož roku odjel do Limy. Tam přijel na jaře r. 1581.

Území, za něž nyní Turibius jako arcibiskup odpovídal, bylo obrovské - mělo rozlohu 6 milionů čtverečních kilometrů a od severu k jihu měřilo 5 tisíc km. Ihned začal intenzivní misionářskou činnost. Turibius úspěšně reformoval duchovní i občanský život v celé zemi. Dal stavět kostely, školy, kláštery a pomocná zařízení pro nemocné, chudé a pro mládež. Sestavil katechismy v indiánských jazycích. V r. 1591 založil první seminář v Americe. Organizoval diecézní a regionální synody. Prosadil, aby se všichni mnichové i kněží museli povinně učit domorodé jazyky a mohli tak lépe působit mezi původními obyvateli.

Sám se naučil jazyk Inků, i když mu to zpočátku dělalo potíže, a neúnavně se jim věnoval. Civilizoval a obrátil celé kmeny a chránil je proti některým španělským osadníkům, kteří se domnívali, že mohou v nově dobyté zemi dělat cokoli a na domorodcích páchali bezpráví. Indiáni Turibia milovali. Z 25 let svého působení strávil 17 let na obtížných cestách po své diecézi, konaných většinou pěšky, a přímo na místě se seznamoval s problémy, které bylo třeba napravit.

Turibius je považován za organizátora peruánské církve vůbec. Biřmoval několik set tisíc lidí, mezi nimi i sv. Růženu z Limy a sv. Martina Porrese.

Ze čtvrté vizitační cesty se už nevrátil, zemřel na Zelený čtvrtek 23.3.1606 mezi indiány na severu země v jejich chudíčkém kostele. Jeho tělo bylo pak převezeno do Limy.

Sv. Turibius patří k nejvýznamnějším osobnostem Nového světa. Při svých cestách si Turibius psal knihu vizitací, jakýsi cestovní deník, z něž vyzařuje jeho velká láska k Indiánům. Ne nadarmo ho papež Benedikt XIV. nazval neúnavným poslem lásky.

Za blahoslaveného byl prohlášen papežem Inocencem XI v r. 1697 a kanonizován Benediktem XIII. r. 1726. V r. 1983 ho papež Jan Pavel II. prohlásil patronem latinskoamerických biskupů.

Jeho oblíbené heslo bylo: „Čas nepatří nám, a musíme z něj vydat přesný počet.“

Nakonec malá informace: Dnešní republika Peru má skoro 30 milionů obyvatel. Asi 9 milionů z nich žije v aglomeraci hlavního města Limy a přístavu Callao. Katolíků je přes 80%. Peru má 7 arcidiecézí, 20 diecézí a prelatury a apoštolské vikariáty v méně obydlených oblastech.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encycl., Santiebeati, abcsvatych, aj.)

M.P.

Zprávy z farnosti

Pan biskup Karel Herbst rozdával pečete !

První únorovou neděli (5.2.) byla zrušena mše sv. u Nejsvětější Trojice v 11. hod. Toto nemilé opatření však mělo své opodstatnění. Na ranní mši sv., tzv. „deváté“, v kostele sv. Jana Nepomuckého totiž byla velká událost. A jako se široká rodina sejde např. na narozeninovou oslavu, tak se i všichni košířští farníci sešli, aby byli účastni „narozenin“ z Ducha svatého – biřmování.

Poslání předání pečete darů Ducha svatého se ujal pan biskup Karel Herbst. Nelehký úkol křesťanů šířit Kristovu lásku a vytrvat v modlitbách přijali čtyři dobrovolníci: nově zvolený předseda PKK Vít Bobysud, sourozenci Anna a Petr Fišerovi a syn zasloužilé kostelnice Petr Křížovský.

Na úkol byli sice řádně připraveni, ale stejně jako my všichni, potřebují podporu – kéž jim tedy Pán žehná a přijatá pečeť otevře zdroj darů a potřebných milostí.

Po vlastním biřmování následovalo milé pohostění a ještě milejší teplo farního sálu, kde se mohli zmrzlí farníci ohřát a posilnit. I sám pan biskup říkal, že bylo v našem kostele jako v katedrále ... také taková zima.

Text a foto A. Křížovská

Ohlédnutí za křtem Luisy Marie Heleny Peterkové obrazem

Životní jubileum - Jan Nekula, farník

Takto se kdysi podepsal pod blahopřejný text pro našeho otce Lohela náš březnový „kulatý“ oslavenec. Vysokoškolský titul (ing, geodet) mu zřejmě není nikterak důležitý ve srovnání s atributem „farník“. A svoji příslušnost k farnosti dává najevo nejen účastí na farních bohoslužbách, ale i účinnou pomocí při všech farních aktivitách: od těch zcela všedních, jako je účast na úklidových brigádách kostela a jeho okolí, kde se zpravidla mužských rukou nedostává, až po službu u oltáře jako lektor a „výpomocný“ ministrant v kapli na Klamovce. Velkou zásluhu má také v péči o fyzickou zdatnost P. Lohela, se kterým sehrává tvrdé souboje na tenisovém kurtu. Staršího „technika“ někdy „uběhá“ mladší nadšenec, někdy to bývá i obráceně – vždy ale dochází ke smíru, často nad chutnou krmí připravenou obětavou manželkou, paní Olinkou, kuchařkou nad jiné.

Jan, hlava rozvětveného rodu, vládne rukou pevnou, rozvážnou a laskavou nad svým rodinným klanem, který ho vděčně respektuje a miluje.

Co milému Janovi přát? Aby žil ještě dlouhá léta v bázni Boží, aby byl nadále radostí a láskou své manželky a rodiny, aby mu dále chutnalo oblíbené vínečko a chutná krmě, a aby se mu dařilo alespoň občas vyprovodit s porážkou z kurtu ty, co se ho snaží „uběhat“.

To vše mu přejí a v modlitbách na něj myslí

Košířští farníci.

UTRPENÍ

Za utrpení se obecně pokládá, když někdo zažívá nepohodlí různého druhu, jako např. nespokojenost se stávajícími poměry či lidmi v okolí, nedostatek, nouzi, ponížení, potupu či osamělost. Ale při hlubším zamyšlení člověk snadno dojde k poznání, že utrpení nevzniká samotným nepohodlím: nouzi jde nastavit zrcadlo dobrovolné chudoby, střídmost a skromnost; ponížení se naopak stává jistou „poctou“, pokud se tak děje z ušlechtilého podnětu; osamělost se promění v šťastnou samotu, ba dokonce v přebývání v té nejlepší společnosti – v blízkosti Pána.

Bolest a utrpení ale jsou skutečně přítomny a trpí právě spravedliví a říkal to již sám Kristus svým učedníkům. Jak to? Mohlo by se přece říci, že spravedlivý nemá co trpět. Vždyť je živ z Chleba věčného života – nepotřebuje přece ani jíst ani pít..., že mu osamění nevadí, protože si přece najde Pána a Pán si najde svou trpící ovečku a potěší ji...

Utrpení je zakoušení vlastní bezmoci vůči zlu a vůči smrti. Je to přímé setkání s vlastní pomíjivostí a smrtelností; vědomí ztráty v boji, který prohraje každý smrtelník. Protože smrt je skutečně konec. Ale nemá poslední slovo. Smrt netrvá jen okamžik. V podstatě trvá celý pozemský život a, myslím, nezahrnuje zdaleka jenom postupné chátrání tělesné schránky. K smrti patří i něco jiného. Například bolest, která vzniká a na člověka doléhá v důsledku cizí slabosti – když druzí lidé příliš povolí sami sobě, tělu, světu či ďáblu a nechají se ovládnout strachem, pýchou ažádostivostí různého druhu a berou tak bližním jejich podíl. Utrpení se děje za hříchy druhých, kvůli křehkosti vlastní i cizí. I proto je tak důležité napřed vidět trámy a klády ve vlastním oku: vlastní slabost má společenský dopad, a to i tehdy, když se děje zdánlivě ve skrytu a jediným svědkem je člověk sám. Vždycky je přítomen i Pán, jsou hned minimálně dva svědkové: vlastní svědomí a neviditelný Bůh.

Člověk tedy trpí, když na něj doléhají hříchy druhých lidí a on musí snášet nějakou újmu – že se mu nedostává něco, co přirozeně potřebuje. Každý musíme jíst a pít – ale někteří nemají ani nutné minimum. Hodně podobné je to i s láskou a přátelstvím: Člověk byl stvořen pro život v manželství, v rodině, v blízkosti přátel a v pokojné společnosti. A přesto spousta lidí nedobrovolně musí žít v osamění a opuštění, v pronásledování a ve válce. Vydírání a nátlak se objevují i mezi nejbližšími. A tam, kde by se čekala moudrost, bývají lhostejnost a lež.

Caravaggio - Utrpení Sv. Matouše (Kaple Contarelli - Chiesa San Luigi dei Francesi)

Proti bezmoci se jde bránit různě: například sebelítostí nebo agresivitou obrácenou vůči druhým v podobě touhy po pomstě nebo také vůči sobě samému. To jsou reakce vycházející ze zásady „oko za oko“; i z pojetí, že jen „já“ trpím a dál už nikdo. Jenže právě tím se celá situace jen zhoršuje. Bez Krista by utrpení bylo nesnesitelné, vedlo by k zoufalství a bezednému strachu. Naopak díky Němu se právě zde nečekaně otevírá cesta vedoucí k radosti a štěstí.

Sv. Edita Steinová napsala: „Existuje povolání k utrpení s Kristem a jeho prostřednictvím spolupůsobení v Jeho spásonosném díle. Spojení s Pánem se stáváme údy Jeho mystického těla. Kristus ve svých údech prodlužuje vlastní život a On sám v nich trpí. Utrpení ve spojení s Pánem se stává Jeho utrpením, je zapojeno do velkého díla spásy a je proto plodné. To je zásadní myšlenka řeholního života, především

karmelitánského života: dobrovolným a ochotným přijetím utrpení je přimlouvat se za hříšníky a spolupracovat na vykoupení lidstva.“

Těmi slovy se současně odpovídá i na otázku, proč hořkost utrpení vede k zakoušení sladkosti. A proč podvědomě člověk také poznává, že utrpení a milosrdenství jsou dvě strany téže mince. Spatření vlastního kříže směřuje nejen k poznání sebe sama, ale otevírají se tím člověku aspoňv minimální míře oči pro slabosti a vnímání utrpení druhých lidí. Milosrdenství má nekonečně mnoho podob, ale začíná vždycky trpělivým přijetím vlastního kříže, což v sobě zahrnuje i poznání, že každý člověk někde přišel a přichází nedobrovolně zkrátka, že „žízni“ a je napájen kyselým octem.

Proto se opravdová a upřímná víra dá poznat celkem snadno: neděje se totiž nikdy s vyhlídkou na lepší pozemské zítřky a osvědčí se ve chvílích, kdy dochází na příslovečné lámání chleba. Opravdová naděje není blouznění, ale ten nejstřízlivější realismus, jakého lze jen dosáhnout. Je třeba o něj usilovat neustále a jediná cesta, jak k němu dospět, vede právě skrze Ukřižovaného. Ježíš Kristus se nevydal utrpení dobrovolně proto, aby se před ostatními „předvedl“ a dokázal jim i sobě, jaký je hrdina. On byl ten poslední, kdo si potřeboval něco dokazovat a patřičně si zvyšovat sebevědomí. Dobrovolně se vydal cestou kříže jednak proto, aby přinesl všem lidem kromě pokoje, míru a poznání pravdy také způsob, jak je šířit dál. A také proto, že byl Bohem, tj. že byl ztělesněním čisté lásky. Čistá láska nezná strach ani zbabělost, ani chamtivost ani pýchu. Je ochotná snášet všechno, proto světci

v utrpení paradoxně byli (jsou) ještě krásnější než předtím a to i tací, kteří jsou zmučení či dokonce tělesně zubožení.

A na konec ještě poznámka k odpuštění, které k utrpení rovněž patří. Odpustit neznamená lehkomyšlně zapomenout, co se stalo. Odpuštěním se člověk stává podobným Bohu, přibližuje se Mu v množství lásky, kterou Bůh jako Otec chová ke *každému* člověku (i k marnotratným synům/dcerám!), a přibližuje se Mu také v chudobě, protože ten, který všechno stvořil, nemá zapotřebí lpět na něčem stvořeném. Všechno pozemské trvá jen dočasně.

jlm

Blahopřejeme autorce úvahy k úspěšnému ukončení doktorandského studia na katedře germanistiky Filozofické fakulty UK a k získání akademického titulu Ph.D. Vyprošujeme jí Boží pomoc a ochranu na další životní cestě.

Košířští spolufarníci

OKÉNKO VÍRY

CTNOSTI

377. Co je to ctnost?

Ctnost je trvalá a pevná dispozice konat dobro. – „Ctnostný život spočívá v tom, že se stáváme podobnými Bohu” (sv. Řehoř z Nyssy). Existují ctnosti lidské a božské.

378. Co jsou lidské ctnosti?

Lidské ctnosti jsou trvalé a ustálené dokonalosti rozumu a vůle, které řídí naše skutky, vnášejí řád do našich vášní a usměrňují naše chování podle rozumu a víry. Lidské ctnosti, získané a upevňované opakováním mravně dobrých skutků, jsou očišťovány a povznášeny Boží milostí.

379. Co jsou hlavní lidské ctnosti?

Tyto ctnosti, nazývané *základní (kardinální)*, seskupují kolem sebe všechny ostatní ctnosti a vytvářejí základy mravního života. Jsou to: moudrost, spravedlnost, statečnost a mírnost.

380. Co je to moudrost?

Moudrost (rozumnost, prozíravost) uschopňuje rozum, aby v každé situaci rozeznal, co je naše pravé dobro, a zvolil přiměřené prostředky k jeho uskutečnění. Moudrost řídí ostatní ctnosti a dává jim pravidla a míru.

381. Co je to spravedlnost?

Spravedlnost se zakládá na vytrvalé a pevné vůli dávat druhým, co jim patří. Spravedlnost vůči Bohu se nazývá „ctnost zbožnosti”.

382. Co je to statečnost?

Statečnost zabezpečuje pevnost v obtížích a vytrvalost v úsilí o dobro. Dospívá až ke schopnosti obětovat případně vlastní život pro spravedlivou věc.

383. Co je to mírnost?

Mírnost (umírněnost) zmírňuje přitažlivost rozkoší, zabezpečuje vládu vůle nad pudy a dává schopnost vyrovnaně užívat stvořená dobra.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

DUBEN

NEVSTAL – LI...

„A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra“ (1 Kor 15,14).

Těmito slovy vyjadřuje apoštol Pavel své zamyšlení nad faktem Kristova vzkříšení. Uvádí situaci, která by nastala, pokud by tato skutečnost neplatila a šlo by o pouhou fikci. Veškeré kázání církve, všechny články její víry by ztratily hlavní oporu a smysl. Pavlův výkladový postup je logický v systému celé víry v Krista a jeho působení. Je zaměřen do vlastních řad k odstranění případných pochybností věřícího učedníka Páně v jeho vzkříšení.

Nepřátelé křesťanské víry však popírají a zpochybňují vše, co se v Kristu ukazuje jako projev jeho božství. Proto od začátku napadají se zvláštní zarputilostí právě možnost Kristova zmrtvýchvstání. Tak velerada dává hlídačům jeho hrobu pokyn, aby všude rozhlašovali, že jeho mrtvé tělo ukradli jeho učedníci. (srov. Mt 28)

Pro věřícího křesťana však Kristovo vzkříšení nepředstavuje pouhý nezávazný doplněk víry, ale klíčovou pravdu, ve které všechny pravdy o Kristu, i ty, které jsou lidskému duchu nejméně dostupné nacházejí své odůvodnění. Kristus svým zmrtvýchvstáním totiž podal konečný **důkaz své božské authority**, jak to slíbil. (KKC 651)

Stefan Zweig v knize „Hvězdné hodiny lidstva“ zachytil zvláštní událost v životě německého skladatele G.F.Händela. Byl těžce nemocen a během náročného boje s nemocí obdržel text libreta „Mesiáš“, který byl kompozicí mistrně sestavených biblických textů, zachycujících celý Kristův život a svědčících o jeho mesiášském díle vykoupení. Obdržený text oratoria od Charlese Jennense postavil Händela na nohy, nadchl jej k mimořádně aktivnímu výkonu. A tak celé hudební dílo vytvořil s nasazením úžasné energie během několika týdnů.

Ve třetí části oratoria zaznívají procítěné árie, duety a sbory oslavující Kristovo vítězství nad smrtí ve zhudebnění Jobova verše „Věřím, že můj Vykupitel žije a že a jako poslední povstane na zemi“ (Job 19,27), verše z listů sv. apoštola Pavla : „Vítězně je smrt navždy zničena! Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec? Ten bodec smrti je hřích, a hřích zase čerpal svou moc ze Zákona“

(1Kor 15, 57) nebo „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?...Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!“ (Řím 8,31b-35). V závěru celého majestátního díla zaznívá chvalozpěv z Apokalypsy sv. Jana: „Hoden je Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu a i dobrořečení“ (Zj 5,12).

A tak finis coronat opus – cíl korunuje dílo, dává možnost nějakému dílu, aby zazářilo ve své plné kráse. Život našeho Pána nepojímáme pouze v čase omezeném rozpětí jeho pozemského

života, ale v celém plánu Božího zjevení, v předobrazech a zaslíbeních Starého zákona. Kristovo vzkříšení je pak splněním těchto zaslíbení i Ježíšových prorockých slov z jeho pozemského života. Výraz „ve shodě s Písmem“ (podle Písma) 1 Kor 15,3-4 a nicejsko-cařihradského vyznání víry poukazuje na to, že Kristovým vzkříšením se tyto předpovědi uskutečnily. (KKC 652) V předpovědích svého utrpení, jak je zachytila synoptická evangelia (Mt, Mk a Lk) Pán jako by jedním dechem připojuje zvěst o svém budoucím vzkříšení. Svým zmrtvýchvstáním také potvrzuje pravdu o svém božství, když se naplňují jeho slova: „Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já“ (Jan 8,28).

Kdyby Pán nevstal z mrtvých, nebyl by tedy podán nejsilnější **důkaz o tom, že je „ten, který je“** („Já jsem“), Boží Syn a sám Bůh. Svatý Pavel mohl prohlásit k Židům, „že ta zaslíbení, která Bůh dal našim otcům, vyplnil na nás, když...vzkřísil Ježíše. Tak je i psáno v druhém žalmu: „Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil“ (Sk 13,32-33). Kristovo vzkříšení je úzce spjato s tajemstvím vtělení božího Syna, je jeho naplněním podle věčného Božího plánu. (KKC 653).

Kdyby Pán nezemřel na kříži, nebyli bychom osvobozeni od hříchu.

Kdyby nebyl vzkříšen, neotevřel by se nám přístup k novému životu, který spočívá v **ospravedlnění**, jež nás vrací do Boží milosti, takže „jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem“ (Řím 6,4). Tím novým životem je účast na milosti, kterou se stáváme Kristovými bratry, účast na životě jednorozeného Syna.

Kdyby Pán nevstal z mrtvých neměli bychom tak silnou jistotu o našem budoucím posmrtném životě. **Vzkříšený Kristus je základem a zdrojem našeho budoucího vzkříšení.** Kristus vstal z mrtvých „jako první z těch, kteří zesnuli...Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu“ (1 Kor 15,20-22). Než se to splní, žije vzkříšený Kristus v srdci svých věrných. V něm křesťané zakoušejí „moc budoucího věku“ (Žid 6,5) a jejich život je Kristem unášen do lůna božského života. (KKC 655)

Papež Benedikt XVI. k této naší situaci uvádí následující úvahu: „Když nasloucháme svědkům s bdělým srdcem a otevíráme se znamením, jimiž Pán je i sebe sama znovu a znovu potvrzuje, pak víme: On vpravdě vstal z mrtvých. On je živým. Jemu se svěřujeme a víme, že jsme na správné cestě. Vkládáme spolu s Tomášem ruce do Ježíšova probodeného boku a vyznáváme: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20,28) /Josef Ratzinger – Benedikt XVI.: Ježíš Nazaretský, 2.díl, Barrister a Principal, 2011, s. 178/

P.L.

Liturgický kalendář

Duben 2012

1.	NEDĚLE	KVĚTNÁ NEDĚLE
2.	pondělí	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
3.	úterý	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE
4.	středa	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE
5.	čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
6.	pátek	VELKÝ PÁTEK
7.	sobota	BÍLÁ SOBOTA
8.	NEDĚLE	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
9.	pondělí – 14. sobota	VELIKONOČNÍ OKTÁV
15.	NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
19.	čtvrtek	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI.

21.	sobota	Sv. Anselma, biskupa a učitele církve
22.	NEDĚLE	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
23.	pondělí	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze
24.	úterý	Sv. Jiří, mučedníka, Sv. Fidela ze Sigmaringy, kněze a mučedníka
25.	středa	Svátek sv. Marka, evangelisty
28.	sobota	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, kněze
29.	NEDĚLE	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
30.	pondělí	Sv. Zikmunda, mučedníka, Sv. Pia V. papeže

Oznámení

Biblická katecheze

Další biblická katecheze bude následovat v sobotu 21. dubna po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Výročí kostela sv. Jana Nepomuckého

V sobotu 28. dubna oslavíme s otcem kardinálem Dukou O.P. sedmdesátileté výročí kostela sv. Jana Nepomuckého. Slavnostní děkovná bohoslužba bude v 10.00 hod., potom jsou všichni farníci srdečně zváni na setkání s panem kardinálem a malé občerstvení ve farním sále.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů dne 9. března 2012

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Funda, Ondřej Vaněček, Petr Zborník

Program:

1. Záležitosti kostelů
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostelů

Byla dokončena inventarizace.

Úžlabí střechy kaple Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce vyčistil od rostlinných zbytků, které způsobují zatékání vody pod střechu, pan Suchý se svými horolezci. Děkujeme.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Datum jarního úklidu doznalo změny – potřebného smeččení a čištění v kostelích a na jejich pozemcích se tedy farníci mohou vespolek ujmout v sobotu 14. dubna 2012.

Dalším lákavým datem je 16. červen 2012, kdy se koná farní zájezd do Rumburka, Jiřetína pod Jedlovou a na další zajímavá místa toho kraje.

Příští schůze výboru Přátel košířských kostelů se bude konat druhý dubnový pátek, to je 13. dubna 2012, a to na obvyklém místě a v obvyklou hodinu – v tzv. domečku při kostele Nejsvětější Trojice po mši svaté od 18.30 hodin.

Zapsal Ondřej Vaněček

Úmysly Apoštolátu modlitby na duben

1. Aby mnoho mladých lidí zaslechlo volání Krista a následovalo ho v kněžství a řeholním životě.

2. Aby vzkříšený Kristus byl znamením spolehlivé naděje pro muže a ženy afrického kontinentu.

3. Za pomoc Ducha Svatého pro všechny životní situace, spojené s bolestí a utrpením.

Svatý Fidel ze Sigmaringen, kněz a mučedník – památka 24. dubna

Tento světec kapucínského řádu se narodil v r. 1578 jako Marcus Roy v rodině zámožného měšťana v Sigmaringen (v Německu na horním Dunaji). Studoval ve Freiburgu (in Breisgau) v jezuitské koleji filozofii (promoval v r. 1601) a potom práva. V letech 1605-10 procestoval, jako průvodce studentů ze šlechtických rodin, Evropu, naučil se cizím jazykům a zdokonalil své vzdělání. V r. 1611 dosáhl titulu doktora církevního a světského práva. Pak působil jako soudní rada v Alsasku a byl nazýván advokát chudých.

Ale byl znechucen nespravedlivými rozsudky a jinými nepořádky a rozhodl se vstoupit do kapucínského řádu. Ještě před vstupem do řádu, byl vysvěcen v Kostnici na kněze. Do noviciátu byl přijat r. 1612 a přijal jméno Fidelis. V téže roce zřídil v závěti stipendium pro chudé studenty ve svém rodném městě. A ještě do r. 1617 ve Freiburgu studoval teologii. Žil v pokoře, chudobě a pokání, které si prohluboval tím, že si prodlužoval čas k modlitbě a tvrdě se postil. V době noviciátu sepsal pro sebe knížku duchovních cvičení, která byla později vydána jako „Exercitia seraphicae devotionis“.

Působil ve Švýcarsku, nejdříve v Altdorfu, pak jako kvardián v Rheinfelden. Po jednom roce byl přeložen do kláštera ve Feldkirchu. Velké oblasti Švýcarska se v té době přiklonily k nauce Kalvínově a Zwingliho. Fidelis byl v r. 1621 pověřen konat misie v oblasti Graubünden, aby navrátil lid ke katolické víře. Při svém protireformačním působení obrátil na katolickou víru řadu vojáků a některé šlechtice. Napsal i řadu publikací, které se bohužel nedochovaly. V té době byla v Římě založena Kongregace pro šíření víry (propaganda fide), dnes Kongregace pro evangelizaci národů. Fidelis byl Kongregací ustanoven vedoucím misí v oblasti Graubünden. Obyvatelstvem byl přijímán většinou nepřátelsky.

V době působení v obci Grüşch (v údolí Prättigau poblíž Davosu) byl vyzván, aby v neděli 24. dubna šel kázat do sousední obce Seewis. Ale jednalo se o pouhou záminku, s cílem odstranit obávaného představitele protireformačního hnutí. Když začal kázání - podle tradice vysvětloval úryvek Ef 4, 5-6 - v posluchačstvu propukly živé reakce a kdosi dokonce vypálil směrem ke kazateli, ale nezasáhl ho. Fidel sestoupil z kazatelny, poklekl před hlavním oltářem a opustil kostel bočními dveřmi, aby se vydal do Grüşchu. Po několika málo metrech ho obklopila skupina protestantů, kteří se jej zeptali, zda-li je ochoten přijmout jejich víru. Odpověděl, že samozřejmě pro to nepřišel do tohoto údolí, ale naopak přišel s nadějí, že oni jednoho dne přijmou jeho víru. Po chvíli vzrušení ho jeden z rebelů zasáhl do hlavy mečem. Mučedník klesl s rozpolcenou hlavou na kolena a zvolal: "Ježíši, Marie! Přijď mi na pomoc, Bože!"

Následujícího dne, ve svátek sv. Marka, sakristián Jan Johanni pohřbil jeho ostatky. Tělo mučedníka byla v říjnu 1622 exhumována, hlava převezena do kapucínského kostela ve Feldkirchu, zbytek těla byl pohřben v kryptě dómu v Churu dne 5. listopadu téhož roku.

Byl blahoslaven papežem Benediktem XIII. r. 1729 a kanonizován papežem Benediktem XIV.

dne 29. června 1746. Je to věkově nejmladší kapucínský svatý - zemřel ve 44 letech - po deseti letech řeholního života. Je to také první mučedník Kongregace pro šíření víry.

Podle pramenů z internetu (Cath.Encyc., Santiebeati, kapucini.cz, aj.)

MP

Zprávy z farnosti

Promoční projev

*Vracíme se ještě krátce k březnové doktorské promoci naší farnice, **PhDr. Jany Maroszové, Ph.D.** Ve farnosti ji známe především jako zpěvačku žalmů při slavení liturgie. Následující výňatek z jejího děkovného promočního projevu v Karolinu nám ji přiblíží jako absolventku Filozofické fakulty Univerzity Karlovy.*

Vzdělání, nehmotný statek, odjakživa patřilo ke strategickým investicím. Věda umožňuje pokrok ve všech oblastech lidského života, umožňuje nabývat také dalšího bohatství a přinášet značný užitek druhým lidem. Je stejně tak možné vědu a vědění zaprodat orientací na vlastní prospěch a kariéru, na vlastní výnos. Zejména v době zaměřené na zisk a ovlivňované komercí se potom zdá, že vědní obory, v nichž se například nevyvíjejí žádné nové technologie výroby, v nichž nedochází k rozvoji léčebných metod nebo obory, v nichž se nikdo nepokouší o objevení nových subatomárních částic či nových galaxií, nemají pražádné opodstatnění a jsou v lepším případě zastaralým přežitkem nebo něčím méněcenným. Právě dnes se však, myslím, zřetelně začíná ukazovat zhoubnost a nedokonalost pojetí, které redukuje člověka výlučně na pracovní sílu nebo mu chce vnutit přesvědčení, že k životu nepotřebuje kromě majetku a společenské prestiže už nic dalšího. Humanitní vědy zde potom sehrávají klíčovou úlohu. Poznáváním minulosti se podílejí na

připomínání vlastních kořenů a tradic, a tím poskytují cenné poučení pro současnost. Stejně velký užitek přinášejí pronikáním do jiných kultur a do souvislostí mezilidských vztahů. Jsou nezastupitelné v oblasti zkoumání lidské duše, v péči o komunikaci a v prohlubování znalosti jazyků.

Doktorské studium nám umožnilo poznat, jak vysokou cenu má opravdová svoboda názoru, jak mnoho daruje člověk, který dává dalším lidem prostor pro rozvíjení kreativity, jak drahocenným darem je komunikace a jak velkolepými dary jsou přátelství, láska a nezištná podpora ze strany našeho okolí.

Předáním diplomů nám začíná období, v němž bude podobně jako při studiu potřeba čelit nejedné zkoušce. ... Budoucí připomínka tohoto slavnostního okamžiku nás může a má podněcovat k vnímavosti vůči bližním a společnosti, k tomu, abychom si uchovali schopnost pozastavit se a užasnout, protože více než světových krizí je potřeba bát se nejprve ze všeho lidské lhostejnosti. Slovy anglického spisovatele Chestertona vyjádřeno: ‚Svět nikdy nezajde na nedostatek divů. Svět zajde na nedostatek údivu.‘ Využijme tedy cenné pozvání dělat nejen ve svých profesích obyčejné věci neobyčejně dobře a zastávat nepomíjející hodnoty s podobným zanícením, s jakým jsme se oddali studiu, a s takovým postojem, jaký bych na závěr vystihla slovy Václava Havla: ‚Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.‘

Redakčně kráceno

Vyznamenání pana Antonína Klouda

Náš milý dřívější farník a kostelník od Nejsvětější Trojice pan Antonín Kloud obdržel v neděli 11. března 2012 ve svém rodišti na Krásné hoře n./Vlt., kde nyní žije, papežské vyznamenání SVATÉHO ŘEHOŘE VELIKÉHO, které se uděluje katolickým laikům, kteří se zvláštním způsobem přičinili v církevních službách. Návrh na toto ocenění byl vznesen již před osmi lety z naší farnosti a uvádíme jej nyní pro objasnění a povzbuzení pro nás pro všechny. Nepřestáváme děkovat za vše, co pro nás znamenal a stále znamená tento vzácný bratr. Srdečně mu blahopřejeme vyprošujeme požehnání do dalšího života.

Návrh na vyznamenání:

Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětější Trojice v Praze 5 - Košířích
P. Lohel Zdeněk Klindera Th.D. , Strahovské nádv. 1/132 Praha 1 , 188 00

Ordinariát

Arcibiskupství pražského

Hradčanské nám. 16

119 02 Praha 012

V Praze dne 25.února 2004

NÁVRH NA CÍRKEVNÍ VYZNAMENÁNÍ PRO PANA ANTONÍNA KLOUDA

nar. 4.6.1922-Vletice, bytem Bražná č.p. 5, pošta - Krásná Hora n.Vlt.

V souladu se zásadami pro udělování papežských vyznamenání (Segreteria di Stato Instruzione Sul Conferimento di Onorificenze Pontificie - N. 16.846/ON) navrhuji udělení Řádu sv. Řehoře Velikého, stupeň rytířství (Ordine di San Gregorio Magno - Cavalierato).

Pana Antonína Klouda jsem měl možnost dobře poznat jako administrátor během svého několikaletého působení v košířské farnosti, kde s nemírnou pečlivostí a obětavostí sloužil nejen jako kostelník, ale snažil se přispět s nasazením všech svých sil k rozvoji farního života. Přitom se osvědčil ve věrném církevním smýšlení a v uplatnění pravých křesťanských ctností - např. v pokoře, obětavosti, zbožnosti, milosrdné lásce k nemocným, kterým svědomitě přivolával kněžskou službu. Pomáhal také při vedení zvláště mladších ministrantů k důstojnému prožívání liturgie. V pokročilém věku i přes vážné zdravotní potíže se s krajní trpělivostí věnoval kostelnické práci a obětavě pomáhal při údržbě kostela. Ve věku 79 let odešel na zasloužilý odpočinek do svého rodného kraje.

Plně se ztotožňuji i s vyjádřením svého předchůdce, dlouholetého košířského administrátora P. Františka Vernerera, které je uvedeno v příloze 1 tohoto návrhu.

P.Lohel Zdeněk Klindera Th.D.

administrátor

Příloha 1 - Svědectví P. Františka Vernerera

Příloha 2 - Životopis Antonína Klouda

OKÉNKO VÍRY

384. Co jsou božské ctnosti?

Jsou to ctnosti, jejichž původem, důvodem a bezprostředním předmětem je sám Bůh. Jsou vlity člověku s posvěcující milostí a uschopňují ho žít v důvěrném vztahu k Nejsvětější Trojici. Jsou základem a hybnou silou mravního jednání křesťana, oživují lidské ctnosti. Jsou zárukou přítomnosti a působení Ducha Svatého ve schopnostech člověka.

385. Které jsou božské ctnosti?

Božské ctnosti jsou víra, naděje a láska.

386. Co je víra?

Víra je božská ctnost, kterou věříme v Boha a ve všechno, co nám zjevil a co nám církev předkládá v věření, protože Bůh je pravda sama. Vírou se člověk svobodně odevzdává Bohu. Proto se věřící snaží poznat a plnit Boží vůli, protože „víra se projevuje láskou“ (Gal 5,6).

387. Co je to naděje?

Naděje je božská ctnost, již toužíme po věčném životě jako po svém štěstí: od Boha jej očekáváme s důvěrou v Kristovy přísliby a opíráme se přitom o pomoc milosti Ducha Svatého, abychom si věčnou blaženost zasloužili a vytrvali až do konce pozemského života.

388. Co je to láska?

Láska je božská ctnost, kterou milujeme Boha nade všechno a svého bližního jako sebe z lásky k Bohu. Ježíš učinil z lásky nové přikázání, plnost Zákona. Láska je „svorník dokonalosti“ (Kol 3, 14) a základ ostatních ctností, které oživuje, podněcuje a dává jim řád: bez lásky „nejsem nic“ a „nic mi neprospěje“ (1 Kor 13,1-3).

389. Co jsou dary Ducha Svatého?

Dary Ducha Svatého jsou trvalé dispozice, které uzpůsobují člověka, aby ochotně následoval Boží vnuknutí. Je jich sedm: Moudrost, rozum, rada, síla, umění, zbožnost a bázeň Boží.

390. Jaké jsou plody Ducha Svatého?

Plody Ducha Svatého jsou dokonalosti, které v nás Duch Svatý utváří jako prvotiny věčné slávy. Tradice církve jich vypočítává dvanáct: „láska, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost, dobrota, mírnost, věrnost, tichost, zdrženlivost, čistota“ (Gal 5, 22-23).

Vydává:**Redakční rada:****Uzávěrka:****Náklad:****Internet:**

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

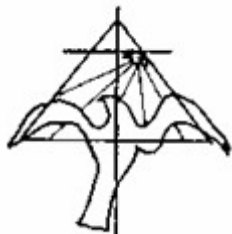
VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle	kostel sv. Jana. N.	9,00h
	Nejsv. Trojice	11,00h
Zelený čtvrtek	kostel sv. Jana N.	17,30h
Velký pátek	Nejsv. Trojice	
	křížová cesta	15,00h
	kostel sv. Jana N..	17,30h
Vigilie Vzkříšení	kostel sv. Jana.N.	20,00h
Boží hod velikonoční	kostel sv. Jana N.	9,00h
	Nejsv. Trojice	11,00
Velikonoční pondělí	kostel sv. Jana N.	9,00h
	Nejsv. Trojice	11,00h

5

květen
2012

Košířský farní list

KVĚTEN

Sedmdesátiny slaví kostel sv. Jana Nepomuckého v Košířích

Už sedm desetiletí slouží římskokatolický kostel sv. Jana Nepomuckého košířským farníkům. Vysvěcení stavby, vybudované s potížemi v letech druhé světové války, si v Košířích připomenou v sobotu 28. dubna 2012 spolu s kardinálem Dominikem Dukou OP, arcibiskupem a metropolitou pražským a primasem českým, který bude slavit slavnou pontifikální mši svatou od 10 hodin.

Majestátní katolický kostel nad Košířským náměstím byl vystavěn v nelehkém období 2. světové války podle návrhu a plánů architekta Jaroslava Čermáka (1901–1990) z dobrovolných příspěvků lidí z celých Čech a Moravy, které shromáždil Kostelní spolek. Ten byl založen už v roce 1928 místním katechetou P. Snížkem, ale teprve od roku 1934 se naděje začala měnit v jistotu, když se projektu ujal energický košířský farář P. Václav Chlumský († 1949). „Byl zakoupen vhodný pozemek na Košířském náměstí a architekt Čermák vypracoval projekt, který byl jednomyslně schválen, a třeba již vypukla 2. světová válka, spolek se pustil do veliké a odvážné stavby kostela, kterou také v hrubých rysech dokončil vysvěcením kostela 17. května 1942. V pokračující válečné době i v poválečných zmatcích se nedalo ve stavbě pokračovat,“ píše se ve farních dokumentech.

Kostel ve funkcionalistickém slohu byl pak postupně dokončován a zařizován originálním mobiliářem až do konce 80. let minulého století, a to v úzké spolupráci tehdejšího faráře P. Františka Verneru († 2004) s architektem Čermákem.

Jeden z návrhů arch. Čermáka

Praha ověččená kostely

K ideji vybudovat v Košířích kostel souvisí ještě s jednou iniciativou, nazvanou „Dílo blahoslavené Anežky Přemyslovny“. Spolek založil ministr František Nosek s velmistrem řádu křížovníků Josefem Vlasákem, aby mohli shromáždit prostředky pro výstavbu kostelů v rychle se rozvíjejících okrajových čtvrtích Prahy. Inspiroval ho k tomu výrok biskupa Antonína Podlahy, že by se mělo na pražské

periferii postavit tolik nových kostelů, kolik hvězd měla koruna Bohorodičky (Panny Marie) z mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, který byl stržen anarchisty 3. listopadu 1918. Noskovi a jeho spolupracovníkům se podařilo vystavět františkánský kostel bl. Anežky na Spořilově, kapli ve Kbelích, obnovit kapli sv. Kláry na vinici v Troji a postavit v Krči dřevěný kostel sv. Františka z Assisi, který také projektoval architekt J. Čermák. Po Noskově předčasné smrti se projekt zastavil a spolek pak činnost ukončil. Myšlenka však nezanikla. Kostel sv. Jana Nepomuckého je jednou z těch hvězd Panny Marie Neposkvrněné, kterou se podařilo rozzářit později.

Úsilí pokračuje

Současný stav

Kostel je dokončen, a i když další nádherné architektonické vize a plány ohledně vnitřní výzdoby, terénních úprav či samostatné farní budovy zůstávají na papíře, už je třeba leccos rekonstruovat. Je jasné, že menším i větším opravám hned tak nebude konec, a jen Bůh ví, zda vize z náčrtů a skic jednou povstanou. Sedmdesát let sice není v životě kostela až tak dlouhá doba, ale která stavba si po takové době neřekne o své. V posledních letech byla pro údržbu tohoto košířského chrámu, ale i hlavního farního kostela u Malostranského hřbitova velmi významná pomoc z Havarijního programu Ministerstva kultury ČR, od pražského Magistrátu i od Městské části Praha 5. Členové občanského sdružení Přátelé košířských kostelů, kteří péči o farní chrámy organizují, se na těchto institucích setkali s lidmi, u kterých je potěšil příkladný profesionální zájem, ale také vstřícnost, starostlivost.

Ačkoli jsou Košíře jednou z menších pražských farností, kostely mají dva. Tím starším je už zmíněný hlavní farní kostel Nejsvětější Trojice u Malostranského hřbitova, vystavěný v empírovém slohu roku 1837 na místě starší hřbitovní kaple. I ten byl vybudován s nesmírnou obětavostí a houževnatostí místních věřících navzdory velikým překážkám. Třetím Božím domem je pak útulná barokní kaple Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce, původně prý rovněž postavená místními obyvateli.

Pro ty, kteří by rádi blíž poznali farnost a její dva kostely i kapli, bude zvlášť vhodnou příležitostí Noc kostelů 2012, která se koná v pátek 1. června. Její program nabídne komentované architektonické prohlídky, výstavu originálních Čermákových návrhů a modelu kostela sv. Jana Nepomuckého, ale i několik hudebních vystoupení.

Z textů P. Verneru upravil OV

(publikováno v časopise *Pětka pro vás* 4/2012)

Liturgický kalendář

KVĚTEN

1.	úterý	Sv. Josefa, Dělníka
2.	středa	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3.	čtvrtek	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
4.	pátek	První pátek v měsíci
5.	sobota	První sobota v měsíci
6.	NEDELE	5. NEDELE VELIKONOČNÍ
8.	úterý	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
12.	sobota	Svátek Výročí posvěcení katedrály
		Sv. Nerea a Achillea, mučedníků
		Sv. Pankráce, mučedníka

13.	NEDĚLE	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
14.	pondělí	Svátek sv. Matěje, apoštola
16.	středa	Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
17.	čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ Začíná devítidenní příprava na slavnost SESLÁNÍ DUCHA SV.
18.	pátek	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
20.	NEDĚLE	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
21.	pondělí	Sv. Kryštofa Magallanese, kněze, a druhů, mučedníků
22.	úterý	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
25.	pátek	Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve Sv. Řehoře VII., papeže Sv. Marie Magdalény de' Pazzi, panny
26.	sobota	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
27.	neděle	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
30.	středa	Památka sv. Zdislavy
31.	čtvrtek	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

Biblická katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 5. května po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Májové pobožnosti

Májové pobožnosti budou před večerní mší sv. od středy do soboty.

Poutní mše svatá

Ve středu 16. května bude slavena v 17,30 poutní mše svatá v kostele sv. Jana Nepomuckého. Z tohoto důvodu odpadá obvyklá večerní mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice.

Tradiční Májová slavnost

V sobotu 26. května začne ve 14,00 hod. tradiční Májová slavnost v kostele Nejsvětější Trojice a na přilehlém Malostranském hřbitově. Program slavnosti můžete sledovat na vývěškách kostelů.

Noc kostelů

V pátek 1. června se uskuteční další Noc kostelů. Program této akce bude včas uveden na plakátech.

Farní zájezd do Šluknova

Farní zájezd do Šluknova a blízkých míst se uskuteční v sobotu 16. června. Sraz účastníků u autobusu pod kostelem sv. Jana Nep. bude v 8.00 hod. Zájemci se mohou přihlásit písemně v sakristii.

Úmysly Apoštolátu modlitby na květen

1. Aby byly ve společnosti podporovány iniciativy, které hájí a potvrzují roli rodiny.
2. Aby Maria, Královna světa a Hvězda evangelizace, provázela všechny misionáře při hlásání jejího Syna Ježíše.
3. Aby katecheze bířmovanců prohloubila jejich vědomé a radostné rozhodnutí pro Krista.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů dne 13. dubna 2012

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostelů
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostelů

Dosud provedené práce, potřebné ke zřízení servisní místnosti v kostele sv. Jana Nepomuckého (za oratoří s varhanami), která bude sloužit jako kuchyňka a dílna, jsou uhrazeny.

V kostele Nejsvětější Trojice je třeba vyřešit fungování kotle v sakristii. Z toho důvodu se na podzim před zahájením topné sezóny uskuteční instruktážní setkání a nácvik s Ing. Dajbychem.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Roli koordinátorky přípravy sladkého i slaného pečiva pro občerstvení při návštěvě arcibiskupa Dominika Duky OP se ujala Veronika Zborníková.

V neděli 22. dubna bude po mši svaté koordinační schůzka, která se týká ministrantů, Veroniky Zborníkové a paní Drábové.

Byl už objednan autobus na výlet 16. června 2012, který uveze asi čtyři desítky farníků, kteří se tak mohou hlásit v sakristii.

Příští schůze výboru Přátel košířských kostelů se bude konat druhý květnový pátek, to je 11. května 2012, a to na obvyklém místě a v obvyklou hodinu – v tzv. domečku při kostele Nejsvětější Trojice po mši svaté od 18.30 hodin.

Zapsal Ondřej Vaněček

Zprávy z farnosti

Úprava místnosti za varhanami

Vážení farníci,

někteří z vás určitě zaznamenali stavební ruch místnosti sousedící s malými varhanami. Důvody, proč se do proměny této místnosti vkládají poměrně velké finanční prostředky, jsou dva:

1) Podávání občerstvení při akcích ve farním sále je spojeno s nepraktickým a pro starší z nás až nebezpečným pobíháním do – a ze – schodů mezi sálem a sakristií. Sakristie ani farní sál nemají možnost ohřevu pokrmů apod. Stejně tak i možnost umývání nádobí je velmi nedostatečná. Navíc smysl sakristie je zcela jiný.

2) Tato místnost sloužila dlouhá desetiletí jako skladiště úplně všeho. A samozřejmě málokdo si pamatoval, co je tam vlastně uloženo.

Z těchto důvodů se Farní rada rozhodla tento prostor regenerovat a přetvořit ho na zázemí farního sálu a celého kostela. Znamenalo to vybudovat kuchyňský kout a ve druhé části hobby dílnu. Co bylo zapotřebí udělat? Popravdě řečeno opravdu hodně.

První etapa zahrnovala revizi všeho, co se v místnosti nacházelo. Do sběrného dvora byly odvezeny věci, které se vešly do dodávky. Dvě skříně byly darovány zájemkyním, které si nechají opravit a odčervotočit. Dále byly některé věci věnovány do vykradených či opravovaných kostelů v bývalém pohraničí. Obsah skříně s hudebninami si odvezli zástupci arcibiskupství. Díky tomu zbyly v místnosti dvě skříně s věcmi potřebnými pro chod kostela.

Druhá etapa byla spojena s výměnou svodů. Do místnosti byla zavedena voda, elektrina, plyn, odpad a místnost byla vymalovaná.

Třetí etapa byla provedena v lednu a zahrnovala vybudování podlahového roštu a následné nale-

pení lina. Před očekávanou návštěvou Mons. biskupa Herbsta jsme nechali položit nové lino i v sakristii. Lino je dražší, ale mělo by být kvalitní a vydržet delší dobu. V místnosti byla rozvedena elektřina a udělány nové zásuvky (díky Petrovi Křížovskému).

Čtvrtá etapa zahrnovala oddělení prostoru od varhan a tím i od kostela. To se podařilo v březnu.

Pátá etapa zahrnuje instalaci kuchyňské linky tak, aby bylo vše dokončeno do návštěvy pana kardinála na oslavu 70. výročí založení kostela. Kuchyňskou linku věnovala kostelu rodina Zborníková, Petr Z. ji i nainstaluje. Srdečné díky.

Šestá etapa je teprve před námi a to výměna skel a instalace sádkartonového podhledu na stropě (stavební prkna opravdu nejsou nic estetického). Tato etapa není v současné době možná pro nedostatek financí. Pokud se objeví sponzor či sponzoři, kterým se stavební prkna na stropě nebudou líbit, rádi tuto místnost dokončíme.

Chci poděkovat všem, kteří se na tomto díle zúčastnili ať již fyzickou prací či finančně. Do současné doby stály přeměny této místnosti cca 110.000 Kč. Všem upřímně Zaplať Bůh.

V současné době je na magistrátě podaná žádost o grant. V případě kladného vyřízení dojde k výměně dosluhujících plynových spotřebičů v obou našich kostelích. Výhledově bude potřeba investovat do západní stěny kostela sv. Jana, která opadává a luxfery jsou velmi popraskané.

Práce jako na kostele je velmi výstižné heslo!

Práci zdar přeje Vítek Bobysud

Brigáda v kostele sv. Jana Nepomuckého

Při sobotní brigádě brigádě 14. 4. byla vyčištěna věž od všech přebytečných, nepoužívaných a z požárního hlediska nebezpečných věcí (pytle s pilinami a pod.). Dále jsme při brigádě vybudovali protihlukový kryt na motor od varhan. Původně zde byly staré koberce, které byly z hlediska požárního nebezpečné. Byly natřeny nové dveře, které budou osazeny do stěny. Kostel byl vyluxován a vše bylo umyto.

Všem, kteří se zúčastnili a přiložili ruku k dílu, upřímně „Zaplať Pán Bůh“.

V.B.

Dobrá zpráva z Moravy

Náš ex-farník Václav Plíšek, který nyní s manželkou Ludmilou žije a pracuje na Moravě (Ostravské studio televize Noe) poslal radostnou zprávu. K prvorozenému synovi Jakubovi se jim narodil další syn Filip. Určitě to bude dobrá „dvojka“! Celé rodině Plíšků (včetně našeho pana varhaníka) přejeme hodně radosti z novorozence. Filipovi pak přejeme dobrý vstup do křesťanského společenství a radostný a plný život pod ochranou Boží a jeho svatého patrona.

Košířští farníci

Blahopřání

V dubnu oslavila krásné výročí 85 let života naše dlouholetá farnice

paní Jiřina Hynková.

Někteří ji neznáte podle tváře, ale všichni ji máme mezi sebou prostřednictvím jejích šikovných a obětavých rukou. Již řadu let vyrábí pro kostel sv. Jana Nep. krásné voňavé věnce na kterých se postupně rozsvěčují adventní svíčky. Lásku k našemu společenství projevuje i drobnými dárky k různým příležitostem, zvláště teď, kdy jí zdravotní stav nedovoluje přicházet mezi nás ke slavení liturgie.

Přejeme jí do dalších let hojnost Božího požehnání a zdraví, abychom ji zase mohli vídat na jejím místě v kostele sv. Jana a v kapli Nanebevzetí P. Marie.

Vděční Košířští farníci

Úmrtí

V dubnu odešla z našeho společenství na věčnost v požehnaném věku 87 let

paní Libuše Mužíková.

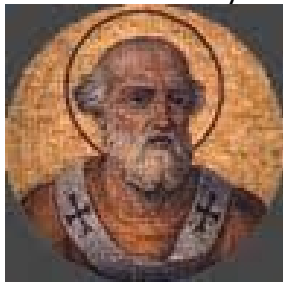
Drobná, nenápadná, usměvavá žena, která s velkou radostí a láskou pěstovala svého koníčka - pěší turistiku. A Pán života a smrti jí dopřál umřít na její poslední túře, při které utrpěla těžké zranění. Doputovala až do konce a my věříme, že šťastně spočinula v náruči Boží.

At' odpočívá v pokoji

R.I.P.

Sv. Jan I., papež a mučedník – památka 18. května

Po zániku západořímské říše r. 476 byla Itálie připojena k východořímské (byzantské) říši. Byzantský císař sídlil v Konstantinopoli a v Itálii ho zastupoval místodržitel (exarcha), který sídlil v Ravenně. Spojení Itálie s Konstantinopolí však nebylo trvalé. Koncem 5. století se stal pánem Itálie ostrogótský král Theodorich Veliký a vládl v ní přes 30 let a sídlil v Ravenně. Germánské kmeny, které tehdy procházely římskou říší, východní i západní, se většinou držely křesťanství v jeho ariánské formě. Ariánské neuznávalo božství Ježíše Krista. Také Theodorich byl arián. Respektoval ale v Itálii katolické křesťany a dobře vycházel s římskými papeži.

Ke konci vlády Theodoricha byl r. 523 zvolen za papeže Jan, který pocházel z Toskánska a jehož otec se jmenoval Constantius. O jeho osobě a jeho krátkém pontifikátu víme málo. Zachovaly se pouze dva listy biskupům. V Římě se staral o památky, dal obnovit některé kostely.

V této době (ke konci své vlády) byl Theodorich znepokojen rostoucí mocí byzantského císaře. Stal se podezřivým a r. 524 nechal bez soudu popravit pro obvinění ze spiknutí několik významných římských mužů. Mezi nimi byl křesťanský filosof Boëthius a jeho tchán významný patricij Symmachus.

Theodorich se pokládal za ochránce ariánů, a to i mimo Itálii. To se obzvláště projevilo, když na byzantský trůn nastoupil císař Justin I., který chtěl ve své říši potlačit arianismus. Odebral byzantským ariánům kostely a nutil je, aby se zřekli ariánského bludu. Theodorich se rozhodl zasáhnout. Vojensky a politicky se nemohl postavit proti silnému císaři. Proto se rozhodl vyjednávat s ním prostřednictvím římského papeže, který byl Theodorichovi v jistém smyslu zavázán pro jeho dosavadní dobrý postoj k Církvi. V takové situaci musela být žádost krále Theodoricha, aby se zastal ariánů u byzantského císaře krajně nepříjemná. Ale nemohl odmítnout. Proto se koncem roku 525 vydal do Ravenny a odtud do Konstantinopole v čele delegace, ve které bylo několik senátorů a biskupů.

Císař Justin přijal papeže Jana s nejvyššími poctami. Byla to první návštěva římského biskupa v Konstantinopoli a tak duchovenstvo i lid v něm pozdravovali nástupce prvního apoštola – sv. Petra. Papež se zdržel v Konstantinopoli od vánoc r. 525 do velikonoce r. 526. Na velikonoce měl slavnostní latinskou bohoslužbu v přítomnosti nejvyšších byzantských představitelů. Císař využil papežovy návštěvy k tomu, aby se od něho dal korunovat.

Cesta Jana I. do Konstantinopole byla úspěšná pro upevnění vztahů mezi západní a východní Církví. Ale nedosáhla výsledků, jakých si přál ostrogótský král Theodorich. Císař zmírnil opatření proti byzantským ariánům jen částečně. Papež mohl radit jen k mírnému a uváženému postupu. Jeho postavení hlavy církve mu nedovolovalo, aby císaře povzbuzoval k podpoře bludného učení. Theodorich nebyl spokojený a dal to pocítit i papežovi. Když se Jan I. vrátil do Ravenny, král ho dal uvěznit. Papež měl slabé zdraví a strádání v žaláři dlouho nevydržel. Zemřel 18. května 526. Ačkoli ho přímo nezabili, začal ho lid pro okolnosti jeho smrti uctívat jako mučedníka.

Papež Jan I. byl nejdříve pochován v Ravenně, ale po čtyřech letech převezli jeho tělesné pozůstatky do Říma, kde je uložili v chrámu sv. Petra.

Podle R Ondruš: Blízki Bohu i ľudom, a pramenů z Internetu (Cath.Encycl.,Santiebeati,aj.)

MP

Sedmdesáté výročí posvěcení kostela sv.Jana Nepomuckého

přijel s košířskou farností slavit 28.4.2012 **kardinál Dominik Duka OP**, arcibiskup pražský a primas český. Liturgický průvod v čele se znamením naší víry, ukřižovaným Kristem, přivítal kostel v záplavě téměř letního slunce. Průvod vešel do kostela za zvuků varhan a trubky a otec kardinál spolu s koncelebrujícími, správcem naší farnosti P.Lohelem Th.D. a P. Janem Dlouhým (který jako náš kdysi farník sloužil před 15 lety v kostele sv. Jana Nepomuckého svou primiční mši svatou), začali slavit slavnostní bohoslužbu. Velká radost všech přítomných věřících! Po promluvě otce kardinála na téma smlouvy s Bohem (podle příslušného biblického čtení), pokračovala bohoslužba v obvyklém pořádku, tentokrát obohacená o hudební vložky. Po skončení mše sv., předání kytice a drobných dárků a závěrečném poděkování otce Lohela za vzácnou návštěvu, přišla chvíle osobního setkání s otcem

kardinálem ve farním sále. Naše farnice, jak je již tradicí, připravily výborné pohoštění a vytvořily pohodovou atmosféru pro tuto nevšední příležitost. Patří jim co nejsrdečnější poděkování, stejně jako i všem ostatním, kdo se přičinili o zdárný průběh oslavy (úklid a výzdoba kostela, regenerace prostoru u varhan, hudební doprovod liturgie, služba u oltáře).

Svému kostelu přejeme do dalších let stále tak živou, obětavou, neustále se omlazující farní obec a tak trpělivého, pečlivého a věrného strážce svěřeného stáda jakého se mu dostává dnes, v den jeho krásného výročí. Pamatujme v modlitbách na všechny jeho stavitele, mecenáše, kněžské služebníky i Boží lid, který se scházel a modlil v jeho prostorách i v dobách těžkých útlaků. Ať jeho věž stále připomíná čest a slávu Boží všem, blízkým i dalekým!

FOTOGRAFIE : Anna + Petr Křížovští

OKÉNKO VÍRY

HŘÍCH

391. Co je předpokladem přijetí Božího milosrdenství?

Přijmout Boží milosrdenství od nás vyžaduje, abychom přiznali své viny a litovali svých hříchů. Sám Bůh svým Slovem a svým Duchem odhaluje naše hříchy, dává nám dar pravdy ve svědomí a dar naděje v odpuštění.

392. Co je to hřích?

Hřích je „slovo, skutek nebo touha proti věčnému zákonu“ (sv. Augustin). Je to urážka Boha neposlušností k jeho lásce. Zraňuje přirozenost člověka a narušuje lidskou solidaritu. Kristus svým utrpením plně odhaluje závažnost hříchu a přemáhá jej svým milosrdenstvím.

393. Existují různé druhy hříchů?

Rozmanitost hříchů je veliká. Hříchy lze rozlišovat podle jejich předmětu nebo podle ctností či příkázání, proti nimž se staví. Mohou se týkat přímo Boha, bližního nebo nás samých. Mohou se také rozlišovat na hříchy myšlením, slovem, skutkem a opomenutím.

394. Jak se hřích rozlišuje podle závažnosti?

Podle závažnosti se hřích rozlišuje na smrtelný a všední.

395. Kdy se člověk dopouští smrtelného hříchu?

Člověk se dopouští smrtelného hříchu, když s plným vědomím a uváženým souhlasem koná skutek, jehož předmětem je závažná látka. Smrtelný hřích ničí v člověku lásku, zbavuje ho posvěcující milosti a vede k věčné smrti pekla, pokud se člověk neobráť. Obvyklou cestou k odpuštění je svátost křtu a svátost pokání.

396. Kdy se člověk dopouští všedního hříchu?

Všedního hříchu, jenž se podstatně liší od hříchu smrtelného, se člověk dopouští, když se provinuje v nepříliš závažné věci, nebo když jde o věc závažnou, ale bez plného vědomí či bez plného souhlasu. Všední hřích neruší smlouvu s Bohem, ale oslabuje lásku; projevuje nezřízenou náklonnost ke stvořeným věcem; je překážkou v pokroku duše při uskutečňování ctností a při konání mravního dobra; zasluhuje časně očistné tresty.

397. Jak se v nás rozmáhá hřích?

Hřích strhává ke hříchu a jeho opakování plodí neřest.

398. Co jsou neřesti?

Neřesti jako pravý opak ctností jsou zvrácené návyky, které zatemňují svědomí a naklánějí k zlému. Neřesti mohou být spojeny se sedmi *hlavními* hříchy: pýcha, lakomství, závist, hněv, smilstvo, nestřídmost, lenost.

399. Můžeme být odpovědni za hříchy, které spáchali jiní?

Jsme odpovědni za hříchy druhých, pokud při nich vlastní vinou spolupracujeme.

400. Co jsou *struktury* hříchu?

Jsou to společenské poměry a instituce odporující Božímu zákonu, jež jsou výrazem a důsledkem osobních hříchů.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejně

ČERVEN

V EUCHARISTICKÉ OBĚTI A V EUCHARISTICKÉM OBJETÍ

V polovině minulého měsíce jsme prožili v kostele sv. Jana Nepomuckého první svaté přijímání čtyř dětí naší farnosti. Drahoš, Jindřiška, Matěj a Kateřina byli přijati do „eucharistické rodiny“ církve, která se raduje z tohoto nového přírůstku.

Jsme však už v dalším kalendářním měsíci, který je nazýván podle slavnosti Božského srdce Páně, ale letos bude spojen také se slavností Těla a Krve Páně, která bude následovat den po slavnosti velkého eucharistického ctitele sv. Norberta.

Eucharistie působí jako nejblahodárnější duchovní zdroj v tomto našem pozemském životě. Je to „nebeský chléb“, kterým jsou posilováni a živeni pozemšťané. Má v sobě veškerou líbeznost, či lahodnost, protože je skutečným zpřítomněním Pána Ježíše. Jako měli izraelité na poušti manu, která jim zajišťovala každodenní existenci v tvrdých životních podmínkách, tak je nám poskytnut nebeský pokrm – chléb náš vezdejší, díky kterému můžeme být dokonce denně uspokojováni a dostatečně posílení a vybaveni pro naše poslání a denní úkoly v tomto světě.

Pán Ježíš volil naprosto jednoduchý a srozumitelný způsob, jak zůstat mezi námi i po svém nanebevstoupení. Zjevil své eucharistické tajemství „maličkým“, tedy pokorným, kteří si jsou schopni připustit svou naprostou křehkost a úplnou závislost na Dárci a Živiteli. Jsou v postavení božího dítěte, které není schopno si opatřit pokrm a nápoj samo, ale zcela závisí na tom, kdo se o něho postará. A tak otevírá svá ústa k přijetí nejvzácnějšího daru.

„Ten, kdo Pána Ježíše přijímá, je živým údem Jeho Těla, protože eucharistie je také obětí církve, která má účast na oběti své Hlavy. Církve je s Kristem sama celá obětována. Spojuje se s jeho přímlovou u Otce za všechny lidi. V eucharistii se stává Kristova oběť také obětí údů jeho Těla. Život věřících, jejich chvála, jejich utrpení, jejich modlitba, jejich práce jsou spojeny s Kristovou chválou a modlitbou, s jeho utrpením a prací i s jeho bezvýhradnou obětí a tím získávají novou hodnotu. Kristova oběť, přítomná na oltáři, poskytuje všem generacím křesťanů možnost být spojeni s jeho obětí“ (KKC 1368).

Tak se každým slavením eucharistie, každou eucharistickou adorací upevňuje naše osobní pouto s Kristem, stáváme se více jeho bratry a sestrami a jeho láska a radost mohou ve větší míře růst

v našem srdci. Jako se díky pokrmu a nápoji rozvíjí do své zralosti a dospělosti lidské tělo, tak je tomu i s naším vnitřním životem, který je vyživován eucharistickým pokrmem a nápojem.

„Co působí hmotný pokrm v našem tělesném životě, to podivuhodným způsobem uskutečňuje přijímání v našem duchovním životě. Přijímání těla vzkríšeného Krista, „Duchem svatým oživovaného a oživujícího“, uchovává, rozmnožuje a obnovuje milost přijatou při křtu a dává jí růst. Růst křesťanského života vyžaduje, aby byl živen eucharistickým přijímáním, chlebem našeho putování až do chvíle smrti, kdy nám bude dán jako pokrm na cestu (viaticum).“ (KKC 1392)

Hodně se mluví o nezdravé výživě, závadných potravinách, které ohrožují člověka naší pře-technizované civilizace. Lidé jsou varováni před škodlivými látkami.

Člověk by si však měl dát záležet na výběru duchovního pokrmu, nenechat se zahltit tím, co spíše otravuje a zatěžuje naše srdce a tak se nestává svatyní, ale jakousi popelnicí pro nejrůznější odpadky. Dennodenně na nás chrlí media tuto záplavu, před níž je třeba se bránit a moudrým postupem jí čelit. Člověk má svobodnou možnost vybrat si hodnotnou, vydatnou a ušlechtilou duchovní stravu. Nemusí si nechat vnutit roli pasivního konzumenta. „Život je krátký, a tak si ho co nejvíce užij“, hlásají milovníci rozkoší a zábavy všeho druhu. Ten, kdo však žije z Boha, je zbožný. Žije z Krista, zvláště přítomného v eucharistii, a tak je Kristův – kristovec – křesťan. Jen v Něm je možné najít pokoj, radost a trvalé štěstí. Nepokojné, hladové a žíznivé zůstává naše srdce, i kdyby zakoušelo všechny možné slasti tohoto světa, dokud v Něm nespočine.

„Přijímáním vzrůstá naše spojení s Kristem. Přijímat tělo Páně při přijímání přináší jako hlavní plod důvěrné spojení s Ježíšem Kristem. Pán totiž řekl: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6,56). Život v Kristu má svůj základ v eucharistické hostině: „Jako mne poslal živý Otec a já žiji

z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne“ (Jan 6,57). (KKC 1391)

„Když o svátcích Pána věřící přijímají tělo Syna, zvěstují si navzájem radostnou zvěst, že je nám darován závdavek života, jako když anděl řekl Marii Magdalské: ‘Kristus vstal z mrtvých! Opravdu již nyní život a vzkríšení jsou uděleny tomu, kdo přijímá Krista.’“ (Fanqith, Syrsko-antiochijské officium, svazek I, mezidobí, 237a-b)

Přijměme tedy Boží pozvání k svatému prožití tohoto eucharistického měsíce června v živém spojení se sv. Norbertem a všemi ostatními horlivými milovníky eucharistického Spasitele.

P. L.

Liturgický kalendář

ČERVEN

1.	pátek	Památka sv. Justina, mučedníka	První pátek v měsíci
2.	sobota	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků	První sobota v měsíci
3.	neděle	Poutní slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	
5.	úterý	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka	
6.	středa	Slavnost Sv. Norberta, biskupa a zakladatele řádu premonstrátů	
7.	čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ - doporučený svátek	
9.	sobota	Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve	
10.	neděle	10. neděle v mezidobí	
11.	pondělí	Památka sv. Barnabáše, apoštola	
13.	středa	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve	
15.	pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA	
16.	sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie	
17.	neděle	11. neděle v mezidobí	

19.	úterý	Sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa. Sv. Romualda, opata
21.	čtvrtek	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22.	pátek	Sv. Paulína Nolánského, biskupa
		Sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
24.	neděle	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
27.	středa	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa
28.	čtvrtek	Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29.	pátek	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ - doporučený svátek
30.	sobota	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

Noc kostelů

bude v pátek 1. června. Program všech tří košířských kostelů je uveden na vývěškách.

Biblické katecheze

budou pokračovat v sobotu 2. června ve farním sále sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Poutní slavnost farního kostela Nejsvětější Trojice

V neděli 3. června je poutní slavnost farního kostela Nejsvětější Trojice. Odpoledne se koná výprava farníků do sousední smíchovské farnosti sv. Václava, kde bude prohlídka kostela a farní budovy. Sraz účastníků je v 15.00 hod. před kostelem sv. Václava.

Farní výprava

V sobotu 16. června se koná farní výprava do Jiřetína p. Jedlovou a Rumburka. Odjezd autobusu bude v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nep. Je třeba se zapsat v sákrstii.

Koncert pěveckých sborů

V pondělí 18. června vás zvou skautský sbor Cantuta a dívčí komorní sbor Bubureza na koncert k Nejsvětější Trojici od 19h. Vstupné dobrovolné.

Svátost křtu

V neděli 17.6 bude při mši sv. v 9.00 hod. v kostele sv. Jana Nep. udělena svátost křtu Vojtěchovi Maxantovi.

Farní táborák

Tradiční farní táborák se uskuteční u kostela sv. Jana Nep. ve čtvrtek 21. června po děkovné večerní mši sv. na závěr školního roku. Zváni jsou farníci všech věkových kategorií.

Úmysly Apoštolátu modlitby na červen

1. Aby věřící rozpoznávali v eucharistii živou přítomnost Vzkříšeného, který je provází v každodenním životě.
2. Aby křesťané v Evropě znovu objevili svou pravou identitu a podíleli se s větším nadšením na hlásání evangelia.
3. Abychom přijímali svátost biřmování se svobodnou touhou po Duchu Svatém.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů dne 11. května 2012

Přítomni: P. Lohel, Václav Funda, Václav Dráb, Elena Horáková, Ondřej Vaněček
a host Ing. J. Dajbych

Program:

1. Záležitosti kostelů
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostelů

kostel Nejsvětější Trojice

Ing. Dajbych seznámil přítomné s historií a technologií plynového kotle a se správným postupem větrání kostela, a to včetně praktické zkoušky na kotli samém. Přítomným pak také předal přehledně zpracované informace („Posouzení stavu topného agregátu“, „Kdy je vhodné v létě větrat?“, „Návod k obsluze teplovzdušného topení“ a také názorný náčrt kotle s vyznačením jeho součástí). Vřele děkujeme.

kostel sv. Jana Nepomuckého

Plot povalený vandaly byl opraven a natřen (bratři Drábovi, jimž děkujeme).

2. Farní život a všeobecná rozprava

- Přítomní členové výboru projednávali detaily Noci kostelů 2012, výletu apod.
- Byl stanoven cíl pěšího výletu, který se koná 3. června a zamíří do sousední farnosti sv. Václava na Smíchově.
- Bylo určeno datum táboráku na závěr školního roku na čtvrtek 21. června.
- Příští schůze výboru Přátel košířských kostelů se bude konat druhý červnový pátek, to je 8. června 2012, a to na obvyklém místě a v obvyklou hodinu – v tzv. domečku při kostele Nejsvětější Trojice po mši svaté od 18.30 hodin.

Zapsal Ondřej Vaněček

Svatý John Fisher, biskup a mučedník – památka 22. června

John Fisher se narodil okolo r. 1469 jako nejstarší syn obchodníka z Beverly. Základní vzdělání dostal pravděpodobně ve škole u kostela v rodném městě. V r. 1484 odešel do Cambridge, kde dosáhl hodnosti bakaláře r. 1487, hodnosti magistra (mistra) r. 1491. Krátce nato byl vysvěcen na kněze.

Kolem r. 1500 se stal kaplanem a zpovědníkem Lady Margaret Beaufort, matky krále Jindřicha VII. R. 1501 získal doktorát a byl zvolen vicekancléřem univerzity v Cambridge. Lady Margaret založila v Cambridge dvě koleje a dvě místa profesorů teologie v Oxfordu a Cambridge. John Fisher se stal prvním profesorem v Cambridge.

V r. 1504 se stal biskupem v Rochesteru (východně od Londýna) a zároveň zvolen kancléřem cambridgeské university. Jako biskup se staral o chudé, sám žil velmi skromně. Jeho jedinou radostí byly knihy a studium.

Byl znamenitým řečníkem a držel pohřební řeč při pohřbu krále Jindřicha VII. i Lady Margaret. Byl snad i autorem královského pojednání proti Lutherovi "Assertio septem sacramentorum" z r. 1521, za které dostal Jindřich VIII. titul Fidei Defensor (Obránce víry). Tento titul má anglický král dodnes. Byl autorem i dalších spisů proti Lutherovu učení a některé z nich byly použity při jednání Tridentského koncilu.

Pro celou anglickou církev i pro Johna Fishera se stala osudnou nespokojenost krále Jindřicha VIII. se svou manželkou Kateřinou Aragonskou. Už od r. 1527 král vyjednával s papežem, aby prohlásil jeho manželství za neplatné. Papež Klement VII. dal celou záležitost prošetřit a královu žádost odmítl.

Král hledal spojence mezi vyšším anglickým duchovenstvem. Někteří byli ochotni vyjít králi vstříc, ale John Fisher jasně odmítl. Král vypověděl jménem celé země poslušnost Svatému stolci a v r. 1533 uzavřel druhý sňatek s Annou Boleynovou. Pak si dal odhlasovat zákon, že děti z tohoto manželství mají nástupnické právo. Vyzval biskupa Fishera, aby složil přísahu ve smyslu tohoto zákona. Biskup byl ochotný souhlasit s nástupnictvím, ale protože zákon vyhlásil první manželství za neplatné a popíral v této věci papežskou pravomoc, přísahu odmítl. Proto ho uvěznil r. 1534 v londýnském Toweru.

Téhož roku odhlasoval anglický parlament zákon, podle kterého je král hlavou anglické církve. Tím se Anglie formálně odtrhla od římské církve a vznikla anglikánská církev. Tato odluka trvá až dodnes. Přísahu na nový zákon John Fisher opět odmítl. O jeho postavení se dověděl papež Pavel III. a jmenoval ho r. 1535 kardinálem. Doufal, že tak budou brát na biskupa větší ohled. Ale stal se opak. Král dal v červnu biskupa postavit před soud a ten ho odsoudil k smrti, protože obžalovaný znovu odmítl uznat krále za hlavu anglické církve.

Poprava stětím se konala 22. června 1535. Tělo bylo zahrabáno bez pohřbu a hlava naražena na kůl a vystavena 14 dní na londýnském mostě. Pak byla vhozena do řeky Temže.

Blahoslaveným byl prohlášen papežem Lvem XIII. r. 1886 a za svatého ho prohlásil papež Pius XI. r. 1935.

Zachovalo se 26 spisů Johna Fishera, rukopisných i tištěných. Řada z nich byla několikrát vydána.

Svatý Tomáš More, mučedník – památka 22. června

Tomáš More (latinsky Morus) se narodil v Londýně r. 1477 nebo 1478. Byl jediným přeživším synem Sira Johna Morea, právníka, později soudce, z jeho prvního manželství. Jako dítě byl poslán do školy sv. Antonína a ve 13 letech do domácnosti kardinála Mortona, arcibiskupa z Canterbury. Jeho veselá povaha a vynikající intelekt upoutaly pozornost kardinála. Ten ho poslal do Oxfordu r. 1492 a otec ho vybavil skromným zaopatřením. Naučil se řečtinu velmi snadno. Kromě toho studoval také francouzštinu, dějiny a matematiku a hudbu.

Na otcovu žádost se po dvou letech vrátil do Londýna a studium práva dokončil tam. Toužil ale po hlubším životě a uchýlil se na čtyři roky do kartuziánského kláštera, studoval filosofii a teologii. Roku 1503 se Tomáš More vrátil do veřejného života. Byl pokládán za nejlepšího právníka své doby. Roku 1505 se oženil. Měl čtyři děti, ale manželka při porodu čtvrtého dítěte zemřela. Velmi brzy se oženil znovu. Vzal si vdovu o sedm let starší, která byla dobrá hospodyně a byla jeho dětem dobrou matkou. Tomáš dbal na vzdělání dětí. Měly domácího učitele a i sám Tomáš je učil.

R. 1509 zemřel král Jindřich VII. Jeho nástupcem se stal Jindřich VIII. Tomáš se znovu zapojil do veřejných funkcí. V létech 1510 – 1519 byl londýnským soudcem. Mladý král ho r. 1515 pověřil diplomatickým posláním v Nizozemsku. Tam Tomáš napsal proslulou knihu Utopie. V ní vyložil své představy na ideální uspořádání společnosti. (Od názvu knihy pochází slovo utopický ve smyslu ideální, neuskutečnitelný a pod.) R. 1517 byl jmenován královým radcem a r. 1521 mu byl udělen šlechtický titul. A v politické kariéře stále postupoval. Králi pomáhal při sepisování spisu o svátostech, kde bránil katolickou víru proti Lutherovi.

I sám Tomáš napsal některé spisy proti Lutherovu učení a proti jeho anglickým následovníkům.

Král jmenoval Tomáše r. 1529 lordem kancléřem. Bylo to asi jako dnešní ministerský předseda. Zdálo se, že vše je v nejlepším pořádku.

Víme však už, že od roku 1527 král jednal o zrušení svého sňatku. Král se pokoušel získat kancléře v této věci na svou stranu. Tomáš cítil, že napětí roste a proto se r. 1532 vzdal kancléřské hodnosti. A za dva roky se jeho osud spojil s osudem Johna Fishera. Tomáš odmítl přísahat na zákon popírající platnost králova manželství. Byl uvězněn v těžkém žaláři. Činili na něj nátlak pomocí vyhrůzek rodině. Ale Tomáš odolal.

Popravili ho stětím 6. července 1535. Jeho hlavu narazili na stejný kůl, kde před tím byla hlava Johna Fishera. Po měsíci chtěli hodit hlavu do řeky, ale dcera Markéta ji získala a pochovala v hrobce rodiny svého muže. Tělo světce je však nezvěstné.

Blahoslaven a kanonizován byl zároveň se sv. Johnem Fisherem. Jejich památka připadá na stejný den.

Anglický národ přišel o dva vynikající muže. Závěrem snad stojí za to citovat úsměvnou modlitbu sv. Tomáše Mora.

Dopřej mi chuť k jídlu, Pane	A dej mi zdravý rozum, Pane	A dej mi mladou duši, Pane	A dej mi taky humor, Pane
A taky něco, co bych sněd	At' vidí dobro kolem nás	At' nenaříká, nereptá	A milost, abych chápal vtip
Dej mi zdravé tělo, Pane	At' s hříchem nikdy	Dej, at' neberu moc vážně	At' mám radost ze života
A nauč mě s ním zacházet.	nevyrážím	Své malé, pošetilé Já.	At' umím druhé potěšit.
	A napravit jej umím včas.		

Podle R.Ondruše: *Blízki Bohu i luďom a pramenů z Internetu.*

M.P.

Zprávy z farnosti

Chceme se podělit o velikou radost:

dne 23. května večer se nám v 21.20 hod. v porodnici v Praze - Motole narodila dcera Barborka. Děťátko i maminka jsou v pořádku. Barborka při narození vážila 2850 g a měřila 50 cm. Mlíčko jí moc moc chutná.

Srdečně zdraví
Ondřej & Markéta Vaněčkovi

OKÉNKO VÍRY

LIDSKÉ SPOLEČENSTVÍ

OSOBA A SPOLEČNOST

401. V čem spočívá společenský rozměr člověka?

Člověk má zároveň s osobním povoláním k blaženosti společenský rozměr, který je podstatnou součástí jeho přirozenosti a povolání. Všichni lidé jsou povoláni k témuž cíli, kterým je sám Bůh; existuje jistá podobnost mezi společenstvím božských osob a bratrstvím, které mají lidé mezi sebou vytvářet v pravdě a lásce; láska k bližnímu je neoddělitelná od lásky k Bohu.

402. Jaký je vztah mezi osobou a společností?

Počátkem, nositelem a cílem všech společenských institucí je a musí být *lidská osoba*. Některá společenství, jako rodina a občanská společnost, jsou pro člověka nutná. Přínosná jsou i další sdružení, jak v rámci místních politických společenství, tak na mezinárodní úrovni, pokud respektují zásadu *subsidiarity*.

403. Co znamená zásada subsidiarity?

Podle zásady subsidiarity nadřízená společnost nesmí přebírat úkol, který přísluší společnosti podřízené, nemá zasahovat do jejich pravomocí, ale spíše pomáhat v případě potřeby.

404. Jaké jsou další předpoklady pravého lidského soužití?

Pravé lidské soužití vyžaduje, aby se respektovala spravedlnost a správná stupnice hodnot, která stavi vnitřní a duchovní stránky nad hmotné a pudové. Zvláště tam, kde hřích rozvrací společenské poměry, je třeba vyzývat k obrácení srdcí a k přijetí boží milosti, aby bylo dosaženo společenských změn, které by skutečně sloužily každé osobě a celé osobě. Láska, jež vyžaduje spravedlivé jednání a uschopňuje k němu, je největším sociálním příkázáním.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

7-8

červenec
srpen
2012

Košířský farní list

ČERVENEC SRPEN

JAK ODPOČÍVÁ BŮH?

Nastává doba letních prázdnin a dovolených. Je třeba si odpočinout a nabrat síly k dalšímu nasazení. Lidé v naší hektické době si často s odpočinkem neví rady. Na odpočinek není čas a má to špatné důsledky. Člověk přetažený a vyčerpaný podléhá snadno nervozitě, otrávenosti a vnitřní prázdnotě. K umění správného života však patří i rozumný odpočinek.

V lidském životě se střídají starosti s odpočinkem, práce s oddechem. Bez těchto kontrastů je život neúplný, a proto se v něm střídají honba s polapením kořisti, hledání ústí do nálezu a touha do ukojení. Člověk, který našel, co hledal, však není nikdy zcela nasycen. Kazatel zná tento rytmus, ale odsuzuje jej jako marné honění větru (Kaz 1-2) a raději myslí na smrt, která s touto marností skoncuje: „Člověk nenalézá odpočinku ani ve dne, ani v noci; k čemu je dobré hledání bez možnosti dosáhnout?“ (8,16n). Lepší je spokojit se se skromným požitkem před tváří Boží, když nám je

nabídnut (2,24; 9,7-10). Bible jako celek však považuje toto střídání za smysluplné; člověk sice vidí jen sled námahy a nudného opakování, ale před Bohem a po očistění se objevuje soulad. Pravý odpočinek není v zastavení činnosti, ale v jejím naplnění před Bohem. Pak se stává předchutí nebe už zde na zemi.

I. Práce a odpočinek

„Svěcení soboty“ bylo Izraeli uloženo od samého počátku (Ex 20,8). Měl Hospodinovi věnovat jeden den odpočinku, a to i v období orby nebo žní (34,21). Bible uvádí pro toto přikázání dva důvody.

1/ *Odpočinek je znamením osvobození.*

Kněžská tradice ukládá odpočinek jak tažnému dobytku, tak lidem (23,12). Kromě přirozené rozumnosti má k tomu ještě jiný důvod: sobota má Izraelitům připomínat vysvobození z robotování v Egyptě (Dt 5,15). Odpočinek je znamením svobody.

2/ *Podíl na odpočinku Stvořitelově.*

Podle kněžské tradice napodobuje lidský odpočinek Boha: „Sedmý den Bůh skončil své dílo...přestal s veškerým dílem, které stvořil a oddechl si; odpočinek sedmého dne je provždy platné znamení „mezi mnou a syny Izraele“ (Ex 31,17); Gn 2,2n). Sobota se světí, protože Bůh ji světí (srv Ez 20,12). Odpočinkem člověk ukazuje, že je Božím obrazem, že je svobodný a přímo synem Božím.

3/ *Odpočinek a svátek.*

Svčeni soboty znamená nejen zastavení práce, ale navíc obrácení sil k radostné oslavě Stvořitele a Vykupitele. Sobotu lze nazývat 'rozkošným dnem', protože ten, kdo ji opravdově slaví, „nalezne svou rozkoš v Hospodinovi“ (Iz 58,13n). Sobota pomáhá pochopit tajemství Boha, ale teprve příchod Kristův umožní poznat, že sobotní odpočinek a Bůh jsou jedno a totéž.

II. Ježíš Kristus, odpočinek duší.

1/ *Odpočinek a vykoupení.*

Ježíš chce vrátit sobotě její pravý smysl, a tím se dostává do sporů s farizeji: „Sobota je pro člověka a ne člověk pro sobotu“ (Mk 2,27); má sloužit ochraně a záchraně člověka (3,4). Odpočinek symbolizuje osvobození člověka a má velebit Stvořitele. Ježíš vede své posluchače k tomuto chápání tím, že v sobotu uzdravuje nemocné: „osvobozuje“ ženu, spoutanou satanem „po mnoho let“ (Lk 13,16) a zjevuje přitom, že je také „pánem soboty“ (Mt 12,8), protože ji dává náplň, do té doby jen naznačenou v předobrazech, totiž odpočinek, který znamená osvobození dětí Božích. On sám, náš Vykupitel, který nám takový odpočinek zjednává, neměl, „kam by hlavu složil“ (Mt 8,20). Výraz (kline) Připomíná 'lože'; Ježíš si odpočine teprve, když umírá na kříži (Jan 19,30).

2/ *Zjevení odpočinku v Bohu.*

Když Ježíš ospravedlňuje svou činnost v den odpočinku, říká: „Můj Otec pracuje bez přestání, i já jsem činný“ (Jan 5,17). Práce a odpočinek se v Bohu nevyklučují, nýbrž společně vyjadřují transcendenci Božího života; toto tajemství už ohlašovala Moudrost, odpočívající a pracující zároveň (Sir 24,11). Cílem činnosti Ježíšovy i jeho učedníků, spolupracovníků na zemi, je pomoc unaveným a skleslým ovcím. Ježíš je radost (Mt 9,36; srv Jan 4,36nn) a odpočinek duší, které k němu přicházejí (Mt 11,29). Pochopení této pravdy nacházíme u sv. Augustina, když ve své knize Vyznání píše: „Pro sebe jsi nás stvořil, Bože, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě!“

3/ *Nebeský odpočinek.*

„Odpočinek Boží“ tanul na mysli Izraelitům, usilujícím o vstup do zaslíbené země. Tento odpočinek je ve skutečnosti vyhrazen „Božímu lidu“, tj. těm, kdo zůstávají věrni a poslušní Ježíše Krista, podle komentáře Žl 95 v listě Židům (Žid 3,7 – 4,11). Tímto místem odpočinku je nebe, do kterého vstupují „ti, kdo umírají v Pánu... Ať si odpočinou od svých lopt, neboť jejich skutky jdou s nimi“ (Zj 14,13). Nebeský odpočinek neznamená zastavení veškeré činnosti, ale její dovedení k plnosti. Ti, kdo se klanějí šelmě, neznají odpočinku ani ve dne, ani v noci (14,11), zatímco bytosti před trůnem ve dne v noci pějí chválu Nejsvětějšímu (4,8).

Ve světle těchto myšlenek si dopřejme vydatný odpočinek během letních měsíců! Prožijme jej radostně a pokojně v Boží lásce!

P.L.

Liturgický kalendář

ČERVENEC 2012

1.	NEDĚLE	13. neděle v mezidobí
3.	úterý	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4.	středa	Památka sv. Prokopa, opata
5.	čtvrtek	Slavnost SV.CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy – doporučený svátek
6.	pátek	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
		První pátek v měsíci
7.	sobota	První sobota v měsíci
8.	NEDĚLE	14. neděle v mezidobí

9.	pondělí	Sv. Adriána a Jakuba, kněží a mučedníků Sv. Augustina Žao Ronga, kněze, a druhů, mučedníků
11.	středa	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
14.	sobota	Památka sv. Hroznaty, mučedníka
15.	NEDĚLE	15. neděle v mezidobí
16.	pondělí	Panny Marie Karmelské
17.	úterý	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
20.	pátek	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
21.	sobota	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22.	NEDĚLE	16. neděle v mezidobí
23.	pondělí;	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25.	středa	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26.	čtvrtek	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27.	pátek	Sv. Gorazda a druhů
29.	NEDĚLE	17. neděle v mezidobí
30.	pondělí	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitel církve
31.	úterý	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

SRPEN 2012

1.	středa	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2.	čtvrtek	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa Sv. Petra Juliána Eymarda, kněze
3.	pátek	První pátek v měsíci
4.	sobota	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
5.	NEDĚLE	18. neděle v mezidobí
6.	pondělí	Svátek Proměnění Páně
7.	úterý	Sv. Sixta II., papeže a druhů, mučedníků Sv. Kajetána, kněze
8.	středa	Památka sv. Dominika, kněze
9.	čtvrtek	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10.	pátek	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11.	sobota	Památka sv. Kláry, panny
12.	NEDĚLE	19. neděle v mezidobí
13.	pondělí	Sv. Ponciána, papeže, a Hippolyta, kněze, mučedníků
14.	úterý	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15.	středa	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – doporučený svátek
16.	čtvrtek;	Sv. Štěpána Uherského
19.	NEDĚLE	20. neděle v mezidobí
20.	pondělí	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21.	úterý	Památka sv. Pia X., papeže
22.	středa	Památka Panny Marie Královny
23.	čtvrtek	Sv. Růženy z Limy, panny
24.	pátek	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25.	sobota	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků Sv. Ludvíka Sv. Josefa Kalasanského, kněze
26.	NEDĚLE	21. neděle v mezidobí
27.	pondělí	Památka sv. Moniky
28.	úterý	Svátek sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29.	středa	Památka Umučení sv. Jana Křtitele

Oznámení

Bohoslužby Na Klamovce

Během měsíců července a srpna nebudou bohoslužby Na Klamovce kromě poutní slavnosti Nanebevzetí Panny Marie ve středu 15. srpna, kdy bude mše sv. v 17,30 hod. a po ní malé pohoštění před kostelem.

Bohoslužby ve všedních dnech.

Během některých týdnů se v letních měsících červenci a srpnu nebudou konat bohoslužby ve všedních dnech. Nedělní bohoslužby však zůstanou v plném rozsahu. Všechny tyto změny budou včas oznámeny a uvedeny písemnou formou.

Středeční bohoslužby

Všechny středeční bohoslužby budou během července a srpna v kostele Nejsvětější Trojice začínat vždy v 17.00 hod.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů dne 8. června 2012

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Stanislav Hojek, Elena Horáková

Program:

1. Záležitosti kostelů
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostelů

kostel Nejsvětější Trojice

Finanční prostředky ve výši 100 000 Kč, které jsme získali z grantu z magistrátu, využijeme především na výměnu dosluhujícího plynového topení a opravu schodu před vstupem ze hřbitova, případně na další drobné opravy.

Budou osloveni hasiči, aby v rámci cvičení zkontrolovali fasádu pod střechou kostela.

kostel sv. Jana Nepomuckého

Finanční prostředky se využijí především na výměnu dosluhujících plynových spotřebičů, výměnu skel a instalaci sádkartonového podhledu na stropě v místnosti za varhanami a výměnu rozpadajících se sloupků u drátěného plotu.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Přítomní členové výboru hodnotili Noc kostelů 2012: Do naší farnosti zavítalo 360 návštěvníků. Z nich většina přišla ke kostelu Nejsv. Trojice. Příště je třeba posílit program i dobu zpřístupnění u Nejsv. Trojice, kapličku Nanebevzetí P. Marie na Klamovce nechat otevřenou do 23h. Pro kostel sv. Jana Nep. se už připravuje historická brožurka.

Děkujeme všem, kteří se podíleli na organizaci, či jinak pomohli k hladkému průběhu Noci kostelů.

Farní výlet do severních Čech 16. června je zajištěn.

Přípravu táboráku k ukončení školního roku dne 21.6. má na starost: Václav Funda (dřevo), Vít Bobysud (pití), a Václav Dráb (buřty, chleba a případný program).

Zapsal Václav Dráb

Svatý Adrián a svatý Jakub, kněží a mučedníci – památka 9. července

V měsíci červenci se seznámíme se dvěma svěťci premonstrátského řádu. Žili v 16. století v Nizozemí, které tehdy patřilo pod vládu španělských Habsburků. Proti Španělům tam vypukla válka za svobodu, která zároveň způsobila odvrát od katolické církve. Do země pronikal kalvinismus. Náboženské problémy se proplétaly s politickými. V létě 1566 zasáhly Nizozemí kalvínské obrazoborecké bouře, při nichž byly ničeny obrazy a devastovány kostely. V severních provinciích (dnešním Nizozemí) se kalvínství stalo státním náboženstvím. Jižní provincie – dnešní Belgie - zůstaly katolické.

Adrián Jansen (někdy nazývaný Began podle místa narození) se narodil v Hilvarenbeeku v r. 1529 a vstoupil do premonstrátského řádu v opatství Middelburg ve věku 15 let. V tomto klášteře zůstal dalších 16 let, působil i jako novicmistr a kaplan. V r. 1560 byl ustanoven farářem v Agterkerke a r. 1572 v Munsteru. Byl to vzorný kněz a pravý apoštol, který usilovně pracoval ve farnosti, kde byla i řada kalvinistů.

Jakub Lacops, také řeholník kláštera v Middelburgu, se narodil v Oudenaarde r. 1542. Byl to mladý inteligentní a hezký mladý muž, jehož úspěch mu stoupl do hlavy. Jeho náboženský život byl průměrný. V r. 1566 kalvinisté získali vliv i v opatství, 24-letý Jakub a další dva bratři zapřeli svou víru. Šel až tak daleko, že napsal pamflet proti Církvi a stal se kalvínským kazatelem. Jeho otec a bratr, který byl také premonstrát, ho časem přiměli k zamyšlení nad tímto krokem. Zásahem boží milosti se vrátil do kláštera a byl komunitou vlídně přijat, když prosil o odpuštění za své odpadnutí. Opat ho poslal do opatství Mariëweerd na delší dobu konat pokání, které konal s velkým úsilím. Po pěti letech ho opat ustanovil kaplanem v Munsteru, kde byl farářem jeho bratr. Po smrti bratra tam byl r. 1572 ustanoven farářem Adrián Jansen.

Ale po třech měsících zaútočili na faru obzvláště radikální bojovníci za osvobození - gézové, a v červenci 1572 oba kněze zajali. Zároveň se 17 dalšími kněžími a řeholníky byli vedeni ulicemi a při tom bití a uráženi křičícím davem. Cestou vojáci nabídli, že zajatce pustí za sud piva. To místní kalvinisticky smýšlející obyvatelé odmítli. Devatenáct duchovních bylo zavřeno do vězení a podroběno mučení, při němž obhajovali nauku o Eucharistii a autoritu Petrova nástupce. I když Adrián byl zkušenější ve vyvracení argumentů odpadlíků, byl to nyní Jakub se svou výmluvností, který měl hlavní roli v polemice s vězniteli. Byli týráni, mučeni a nedostávali jíst.

Dne 9. července 1572 byli Adrián i Jakub spolu s ostatními sedmnácti duchovními oběšeni na trámu ve stodole v Gorkumu (dnes Gorinchem) a získali tak korunu mučedníků. Adrián byl stár 43 let, Jakub 30. Byli prohlášeni za blahoslavené papežem Klementem X. dne 24. listopadu 1675 a kanonizováni Piem IX. dne 29. června 1867.

Po kanonizaci byl pro ostatky gorkumských mučedníků vyroben relikviář, do něhož byly ostatky r. 1868 uloženy. Relikviář je v kostele sv. Mikuláše v Bruselu.

Pane, náš Bože, který jsi dal svým svatým mučedníkům Adriánovi a Jakubovi sílu vytrvat až do konce, dej nám zůstat ve Tvé víře a lásce a v úsilí o jednotu Církve. Prosíme o to skrze našeho Pána Ježíše Krista, Tvého Syna, který s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svatého na věky. Amen.

Podle pramenů z Internetu (stránky premonstrátského řádu, aj.) a A. Franzena (Malé círk. dějiny) MP

Úmysly Apoštolátu modlitby

červenec

1. Aby každý mohl pracovat v bezpečných podmínkách.
2. Aby křesťanští dobrovolníci v misijních územích svědčili o lásce Kristově.
3. Za prohloubení vztahu k birmovacím patronům, kteří nás provázejí na cestě k Bohu.

srpen

1. Aby s vězni bylo zacházeno se spravedlností a úctou k jejich lidské důstojnosti.
2. Aby mladí lidé, povolání následovat Krista, byli ochotní hlásat evangelium ve všech končinách světa.
3. Aby rodiče a kmotři byli birmovancům oporou a příkladem.

Noc kostelů

Noc kostelů pochází z Rakouska, kde se poprvé v roce 2005 ujala myšlenka otevřít jednou do roka bohoslužebné prostory za účelem pozvání lidí dobré vůle ke společnému setkání a objevování krásy křesťanských výtvarných a architektonických pokladů.

Noc kostelů je nabídkou zakotvené křesťanské spirituality, modlitby a služby potřebným. S doprovodným programem má zprostředkovat návštěvníkům pozitivní zkušenost v souvislosti s církví. Spolu s katolickou církví se jí zúčastní další křesťanské církve, které jsou členy Ekumenické rady církví ČR. Tím je Noc kostelů také znamením živé spolupráce církví, která zaceluje rány vzniklé v minulých staletích.

K této aktivitě se přidává stále víc měst i zemí. V České republice se konala první Noc kostelů roku 2009 a je zajímavé, že to nebylo v Praze, ale v Brně, v Břeclavi, a několika dalších městech, na západě například v Plzni. Pražská arcidiecéze se připojila až následující rok. Tento rok se poprvé Noc kostelů konala také v Estonsku.

Každá farnost, církevní společenství nebo kostel, který by se chtěl zapojit, by měl respektovat teze Noci kostelů. Je to na dobrovolném rozhodnutí každého správce, majitele apod. Mezi teze patří třeba domluva, že během Noci kostelů jsou otevřené kostely a nabízené programy pro všechny návštěvníky zdarma a podoba programu je plně v kompetenci jednotlivých společenství.

Noc kostelů je propojena jednotným vizuálním stylem a termínem. Zajímavý je vznik vizuálního stylu, který je společný pro Rakousko, Slovensko a Českou republiku a používají jej také i další země. Mottem vizuálního stylu je každý rok jiný biblický verš, jehož součástí je právě slovo "noc". V letošním roce je to verš 5,5 z 1. listu Soluňanům (Tesalonickým): "Vy všichni jste děti světla. Nám nevládne noc ani temnota."

A jaká byla letošní Noc kostelů v Praze a v naší farnosti?

Pražská arcidiecéze hodnotí letošní Noc kostelů jako velmi úspěšnou. V pátek 1. června otevřelo své brány rekordních 222 kostelů, kaplí a modliteben z jedenácti křesťanských církví. Přípravný tým byl poprvé složen ze zástupců Ekumenické rady církví, čímž celá akce dostala výrazně ekumenický charakter. Organizátoři v jednotlivých farnostech a sborech pečlivě počítali jednotlivé vstupy. Konečné číslo poprvé překročilo sto tisíc návštěvníků a zastavilo se na číslovce 100 544.

Košířská farnost se zapojila do Noci kostelů podruhé. Celkem jsme ve všech našich kostelích napočítali 360 návštěvníků. Z toho 200 návštěvníků přišlo do kostela Nejsvětější Trojice, který je nej-

blíže k centru města. Bylo to i díky tomu, že společně s kostelem byl otevřen Malostranský hřbitov, který je během celého roku až na pár výjimek zavřený.

Z návštěvnosti jsme si vzali ponaučení a příště programově posílíme Nejsvětější Trojici. I kaplička Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce by měla být otevřena déle.

Já jsem byl celou dobu v kostele sv. Jana Nep., kde probíhal nepřetržitý program a mám radost, když si vzpomenu na každého příchozího. Největší zájem byl o výstup na 50m vysokou věž. Dokonce se k nám přišla podívat i internetová televize Prahy 5.

Během akce byla znát pomoc každého farníka a určitě uvítáme, když bude za rok více těch, kteří přijdou a nabídnou svou pomoc – někdy stačí i nápad, něco pohlídat, nebo pouhá přítomnost. Tímto moc děkuji všem, kteří tak učinili a naše NOC byla velmi povedená.

Na závěr se rozloučím citátem P. Miloše Szabo, koordinátora Noci kostelů v pražské arcidiecézi:
„Mám rád noc. Když všechno utichne a já nerušen hlukem dne můžu nechat hlavou plynout myšlenky o tom, jak vlastně chci žít a proč. Pak ale je dobré si jít odpočinout. Abych mohl ráno po probuzení všechna ta dobrá předsevzetí, všechny ty ideály začít uskutečňovat. Protože nejsme děti noci. Nejsme děti tmy, nepatříme temnotám. Všichni jsme děti světla. A o těch, co tvrdí, že jsou zrozeni z Boha, by to mělo platit dvojnásob.“

VMD

Zprávy z farnosti

Křtiny

V neděli 17. 6. 2012 naplnila naše společenství velká radost ! Při mši sv. u sv. Jana Nepomuckého byli mezi křesťany přijaty 2 malé děti: dvouměsíční *Barborka Vaněčková* a osmiměsíční *Vojtěch Maxant*.

Oběma přejeme věrnost a vytrvalost ve víře a kmotrům, rodičům a prarodičům aby je na této cestě podporovali a doprovázeli. Oběma rodinám pak hodně lásky a radosti ze zdárného fyzického i duchovního rozvoje svých nejmladších ratoletí.

Úmrtí

V květnu a červnu 2012 odešli na věčnost čtyři naši věrní dlouholetí farníci.

Paní Marie Dostálová, která věrně přicházela na mši sv. do kostela Nejsvětější Trojice. Zemřela po dlouhé nemoci, kterou velmi trpělivě a s odevzdaností snášela.

Pan Karel Kreps, věrný a statečný farník, dobrý manžel a otec rodiny, pravidelný, pro svou vysokou postavu nepřehlédnutelný, návštěvník obou našich kostelů.

Paní Zdislava Příhodová, věrná křesťanka, která byla pro svou víru za komunismu vyloučena z učitelského povolání. Posledních několik let hodně trpěla a trávila své dny v domácí poustevně u TV Noe a v častém přijímání svátostí.

Paní Věra Lejsalová, žila v krásném harmonickém manželství. Zdůrazňovala a prožívala se svým životním partnerem lásku ke stejné víře, národnosti a politickému přesvědčení. Vychovala ve víře tři syny. Obětavě pomáhala kněžím vzornou péčí o květinovou výzdobu kostela. Okruh jejího nasazení pro život farnosti byl však mnohem bohatší. Dlouho žila se svou rodinou Na Hřebenkách, a proto měla nejblíže ke kostelu Nejsvětější Trojice, kam se stále vracela i po nuceném přestěhování do Butovic. Ještě dlouhý čas se musela ke konci pozemské životní cesty vyrovnávat s náročným křížem nemoci a pokročilého věku. Žila pro Krista, pro Jeho církev a pro svou rodinu. Syn Ondřej o ni s velkou láskou pečoval se svou rodinou zvláště v posledním úseku jejího života. Tento svět je ochuzen o další spravedlivou duši. Ať odpočívá v Božím pokoji. Vděčně budeme na sestru Věru pamatovat v modlitbě.

At' odpočívají v pokoji!

Výlet farnosti za poznáním Šluknovského výběžku.

Dne 16.6. jsme vyrazili do kostela sv. Jana směrem Jiřetín pod Jedlovou. Cesta ubíhala dobře. S Vítkem Plíškem jsme si navzájem blahopřáli k svátku a sdělili si dojmy z večerních oslav. Cestou jsme se pomodlili, zazpívali, otec Lohel vyprávěl anekdoty a po krátké zastávce u benzinové pumpy jsme dorazili do Jiřetína. Zde nás již čekal pan místostarosta, který nám otevřel kostel Nejsv. Trojice na náměstí. Kostel slavil před týdnem 400 let od vysvěcení. Zajímavostí je, že kostel je vlastně trojpodlažní. Dvě dřevěná patra po stranách umožňovala výrazně zvětšit kapacitu kostela, která kdysi nedostačovala počtu věřících účastníků na bohoslužbách. A pak již následovala cesta za dalším

klenotem Jiřetína – křížovou cestou. Můžu říci, že poměrně náročnou strmou cestu do kopce s kapličkami jednotlivých zastavení křížové cesty zvládli skoro všichni. Několik farníků pojalo myšlenku dojít až na 1,5 km vzdálenou rozhlednu. Povedlo se to však pouze našemu padremu. Klobouk dolů za sportovní výkon! Z Jiřetína jsme pokračovali do Varnsdorfu, kde jsme navštívili pivovar Kocour. Zde jsme se naobědvali a já musel posunout prohlídku v Rumburku o cca hodinu. K jídlu byl guláš, koleno, řízek či další pochutiny podle chuti. Hodně lidí ochutnalo místní piva. Mají jich cca 15. Neslyšel jsem na jídlo ani pivo žádnou kritiku. Moje koleno bylo výborné. Na závěr jsme si někteří koupili piva s sebou a již jsme pokračovali do Rumburku. Cesta trvala cca 20 min. Rumburská Loreta je nejsevernější Loreta v Evropě. Prohlídka s výkladem trvala cca hodinu. Součástí Lorety je i bývalý kapucínský klášter s kostelem Sv. Vavřince. V kostele jsme se pomodlili a pak již následoval přesun k autobusu. Posledním místem, v harmonogramu výletu byla bazilika minor Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově. Provázel nás velmi výmluvný pan kostelník. Sdělil nám, že bazilika byla vystavěna na místě zázračného uzdravení paní Magdalény Kade. Tento zázrak je oficiálně uznán Vatikánem. Kostel ve Filipově, tehdy to ještě nebyla bazilika, navštívil v r. 1920 budoucí papež Pius XI.. Zde v kapli s překrásnou sochou P. Marie otec Lohel sloužil pro účastníky výpravy mši svatou. Pak jsme si prohlédli zbytek baziliky a již následovala cesta domů. Při zastávce na benzinové pumpě začalo pršet, ale nám to nevadilo a byli jsme odměněni pohledem na krásnou duhu (stejně jako při loňské výpravě do Kutné Hory). Došlo i na tradiční autobusové pohoštění sladkostmi, které připravily obětavé členky výpravy. ory).HHHHH Zpáteční cestu jsem skoro celou prospal. Naše farnice mě uspaly kouzelným zpěvem. Cestu jsme zakončili ve 20:20 u kostela Sv. Jana Nepomuckého

Vavřince. V kostele jsme se pomodlili a pak již následoval přesun k autobusu. Posledním místem, v harmonogramu výletu byla bazilika minor Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově. Provázel nás velmi výmluvný pan kostelník. Sdělil nám, že bazilika byla vystavěna na místě zázračného uzdravení paní Magdalény Kade. Tento zázrak je oficiálně uznán Vatikánem. Kostel ve Filipově, tehdy to ještě nebyla bazilika, navštívil v r. 1920 budoucí papež Pius XI.. Zde v kapli s překrásnou sochou P. Marie otec Lohel sloužil pro účastníky výpravy mši svatou. Pak jsme si prohlédli zbytek baziliky a již následovala cesta domů. Při zastávce na benzinové pumpě začalo pršet, ale nám to nevadilo a byli jsme odměněni pohledem na krásnou duhu (stejně jako při loňské výpravě do Kutné Hory). Došlo i na tradiční autobusové pohoštění sladkostmi, které připravily obětavé členky výpravy. ory).HHHHH Zpáteční cestu jsem skoro celou prospal. Naše farnice mě uspaly kouzelným zpěvem. Cestu jsme zakončili ve 20:20 u kostela Sv. Jana Nepomuckého

Vítek Bobysud

Upozornění

V poslední době se množí útoky vandalů a zlodějů na naše kostely. Naposled se stal terčem zloděje kostel sv. Jana Nepomuckého. V noci ze 17./18. 6. byl otec Lohel po telefonické výzvě policii přivezen ke kostelu sv. Jana Nep. Přímo při činu zde byl zadržen pachatel, který se snažil vytrhávat měděné desky na střeše kostela, kam vylezl po hromosvodu. Bohužel, škoda vyčíslená na 22.000 Kč, půjde na náklad farnosti, protože pachatel je nemajetný a zřejmě i nezaměstnaný.

Pokud někdo zná identitu nočního pozorného informátora policie, prosíme, laskavě mu za jeho čin jménem farnosti poděkujte. Prosíme o soustavnou pozornost farníků, kteří žijí v sousedství kostela a mohou tak zaznamenat všechny neobvyklé a podezřelé aktivity v jeho okolí.

V. Bobysud, předseda Spolku přátel košířských kostelů

Poděkování manželům Vaněčkovým

Když jsem dostal za úkol napsat něco o rodině Vaněčků a poděkovat za práci pro farnost, zjistil jsem, že je to pro mě dost těžký úkol. Ne pro to, že bych neměl co napsat, ale právě proto, že je toho tolik, co jsme spolu prožili, za poměrně krátký čas. Ondra přišel do farnosti znenadání a já jsem zjistil, že přestože náš životní styl je dost odlišný, tak spolupráce je nejen možná, ale s každým měsícem se prohlubuje. V mnoha drobnostech, které možná farníci ani nezaregistrovali, jsme tvořili pracovní tým. Mnoho grantů by bez jeho aktivní spolupráce farnost nezískala. Stejně tak mi pomáhal při rekonstrukcích, které jsme v našich kostelích za poslední roky provedli. To se nezměnilo, ani když se v jeho životě objevila Markéta. Naopak. I jeho žena Markéta se aktivně zapojila do života farnosti jako velmi aktivní členka. Vlastně, setkávání maminek byl její nápad. Je toho hodně, co odchodem Vaněčků naše farnost ztrácí a jiná, v Lysé nad Labem, získává. A na závěr mi dovolu vyjádřit poděkování za vše co Vaněčkoví vykonali pro naši farnost a popřát jim hodně zdraví, štěstí a Božího požehnání v novém působišti.

Vítek Bobysud

K poděkování oběma manželům se připojují i stálí návštěvníci ranních bohoslužeb v kapli Nanebevzetí P. Marie na Klamovce. Sice se tam ve funkci kostelníka a lektora objevovala po odchodu Stan. Dobeše jen jedna polovina manželského páru-Ondřej, ale velký podíl patřil i Markétě, která mu tuto službu umožňovala tím, že obětavě pečovala o dvě, v poslední době už tři, malé děti. Velký dík patří tedy právem oběma manželům.

K poděkování se připojuje i redakční rada Košířského farního listu, ve které Ondřej aktivně pracoval a přispíval nejen řadou článků, ale i tou nejméně vděčnou pravidelnou prací - to je psaním zápisů ze schůzek výboru Přátel košířských kostelů.

Milí Vaněčkové, vyryli jste v košířském farním společenství hlubokou brázdu, ze srdce vám děkujeme a přejeme, aby se vám totéž podařilo k větší cti a slávě Boží i ve vašem novém působišti!

Okénko Humoru

Zateplení

aneb Návod pro letní kutily, kterak snadno k úrazu přijíti.

V mojí chaloupce je roztomilo. Na půdičce dokonce příjemné teplo, ale v přízemí je úplně studená podlaha, která trpí tím, že sklep pod ní je železný, pokrytý jen prkny. Snažil jsem se moc si toho nevšímat, ale když už i otužilí návštěvníci si navlékali vlněné ponožky a když i mě občas záblo, tak jsem usoudil, že je třeba konat.

Dneska už každý používá polystyrén, který se přimáčkne na stěnu, nějak se přilepí a je to. U mě nastal ten problém, že jsem potřeboval přidat ty desky na strop sklípku, tak aby ta zejména nelezla skrz.

Jak prosté, vezmu montážní pěnu - nakydám na materiál, přitisknu a hotovo. Udělám a jen co se otočím, je to dole. Dobrá, nakydám znovu, přitisknu a držím. Aby to zase nespadlo chci podepřít tyčkou. Jednou rukou držím, druhou šátrám po tyčce a než dopátrám, je to dole. Opakuji pokus, tyčku držím mezi kolena, rychle podsunu hlavou a drží.

Jenže sklep má podivné výškové proporce, jenom asi 140 centimetrů. takže nejde stát ani klečet, jen se tak kroutit. Pochopil jsem, že to je postoj používaný v čínských mučírňách a také v mém sklípku. Obojí má stejné účinky.

Jak se dostavuje únava, snižuje se výkon i pozornost. Za chvíli mám pěnu ve vlasech a flek na ruce. Kdo ví, jak se to nedá odstranit, pochopí moje trápení. V bezbřehé důvěře v odstraňovací sprej jsem po něm chmátnul, stříknul na flek - jenže ona to byla zase pěna. Nu což, počkám, až to uschne a pak to sloupnu.

Zpozorněl jsem, když se to začalo loupat i s kůží, tak dobře to drží, potvora. Vypadalo to odporně, takže jsem to skryl pod obinadlo a vzhůru do OBI (vše pro kutily).

Tam k mému překvapení a radosti měli opravdovský odstraňovač a tak jsem se konečně osvobodil. Z vlasů to vystříhala sousedka a zbytek tam mám na památku. Pochopil jsem, že moje schopnosti řemeslné jsou na nule a proto jsem raději sepsal toto varovné poučení pro další amatéry v oboru zateplování.

Vyprojektoval, provedl a sepsal Karel Pávek

OKÉNKO VÍRY

405. Co je základem autority ve společnosti?

Každá lidská společnost potřebuje právoplatnou autoritu, která by zajišťovala pořádek a přispívala k uskutečňování společného dobra. Taková autorita má svůj základ v lidské přirozenosti, a proto patří k Bohem stanovenému řádu.

406. Kdy je autorita vykonávána právoplatně?

Autorita je vykonávána právoplatně, když usiluje o společné dobro a k jeho dosažení používá mravně dovolené prostředky. Proto politická zřízení mají být určována svobodným rozhodnutím občanů a mají respektovat princip právního státu, v němž vládne zákon, a nikoli lidská svévole. Zákony nespravedlivé a opatření protivící se mravnímu řádu nejsou pro svědomí závazná.

407. Co je to společné dobro?

Společným dobrem se rozumí souhrn podmínek společenského života, které jak skupinám, tak jednotlivým členům dovolují uskutečňovat vlastní dokonalost.

408. Co zahrnuje společné dobro?

Společné dobro zahrnuje: respektování a rozvoj základních práv osoby; rozvoj duchovních a časných dober osob i společnosti; mír a bezpečnost všech.

409. Kde se společné dobro nejplněji uskutečňuje?

Společné dobro nachází své nejplnější uskutečnění v politických společenstvích, která hájí a rozvíjejí dobro občanů a jejich sdružení, aniž by zapomínala na společné dobro celé lidské rodiny.

410. Jak se člověk podílí na uskutečňování společného dobra?

Každý člověk se podle svého postavení a podle úlohy, kterou zastává, podílí na rozvíjení společného dobra zachováváním spravedlivých zákonů a péčí o oblasti, za něž má osobní odpovědnost, jako je péče o vlastní rodinu a úsilí ve vlastní práci. Občané se také mají, pokud je to možné, aktivně účastnit veřejného života.

Vydává:**Redakční rada:****Uzávěrka:****Náklad:****Internet:**

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

ZÁŘÍ

REPTÁNÍ A VÍRA

Kristus Pán ukazuje své mistrovské umění v odpovědích na podněty, které přicházejí od lidí, s nimiž se setkává. V dlouhé eucharistické rozmluvě u Kafarnaá jde o podnět v podobě reptání. Židé reptali, byli nespokojeni, pobouřeni jeho výrokem: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe“. Nemohli se vyrovnat s tímto Ježíšovým tvrzením, protože jej vnímali čistě pozemsky jako toho, který se svým lidským projevem nevymyká běžným představám. Znali jeho příbuzné, viděli jej v obyčejných životních situacích. Něco tak vznešeného by podle jejich mínění musel dokázat nějakým zvláštním oslnivým způsobem. Kdyby se snesl z nebe v nějaké gigantické podobě, obklopen andělským dvorem, v zářivém světle, které by zastínilo samotné slunce nebo jinak velkolepým způsobem, pak by jej mohli uznat jako skutečně sestupujícího z nebe. Ale nic takového se nestalo, a tak reptali.

Ježíše toto odmítání nepřekvapilo. Přikročil k výkladu, kterým uvádí své posluchače do tajemství své přítomnosti v eucharistii. Negativní projev nechápavých pochybovačů vyprovokoval Boží moudrost skrytou v srdci Vykupitele k objasnění vztahu k jeho osobě, bez něhož není pochopení myslitelné. Slovy: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec“, otevírá problém víry ve spolehlivost jeho božské autority. „Přijít“ znamená uvěřit, uznat a přijmout, zabydlet se v jeho přítomnosti, zůstat

s ním spojen přátelským poutem. Pak už není žádná potíž s přijetím jeho slov jako naprosté pravdy. On sám slibuje příchod k těm, kteří uslyší jeho klepání na dveře svých srdcí. Pokud mu otevrou, přijde k nim s Otcem i Duchem svatým aučiní si v nich příbytek. Jde tedy o velmi důvěrné osobní pouto, naprostou spřízněnost. Podmínkou k tomu, aby někdo takto k němu přišel, je přitažení nebeským Otcem. Zde vystupuje základní prvek náboženského života. Náboženství je vyjadřováno latinským slovem „religio“, což znamená vázanost, být něčím nebo někým vázán. Lidská osoba už není jako naprosto nezávislá, uvolněná pro svůj neomezený pohyb. I když se nezbavuje své svobody, získává zajištěnost, řád, pevnost a jistotu díky tomuto poutu. Jako horolezec, který není ponechán na skále pouze sobě samému, ale může počítat s pomocí někoho dalšího. Nebeský Otec nepřitahuje člověka otrockým nebo vězeňským poutem. Jsou to provazy láskyplné milosti. Ve víře je zcela nutný tento dar. Ježíš se odvolává na toto přitahování člověka milostí k němu, jenž byl Otcem poslán, aby Otce nejen zvěstoval, ale také k němu přiváděl toho, koho vzkřísí v poslední den. Víru a její nejvzácnější vyústění v nebeské blaženosti však předchází a provází zvěstování: „Všichni budou vyučeni od Boha“. Nejde jen o nějaké suché sdělování poznatků, ale dychtivé vnímání Otcova slova, výživu srdce, které žízní, touží, prahne po Boží pravdě. Kdo pak takto pečlivě slyší Otce, nemůže se minout se Synem. Vždyť i sám Otec říká o Synu: „Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!“ při

křtu Páně v řece Jordánu. Na cestě víry je tedy milost provázána a provázána poznáním. V tomto postupném pronikání do hlubin tajemství Boží moudrosti, však není ještě nikomu dostupné vidění Otce. Jedině Ježíš vystupuje jako ten, který jej viděl, protože je „Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha“, jak vyznáváme v krédu.

A tak nás Pán přivádí postupně k zachycení eucharistického tajemství: „Já jsem chléb života“. Kdo v něho věří a přijímá jej jako chléb života, má život věčný. V síle tohoto božského pokrmu vrůstá do věčného života. Mana na poušti sloužila jako nezbytná tělesná posila k překonání pouště a k dosažení zaslíbené země. Eliáš šel také v síle tělesného pokrmu k dosažení cíle, ve kterém měl plnit svůj úkol. Něco mnohem vydatnější je nám dopřáno v eucharistii. Nacházíme duchovní pokrm, díky kterému můžeme projít celým pozemským životem až k dosažení nebeské slávy. Chléb, který sestoupil z nebe, nás sytí na cestě k nebi.

Od reptání tak Pán posouvá naši pozornost k víře, bez níž není myslitelná spása. Jedním z nejsilnějších magnetů této víry je eucharistické tajemství Kristovy přítomnosti ve způsobách chleba a vína. U Kafarnaá Pán také předznamenal, jak bude dar jeho života obětován v Kalvárské oběti, aby jeho Tělo bylo totožné s eucharistickým chlebem.

Čerpejme tedy co nejvydatněji z tohoto daru – zdroje naší spásy! Žijme co nejplněji eucharisticky! Vírou, nadějí a láskou vstupujme do tajemství eucharistie, aby pak tyto božské ctnosti sílily v našem srdci!

Příští rok vyhlásil svatý otec Benedikt XVI. ve spojení s tématem víry jako Rok víry. Poctivé prožívání svátosti oltářní je mocnou oporou víry a zároveň zdroj, základ a vrchol celého křesťanského života.

Děkovná modlitba sv. Tomáše Akvinského po mši svaté:

„Děkuji ti, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, žeš mě hříšníka, svého nehodného služebníka, ne podle mých zásluh, ale veden jedině svým milosrdenstvím nasýtil drahocenným tělem a krví svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista. Prosím tě, ať toto svaté přijímání není důvodem k mému potrestání, ale spásonosným prostředkem k dosažení tvého slitování; ať upevní mou víru a posílí dobrou vůli; ať ze mne vymýtí neřesti a vzdálí ode mne hříšnou žádostivost; ať ve mně rozmnoží lásku a trpělivost, pokoru a poslušnost, a všechny ostatní ctnosti; ať je mi pevnou ochranou před úklady všech viditelných i neviditelných nepřátel; ať ve mně dokonale utiší neklid těla i duše; ať mě pevně přimkne k tobě, jedinému a pravému Bohu, abych v tobě šťastně dosáhl svého cíle. Prosím tě, Bože, přived' mě hříšníka k té velkolepé hostině v nebi, kde ty se svým Synem a Duchem svatým jsi pro své svaté pravým světlem, úplným nasycením, stálou radostí, dokonalou blažeností a vrcholným štěstím. Amen.

P.L.

Liturgický kalendář

ZÁŘÍ 2012

1.	sobota	První sobota v měsíci
2.	NEDĚLE	22. neděle v mezidobí
3.	pondělí	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže
7.	pátek	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka První pátek v měsíci
8.	sobota	Svátek Narození Panny Marie
9.	NEDĚLE	23. neděle v mezidobí
10.	pondělí	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka
12.	středa	Jména Panny Marie
13.	čtvrtek	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14.	pátek	Svátek Povýšení svatého kříže
15.	sobota	Památka Panny Marie Bolestné
16.	NEDĚLE	24. neděle v mezidobí

17.	pondělí	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků Sv. Roberta Bellarmina, biskupa a učitele církve
19.	středa	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20.	čtvrtek	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze, Pavla Chong Ha-sanga a druhů, mučedníků
21.	pátek	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23.	NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
26.	středa	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27.	čtvrtek	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28.	pátek	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa – doporučený svátek
29.	sobota	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30.	NEDĚLE	26. neděle v mezidobí

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
úterý	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Oznámení

Bohoslužby Na Klamovce

Od pondělí 3. září budou pokračovat bohoslužby Na Klamovce každé pondělí a úterý v 7,30 hod.

Poutní slavnost sv. Václava

Poutní slavnost sv. Václava v zimní kapli bude slavena mší sv. v pátek 28. září v 17,30 hod.
Z těchto důvodů se nekoná bohoslužba v kostele Nejsvětější Trojice.

Hodiny náboženství

Během měsíce září je možno přihlásit děti na hodiny náboženství, které začnou od začátku měsíce října. První hodina připadá na čtvrtek 3. října v 15.00 hod. Přihlášky dětí se soustředí u P. Lohela. Věková kategorie dětí je od 1. do 5. třídy.

Zasedání farní rady

Další zasedání farní rady se uskuteční v domečku u Nejsv. Trojice v pátek 14. září po mši sv.

Setkání v domečku a katecheze

Setkání v domečku a katecheze u sv. Jana Nep. budou od začátku října. První setkání v domečku bude na první pátek 5. října. První katecheze u sv. Jana Nep. pak v sobotu 6. října. Další rozpis bude uveden v říjnovém farním listu.

Úmysly Apoštolátu modlitby na září

- 1. Aby politici vždy jednali s poctivostí, bezúhonností a láskou k pravdě.**
- 2. Aby křesťanské komunity měly rostoucí ochotu posílat misionáře, kněze a laiky, spolu s konkrétními prostředky, nejchudším církvím.**
- 3. Za světlo Ducha Svatého pro správné uspořádání životních hodnot.**

Svatý Ondřej Kim Tae-gon, kněz, Pavel Chong Ha-sang a druhové, mučedníci – památka 20. září

Křesťanství se dostalo do Koreje v 18. století prostřednictvím několika laiků, kteří přinesli z Číny katolické knihy. Toto prvokřesťanské společenství bylo vedeno a udržováno téměř výhradně laiky. První kněží z Francie tajně vstoupili do země teprve v roce 1836. V té době už tam žilo několik tisíc křesťanů. Svou věrnost Kristu dosvědčovali i v dobách častých pronásledování. První biskup francouzského původu, Vavřinec Imbert, zemřel mučednickou smrtí 21.IX.1839. Nejvíce křesťanů bylo umučeno při pronásledování v letech 1839, 1846 a 1866. Papež Jan Pavel II. při své pastorační návštěvě v Koreji 6. V. 1984 prohlásil 103 z nich za svaté. Mezi nimi zaujímají přední místo první korejský kněz Ondřej Kim Tae-gon a horlivý laický apoštol Pavel Chong Ha-sang; ostatní jsou převážně laici: muži i ženy, ženatí i svobodní, starci, mládež i děti.

Ondřej Kim Tae-gon byl syn konvertitů. Narodil se r. 1821. Jeho otec zemřel mučednickou smrtí r. 1839. V 15 letech byl pokřtěn francouzským misionářem. Chtěl být knězem a byl proto poslán na studia do tehdejší portugalské kolonie Macaa (poblíž Hongkongu). Byl vysvěcen na jáhna, vrátil se sám do Soulu a konal ve své zemi misionářskou činnost. V r. 1845 se jako kapitán rybářské lodi přeplavil do Šanghaje a byl tam vysvěcen na kněze. Při zpáteční cestě se mu podařilo přivést do země dva francouzské misionáře. Po roce působení v Soulu byl však zatčen, mučen a popraven dne 16. září 1846. Jeho ostatky jsou uloženy v kapli kněžského semináře dnešního arcibiskupství v Soulu.

Pavel Chong Ha-sang byl laický kazatel a katecheta. Narodil se r. 1795 a byl popraven v r. 1839 v Soulu.

Z posledního dopisu sv. Ondřeje uvádíme:

Konejte tedy vůli Boží a celým srdcem bojujte pro nebeského vůdce Ježíše, a přemáhejte zlého ducha tohoto světa, vždyť Kristus už ho přemohl.

Žádám vás, neopomíjejte bratrskou lásku, ale navzájem si pomáhajte a vytrvejte až do doby,

Sv. Ondřej Kim Tae-gon

kdy se Pán nad námi smiluje a zbaví nás soužení.

Je nás tu dvacet a s pomocí Boží se dosud všichni dobře drží. Bude-li někdo zabit, žádám vás, abyste se starali o jeho rodinu. Je toho ještě mnoho, co bych vám měl říci, ale jak to mohu vyjádřit písemně? Končím dopis. Protože už máme velmi blízko k rozhodujícímu zápasu, snažně vás prosím, žijte věrně z víry, abyste jednou vešli tam, kde se budeme radovat jedni z druhých v nebeské blaženosti. Zdravím vás políbením lásky a pokoje.

Podle Internetu (Santieebeati, Heiligenlexikon) a Denní modlitby církve.

MP

Zprávy z farnosti

I o prázdninách se v naší farnosti uskutečnilo několik radostných událostí.

V neděli 19. srpna

po nedělních bohoslužbách v kostele sv. Jana Nepomuckého byl konvalidován sňatek manželů Janatkových a zároveň pokřtěna jejich dcera Elena.

V neděli 26. srpna

v kostele sv. Jana Nepomuckého pokřtil P. Lohelius tři děti – Adama, Žofii a Cyrila.

Spolu s celou církví se radujeme a manželům i všem novokřtěncům přejeme hodně síly a pomoci Ducha sv. k dalšímu růstu v křesťanské víře.

HLASY NÁRODA

7/2012

Malý výlet do Ameriky

Dojmy jedné řeholní sestry z návštěvy „Nového světa“

Navštívila jsem USA, stát Nebraska, klášter řeholních sester v městě Lincoln. Je to země krátké historie, země kukuřičných klasů, nedozrnlých plání, bouřlivé i modré oblohy, neustálého větru i nebezpečí tornáda. Co krok to míle ... a kopec nikde. Města jsou jednotvárná, bezpečně nízké domy v barvě písku, školy, kostely v cihlové barvě, kolem domku trávník, před garáží auto, pěšáci žádní, školáci ve školních autobusech nebo v autech s rodiči. Samotní žáci od 16 let řídí svá auta (u škol jsou parkovací místa i na 300 aut).

Sestry jsou učitelkami na katolických školách, asistentkami u postižených dětí a žáků, mezi laickými učiteli a školními kněžími. Vztahy mezi učiteli a žáky jsou velice přátelské. U každé školy je kaple, kostel. Vyučování je až do odpoledních hodin, ale zahrnuje také „naši“ mimoškolní činnost a „kroužky“, ze kterých pak vše vystavují – ruční práce, výrobky v dílnách, sportovní medaile. Žáci hodnotí své učitele. Šéfka hudební výchovy organizuje celoškolní koncert pro rodiče a přátele školy. Pozoruhodné je, že ve školní tělocvičně probíhá polední piknik, je to praktické využití místa, nepřekračují hygienické normy, vše probíhá čistě a podle zásad stravování. Teplé jídlo mají až večer doma.

Stát podporuje a podílí se na sociálních projektech, církev do projektu vstupuje finančně a duchovně. Při návštěvě domova důchodců jsme potkali hodně dobrovolníků z řad důchodců, mládeže i příbuzných, stojí o to být nápomocní. Všude se pohybuje tolik lidí, přátelsky se hlásí, žasne se dlouhý čas i jen nad barevným knoflíčkem, známí i neznámí zdraví typickým „Hellou!“

Co Američan, to české příjmení. Když řekneš, že jsi Čech, zeptají se česky „jak se máš?“ Ale český jazyk používají jen staří rodiče, když nechtějí, aby potomci věděli, co si povídají.

Dokázala bych tam žít, ale toužila bych po blízkosti hor, lesů, horských údolí a přírody. Pro zkušenost stojí za to se vydat za velkou louží, ale nic není zadarmo. Chleba je o dvou kůrkách, učit se

musí, abych tím překonala jazykovou bariéru. Je to o svobodě, chuti dosáhnout cíle a uvědomování si darů Božích.

Chválím a děkuji, Bože, za Tvé dary, zvlášť za letadlový zázrak, za dar slunce a jas oblohy, za blízkost Tvé všemohoucnosti na mých cestách s Tvým požehnáním.

To, co Amerika opravdu má, je srdečnost, přátelství, vstřícnost, zájem o druhého, velké možnosti bez hranic. Bez slova (po)rozumění pro mě nerozumějící vznik úsměvných přátelství. Oni jsou bez problému – problém jsem měla já, že neumím ani to americké „jak se máš“.

S. M. Benicie OS
Česká republika

Pozn. Tento článek z českého krajanického měsíčníku vycházejícího v USA, Nebraska dostala v dopise od svého, tam žijícího bratra, naše farnice paní M. Vacková. Jako velmi zajímavý dokument současného křesťanského života české menšiny v tomto americkém státě jej poskytla naší redakci k otištění. Upřímně děkujeme.

OKÉNKO VÍRY

SOCIÁLNÍ SPRAVEDLNOST

411. Jak společnost zajišťuje sociální spravedlnost?

Společnost zajišťuje sociální spravedlnost, když respektuje důstojnost a práva lidské osoby, která jsou vlastním cílem společnosti. Kromě toho společnost uskutečňuje sociální spravedlnost, která je spojena se společným dobrem a s výkonem autority, když vytváří podmínky, které umožňují sdružením a jednotlivcům dosahovat toho, nač mají právo.

412. Na čem se zakládá rovnost všech lidí?

Všichni lidé se těší stejné důstojnosti a mají stejná základní práva, protože jsou stvořeni k Božímu obrazu a obdařeni stejnou rozumovou duší, mají stejnou přirozenost a stejný původ a v Kristu, jediném Spasiteli, jsou povoláni k účasti na téže božské blaženosti.

413. Jak hodnotit rozdíly mezi lidmi?

Existují nespravedlivé hospodářské a sociální rozdíly, které postihují miliony lidských bytostí; ty jsou v jasném rozporu s evangeliem, odporují spravedlnosti, důstojnosti osob a míru. Existují však i rozdíly mezi lidmi, způsobené různými faktory, které zapadají do Božího plánu. Bůh chce, aby každý dostával od druhých to, co potřebuje, a aby ti, kteří mají zvláštní „hřivny“, sdíleli je s druhými. Takové rozdíly povzbuzují a často zavazují osoby k velkodušnosti, laskavosti a sdílení dober a vybízejí kultury k vzájemnému obohacování.

414. Jak se projevuje lidská solidarita?

Solidarita, pramenící z lidského a křesťanského bratrství, se projevuje především spravedlivým rozdělováním dober, spravedlivou odměnou za práci a úsilím o spravedlivější společenský řád. Ctnost solidarity také uskutečňuje sdílení duchovních dober víry, která jsou ještě důležitější než dobra hmotná.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, ThD., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejné

ŘÍJEN

VÍRA PANNY MARIE

Měsíc říjen spojený s modlitbou posvátného růžence nám znovu nabízí příležitost navázat hlubší vztah přátelství a lásky k Panně Marii. Rok víry, který budeme s církví prožívat, po jeho vyhlášení naším papežem Benediktem XVI., nás může podnítit k pohledu na Matku Boží a její život ve víře. Když uvažujeme o Mariině neposkvrněném početí, o její jedinečné svatosti, ustavičném panenství před porodem, při porodu i po porodu Božího Syna nebo jejím nanebevzetí, hrozí nám nebezpečí, že se tolik zaměříme na její výjimečnost, že zapomeneme na její lidství, k němuž v duchovním životě patří víra. Maria je po Bohu Matkou a Učitelkou našeho duchovního života, v němž hraje víra rozhodující roli.

Představit si Marii jako malé dítě, jako mladou matku nebo jako vdovu, která ztratila jediného syna, to nám může pomoci, abychom se s ní setkali ne jako s cizí, vzdálenou postavou nedostižitelné svatosti, ale jako s tou, která byla, tak jako její syn, „vyzkoušena ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustila hříchu“ (srov. Žid 4,15). V naší úvaze nám může pomoci verš z Matoušova evangelia, kde se vypráví, jak Ježíš přišel do Nazareta. Lidé z jeho vlastního města jej nechtěli přijmout kvůli jeho učení, a proto namítali: „Copak se jeho matka nejmenuje Maria?“ (13,55). Těch několik slov nás vede přímo k jádru tajemství vtělení, tajemství slabosti a chudoby. Syn Boží se tak ponížil (viz Fil 2,7), že nikdo netušil nic o jeho božském původu. Rovněž Maria, přestože byla bez hříchu a vyvolená k tomu, aby se stala Boží matkou, vypadala tak obyčejně, že její sousedé nechtěli Ježíše přijmout, protože přece dobře znají jeho matku Marii. Život v Nazaretě probíhal ve skrytosti a pro vnější pozorovatele

naprosto normálně. Do jeho tajemství nám dává nahlédnout Jan Pavel II. ve své mariánské encyklice:

„V letech Ježíšova skrytého života v nazaretském domě je také Mariin život „s Kristem skrytý v Bohu“ (srov. Kol 3,3) skrze víru... Matka se stýká s pravdou svého Syna jen ve víře a vírou! Je tedy blahoslavená, protože „uvěřila“ – a věří den co den uprostřed zkoušek a protivenství v době Ježíšova dětství a potom v letech jeho skrytého života v Nazaretě, kde „je Ježíš poslouchal“ (srov. Lk 2,51)... Matka tohoto Syna, pamětlivá všeho, co jí bylo řečeno při zvěstování, i pozdějších událostí, nosí tedy v sobě úplnou „novou zvěst“ víry: začátek Nového zákona. Je to začátek evangelia, čili dobrého, radostného poselství. Ale není těžké postřehnout v onom začátku také zvláštní trýzeň srdce, jaká je spojena s „temnou nocí víry“, abychom použili slova svatého Jana od Kříže, s jakýmsi „závojem“, přes který se musíme přibližovat k Neviditelnému a stýkat se s tajemstvím (srov. Vystup na horu Karmel, II, 3,4-6). Tímto způsobem se Maria mnoho let stýká s tajemstvím svého Syna a kráčí vpřed na své pouti víry (RM 17).

Maria nám tedy není nijak vzdálená, naopak, žila náš život, a především musela kráčet ve víře jako my. Vyrůstala jako dívka až do chvíle, kdy byla zaslíbena za manželku Josefovi. Představa, že Josef

byl již stařec, pochází až z apokryfního Jakubova protoevangelia. Autor mu zřejmě přisoudil vysoký věk, aby se předešlo pochybnostem o Mariině panenství(9,1-2).

Z Matoušova textu (13,55): „Copak se jeho matka nejmenuje Maria?“ můžeme Marii vnímat jako zcela obyčejnou ženu, která u svých sousedů rozhodně není příliš ve vážnosti. Posloupnost Ježíšova početí a narození nám dovoluje také nahlédnout, kolik nepochopení asi zakusila. Nepochopení bude vždy údělem těch, kdo chtějí Ježíše upřímně následovat ve víře v Jeho slovo.

Toto nepochopení ze strany nevěřících lidí nás tedy nemá zaskočit a odradit. Dívají se totiž na pravdy Boží „tělesným“, pozemským nebo čistě lidsky omezeným pohledem. Jde však o skutečnosti, které přesahují naše smyslové a rozumové schopnosti. Jejich přijetí předpokládá sílu Boží milosti a světlo Ducha svatého, které jsou nutnou výbavou věřícího člověka. Kdo nepřipustí tuto vyšší oblast lidského poznání a pokouší se o pouhé racionální vysvětlení Božích pravd, ten zvolil naprosto nepřiměřenou metodu a jeho úsilí je nesmyslné. Jako kdybychom například filosofické otázky o pravdě, dobru, lásce nebo svobodě chtěli zkoumat chemickou metodou pomocí zkumavek a mikroskopů.

Pro věřícího je rozhodující to, co učí a k věření předkládá Kristus a Jeho církev. O tom je nesmyslné pochybovat v bláhovém domnění, že tím jde o jakousi vymoženost či pomůcku pro duchovní život. Někteří současní autoři si v tom dokonce libují a neváhají to doporučovat ostatním podle hesla a zároveň názvu jedné knihy „Není pevné, co se nechvěje“. Náš Pán přísně káral nedostatek víry a pochybnosti ve víře. Naopak velmi si cenil každého upřímného a poctivého projevu víry.

Tím se nezamítá rozumné zkoumání předmětu víry – Božích tajemství, oblast teologické vědy a mystiky. Tímto bádáním se víra nemá problematizovat, ale zdokonalovat a prohlubovat. Tak to chápali všichni světci a církevní učitelé. Brali si jistě také za vzor Pannu Marii, která důkladně rozvažovala o všem, co slyšela od Pána a co s ním prožívala na své životní cestě.

P.L.

Liturgický kalendář

ŘÍJEN 2012

1.	pondělí	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2.	úterý	Památka svatých andělů strážných
4.	čtvrtek	Památka sv. Františka z Assisi
5.	pátek	1. pátek v měsíci
6.	sobota	Sv. Bruna, kněze
7.	NEDELE	27. neděle v měsíci
9.	úterý	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků Sv. Jana Leonardiho, kněze
12.	pátek	Sv. Radima, biskupa
14.	NEDELE	28. neděle v mezidobí
15.	pondělí	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16.	úterý	Sv. Hedviky Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
17.	středa	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18.	čtvrtek	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19.	pátek	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků Sv. Pavla od Kříže
21.	NEDELE	29. neděle v mezidobí
23.	úterý	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24.	středa	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
26.	pátek	Sv. Gilberta, opata
28.	neděle	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
29.	pondělí	Památka bl. Marie Restituty Kafkové, panny a mučednice
31.	středa	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Říjen – měsíc posvátného růžence

V celém měsíci říjnu jsme podněcováni k horlivější modlitbě posvátného růžence, abychom stále hlouběji pronikali svým srdcem do tajemství Kristova a Mariina života.

Setkání v domečku a katecheze

Setkání v domečku bude v pátek 5., 19. a 26. října. Sobotní katecheze budou v sobotu 6. a 20. října.

Zasedání farní rady

Zasedání farní rady bude v pátek 12. října.

Výuka náboženství

První hodina náboženství pro děti školního věku od 1. do 5. třídy bude ve čtvrtek 4. října v 15. hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Slavnost posvěcení kostela Nejsvětější Trojice

Slavnost posvěcení farního kostela Nejsvětější Trojice bude na poslední říjnovou neděli 28. října v 11.00 hod.

Úmysly Apoštolátu modlitby na říjen

- 1. Aby se nová evangelizace rozvíjela v nejstarších křesťanských zemích.**
 - 2. Aby slavení Světového dne modliteb za misie vyústilo v obnoveném závazku k evangelizaci.**
 - 3. Aby pomazání ke královskému kněžství nás uschopňovalo pro službu církvi a světu.**
-

Sv. Jan Kapistránský, kněz – památka 23. října

Svatý Jan Kapistránský patří mezi světce, jejichž život byl úzce spjatý s dějinami a událostmi doby, v které žili. A byla to rušná doba.

Pocházel z horského městečka Capestrana ve střední Itálii, kde se narodil 24. června 1386. Jeho otec přišel do Itálie se dvorem neapolského krále Ludvíka z Anjou, byl tedy asi Francouz. Později vzpomínal na velkou rodinnou tragédii, kdy nepřátelé jeho rodiny zabili ve dvou dnech čtyři jeho sourozence a dvanáct dalších členů rodiny a zapálili jejich dům. V tomto masakru pravděpodobně zahynul jeho otec.

Základní vzdělání získal Jan od domácího učitele. Asi od r. 1405 studoval na universitě v Perugii s výborným prospěchem právo. V té době se i oženil. V r. 1412 se stal v Perugii guvernérem. Byl známý svou spravedlností a bojem proti korupci. V r. 1416 vypukla válka mezi Perugií a rodem Malatestů. Jan byl poslán jako vyslanec sjednat mír, ale byl uvržen do vězení. Ve vězení měl vidění sv. Františka, který ho zval do františkánské řehole. Za velké výkupné se dostal z vězení a se souhlasem manželky vstoupil 4. října 1416 do františkánského řádu. Stal se přísným asketou a hájil přísné zachovávání řehole.

Velký vliv na něj měl sv. Bernardin Sienský. Jan ho doprovázel na jeho cestách, aby se od něho učil. Sám už, jako jáhen, mohl také kázat. Ale jeho apoštolská činnost se rozvinula až po vysvěcení na kněze v r. 1425. Procestoval celou Itálii a všude jeho vynikající kázání poslouchaly velké davy.

Ve františkánské řeholi v té době sílilo hnutí observantů, kteří usilovali o návrat k původní přísnosti, zejména v zachovávaní chudoby. Jan velmi aktivně podporoval sv. Bernardina v podpoře tohoto hnutí.

Často byl vyslán Svatým stolcem jako legát k vyřizování různých záležitostí. Byl v Miláně, v Burgundsku i u francouzského krále. V r. 1451 se stal apoštolským legátem v Rakousku.

V červenci 1451 přijel konat kázání do Brna. Kázal latinsky a tlumočníci překládali jeho řeč do češtiny a němčiny. Pak chtěl jít kázat i do Čech a setkat se s Janem Rokycanou, ale Jiří z Poděbrad mu do Prahy zakázal vstup. Báł se totiž jeho řečnického umění, protože během Janova působení v moravských městech, zvláště v Olomouci a v Brně, se přes čtyři tisíce lidí navrátilo z husitství do církve. Když světec zjistil, že jeho úsilí dostat se do Prahy bude marné, odebral se do severních a západních Čech, kde kázal v Chebu, Mostě, Tachově, Plzni a Kadani, poté odešel do Vratislavi.

V r. 1454 byl povolán na kongres do Frankfurtu, kde se rozhodlo o vyslání křížové výpravy na pomoc Uhrám proti Turkům. Této výpravy se v roce 1456 zúčastnil, spolu s vojevůdcem Janem Hunyadim a kardinálem Carvajalem. Když u Bělehradu rozhodovali, zda se mají pouštět do nebezpečné bitvy, Jan Kapistrán je přesvědčil. Tím se velmi zasloužil o slavné vítězství nad Turky v bitvě u Bělehradu, které bylo vybojováno 22. července 1456. Tím byl vpád Turků do Evropy na mnoho let zadržen.

Po bělehradské bitvě Jan vážně onemocněl. Odešel do kláštera v Iloku na Dunaji (dnes v nejvýchodnější části Chorvatska), kde zemřel 23. října 1456.

Za blahoslaveného byl prohlášen papežem Lvem X. r. 1514, ale jeho úcta byla omezena jen na sulmonskou diecézi. Papež Řehoř XV. ji rozšířil na celou církev. A konečně byl prohlášen za svatého papežem Alexandrem VIII. r. 1690.

Jan Kapistránský byl činný i literárně. Napsal 9 traktátů o věroučných otázkách, 14 o morálních problémech, 6 z církevního práva a 10 týkajících se františkánské řehole. V jeho pozůstalosti je i mnoho kázání a dopisů.

O životě sv. Jana Kapistránského vyšla v r. 2009 v Karmelitánském nakladatelství kniha W. Hünermana „Mnich mezi vlky“.

Podle Cathol.Encycl., R.Ondruše: *Blízki Bohu i lidům*, J.Kadlece: *Přehled českých církv.dějin.*, aj. M.P.

Zprávy z farnosti

Životní jubileum našeho exfarníka Mgr Václava Plíška

Náš bývalý farník pan **Václav Plíšek** oslaví dne 5.října 2012 své čtyřicáté narozeniny.

Pro košířskou farnost, zejména její mládež, vykonal mnoho dobrého. Několik let působil jako erudovaný animátor, který získával pro tuto činnost i zahraniční zkušenosti (především v Německu). Úzce spolupracoval s naším duchovním vůdcem P. Lohem i s redakční radou Košířského farního listu. Mnoho našich farníků, zvláště těch nejmenších, ho zná jako dlouholetého světce Mikuláše, který je dosud přijíždí z velké dálky potěšit a spolu s dvojicí našich andělů i obdarovat. Za všechnu práci pro farnost mu patří náš velký dík s upřímným Zaplat' Pán Bůh.

Do dalších let mu přejeme hodně zdraví, štěstí, Božího požehnání a spokojenosti v rodině i při tvůrčí práci v televizi NOE.

K našemu přání se připojuje manželka Ludmila a svému milovanému muži a tatínkovi Jakoubka a Filípka přeje také hodně radosti a síly do dalších let.

A všem farníkům Košířské farnosti děkuje za modlitby za uzdravení malého Filípka, který se má čile k světu.

DNY EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ

Ve dnech 8.-16.9. proběhly v ČR Dny evropského dědictví. Městská část Praha 5 se k této akci připojila a 8.-9. září zorganizovala otevření a prohlídky některých historických objektů na svém území. Je naší radostí, že se jednalo převážně o sakrální stavby, některé z nich běžně nepřístupné. Naše farnost dala k dispozici ke komentovaným prohlídkám kostel Nejsvětější Trojice a přilehlý Malostranský hřbitov.

Skautský smíšený pěvecký sbor Cantuta , jehož členem a zároveň originálním programovým průvodcem je náš farník/ministrant Ing. Václav Dráb, vystoupil v neděli 9.9. v kostele Sacré Coeur v Holečkově ul. Tento novogotický kostel s vnitřní beuronskou výzdobou (stylově stejnou jako v protějším kostele sv. Gabriela) je běžně pro veřejnost nepřístupný, je v soukromých rukou. Hrstka našich farníků si tedy mohla u této příležitosti nejen kostel prohlédnout, ale i poslechnout zpěv „naš“ Cantuty. Vystoupení bylo velmi zdařilé, sbor v dobré pohodě, dokonce předvedl na závěr i rychlý kostýmní převlek. Václav jako obvykle „perli“ při uvádění jednotlivých skladeb, spokojené obecenstvo ve zcela zaplněném kostele nadšeně aplaudovalo výkonu sboru. Cantutě děkujeme za velmi příjemné odpoledne v krásném sakrálním prostředí .

OKÉNKO VÍRY

BOŽÍ SPÁSA: ZÁKON A MILOST

415. Co je to mravní zákon?

Mravní zákon je dílo Boží moudrosti. Předepisuje člověku cesty, pravidla chování, která vedou ke slíbené blaženosti, a zakazují cesty, které člověka vzdalují od Boha.

416. V čem spočívá přirozený mravní zákon?

Přirozený mravní zákon, vepsaný Stvořitelem do srdce každého člověka, spočívá v účasti na Boží moudrosti a dobrotě. Vyjadřuje původní smysl pro mravnost, který umožňuje člověku rozumem rozlišovat dobro a zlo. Je všeobecný a neměnný a tvoří základ povinností a práv osoby i lidské společnosti a občanského zákona.

417. Vnímají přirozený zákon všichni lidé?

V důsledku hříchu nevnímají všichni lidé vždy stejně jasně a bezprostředně příkazy přirozeného zákona.

Proto Bůh „napsal na desky zákona to, co lidé nedokázali číst ve svých srdcích“ (sv. Augustin)

418. Jaký je vztah mezi přirozeným zákonem a Starým zákonem?

Starý zákon je prvním stupněm zjeveného zákona. Obsahuje mnoho pravd, které jsou rozumu přirozeně přístupné a které jsou takto potvrzeny a ověřeny ve Smlouvě spásy. Mravní předpisy Starého zákona jsou shrnuty v Desateru Božích přikázání, kladou základy povolání člověka, zakazují, co odporuje lásce k bohu a bližnímu, a předepisují, co je pro ni podstatné.

419. Jaké místo má Starý zákon v plánu spásy?

Starý zákon umožňuje poznat mnoho pravd, které jsou rozumu přístupné, určuje, co se má nebo nemá dělat a především jako moudrý vychovatel připravuje a uschopňuje k obrácení a přijetí evangelia. Je sice posvátný, duchovní a dobrý, ale ještě nedokonalý, protože sám ze sebe nedává sílu a milost Ducha k jeho zachovávaní.

420. Co je to Nový neboli evangelijní zákon?

Nový neboli evangelijní zákon, vyhlášený a uskutečněný Kristem, naplňuje a dovršuje Božský, přirozený a zjevený zákon. Je shrnut v přikázání milovat Boha a bližního a milovat se navzájem, jako Kristus miloval nás; je také niternou skutečností člověka: milostí Ducha Svatého, která uschopňuje k lásce. Je „zákonem svobody“ (Jak 1,25, protože vede k tomu, abychom jednali spontánně z podnětu lásky).

„Nový zákon je především milost Ducha Svatého, daná věřícím v Krista“ (Sv. Tomáš Akvinský)

421. Kde je obsažen Nový zákon?

Nový zákon je obsažen v celém životě a kázání Krista a v morální katechezi apoštolů: jeho hlavním vyjádřením je horské kázání.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
úterý	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, ThD., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

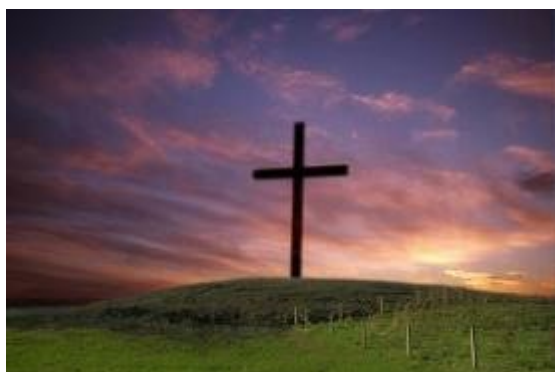
LISTOPAD

VÍRA A SMRT

V pozůstalosti jednoho nedávno zemřelého mladého kněze byly nelezeny poznámky ke kázání a v nich byla zaznamenána otázka pro účastníky bohoslužby: „Co kdybyste, bratři a sestry, zjistili, že máte právě teď zemřít?“

Mnoho zpráv k nám denně přichází o úmrtí blízkých i vzdálenějších lidí, o těch, která známe v soukromí či na veřejnosti nebo i o těch, kteří jsou nám úplně neznámí. Člověk se přitom těžko ubrání myšlence na vlastní smrt. Její příchod je naprosto nevyhnutelný a neodvratný. Všechny pokusy vytěsnit vlastní smrt ze svého vědomí a chtít zapomenout na tento fakt jsou marné. Od zygoty

směřuje lidský život neodvratně ke smrti. Žalmista připomíná: „Žije snad někdo, kdo by se nedožil smrti, kdo by se vymkl z dosahu podsvětí?“ (Žalm 88,40) Ještě naléhavěji zaznívají slova žalmu: „Smrtelníky vracíš v prach a říkáš: ‚Děti lidské, navraťte se zpět!‘ “ (Žalm 89,3) O pomíjivosti lidského života vypovídají zvláště další slova tohoto žalmu: „Náš věk čítá sedmdesát roků, osmdesát v dobrém případě, vesměs plných těžkostí a trampot: přeletí a odvanem i my.“ (Žalm 89,10)

Také lidová poezie, kterou objevoval český kněz František Sušil v 19. století a vytvořil z ní bohatou sbírku, obsahuje jednu píseň s osobním pohledem na vlastní smrt:

„Starala se matička,
starala se máti má,
hej nám hej,
kam mě k místu dochová.
Nestarej se matičko,
najdu sobě místočko.
Na slavkovském hřbitově,
tam mám místo hotové.
Přinesou mě na márách,
jak nevěstu v peřinách.

Zvony budou pěkně hrát
a hrobař postýlku stlát.
Místo peřin prachových
dají třísek jedlových.
Místo vrchní peřiny
nasypou na vrch hlíny.
A červení mravenci
budou moji mládenci.
A nebeské hvězdičky
budou moje družičky.

Přátelé se rozejdou
mě tady zahrabou.
Zůstanou jen housličky,
ty slavkovské zvonečky.
Ty mi budou pěkně hrát
a já budu klidně spát.
Kdyby hrály sto hodin,
nikdy už se nevzbudím.
Kdyby hrály dvě stě let,
už nepřijdu na ten svět.

Text písně zachycuje poetickým způsobem drsnou realitu odchodu s tohoto světa, zánik pozemské existence. Obsahuje představu smrtelného spánku, v němž člověk už neslyší ani housličky, ani lidské hlasy. Kdybychom předpokládali, že jde o totální konec člověka způsobený rozpadem jeho pozemské tělesné schránky, pak bychom se nechali omezit materialistickým pojetím lidského života.

Tento názor na člověka je však pomýlený. Lidská bytost totiž není pouze tělesným, hmotným útvarrem. Je duchovním subjektem, osobou, reflektující vlastní já, totožně trvajícím skutečností. Duše člověka nezaniká, ale je nesmrtelná. K filosofickým důkazům nesmrtelnosti lidské duše přistupují velmi naléhavá a naprosto zřetelná Boží sdělení o věčném životě. Lidská bytost má sice svůj začátek v pozemském časoprostoru, kromě toho prožívá určitý postupný vzestup i pokles tělesných a psychických životních projevů v pozemské existenci až k momentu biologické smrti organismu, ale její trvání tím není ohraničeno ani zastaveno, ale pokračuje na věčnosti. Člověk je povolán k trvalému přátelství s Bohem ve věčné blaženosti. Proto apoštol Pavel prohlašuje: „Život to je pro mne Kristus a smrt je pro mne zisk! Mám-li žít v tomto těle, získám tím možnost další práce. Nevím tedy, co bych vyvolil, táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší; ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás.“ (Fil 1,21-24)

V tomto pozemském životě nás může naplňovat radostí mnoho věcí: krása vesmíru, bohatství přírody, lidská kultura, umění, rozmanitý svět techniky, mnohé zajímavé činnosti, především však intenzita mezilidských vztahů. Co nás na tomto světě nejvíce přitahuje a bez čeho si svůj život nedokážeme představit a co bychom velmi neradi opouštěli? Jeden věřící by nejvíce litoval toho, že bude vytržen z přátelských vztahů, které považuje za největší životní hodnotu. Podstata věčné blaženosti bude sice spočívat v patření na Boha a v poznání jeho nesmírné krásy a dobroty, ale zároveň bude člověku dopřáno prožívat ještě mnohem krásněji spojení s lidmi, které v pozemském životě miloval. Tyto vzácné vztahy budou v Bohu umocněny a rozvinuty do nepředstavitelné podoby. Budou prozářeny světlem Kristovy lásky.

V nebi už není žádné odloučení. Zde na zemi bývá slast přátelství narušována myšlenkou: Jak dlouho bude ještě trvat naše spojení s těmito tak něžně milovanými přáteli a příbuznými? – Když se však blažení opět setkají v Božím lůně, pak už je nic nerozdělí. Jaká radost čeká křesťanskou rodinu, po dlouhém, bolestném odloučení? Jaká je to rozkoš, když si mohou navzájem říci: Nyní jsme opět spolu spojeni na věky. Nyní se můžeme radovat v Pánu, a tuto slast nám nikdo nevezme; neboť nyní zůstáváme navěky u Hospodina.

Tato víra je nejlepší cestou, která nám pomáhá vyrovnat se s tíživou myšlenkou na smrt, jak je to vyjádřeno i v mešní prefaci I. za zemřelé: „Nevyhnutelnost smrti nás sice skličuje, ale utěšuje nás zaslíbení věčného života; vždyť život těch, kdo v tebe věří, nezaniká, ale ve smrti se naplňuje, a když se rozpadne naše pozemské obydlí, dostaneme u tebe domov věčný.“

P.L.

Liturgický kalendář

LISTOPAD 2012

1.	čtvrtek	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2.	pátek	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3.	sobota	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4.	NEDĚLE	31. neděle v mezidobí
9.	pátek	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10.	sobota	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11.	NEDĚLE	32. neděle v mezidobí
12.	pondělí	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13.	úterý	Památka sv. Anežky České, panny
15.	čtvrtek	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16.	pátek	Sv. Markéty Skotské Sv. Gertrudy, panny
17.	sobota	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18.	NEDĚLE	33. neděle v mezidobí
21.	středa	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22.	čtvrtek	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice

23.	pátek	Sv. Klimenta I., papeže a mučedníka Sv. Kolumbána, opata
24.	sobota	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků
25.	NEDELE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
30.	pátek	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Odpustky pro duše v očistci:

Ve čtvrtek 1. listopadu odpoledne a v pátek 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Oznámení

Katecheze

Další katecheze na téma „Věčná blaženost“ budou v sobotu 3. a 17. listopadu po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana N.

Schůze farní rady

Další schůze farní rady bude v pátek 9. listopadu.

Přednáška R. Cardala

V sobotu 10. listopadu se po večerních bohoslužbách od 18.15 hod. uskuteční přednáška dr. Romana Cardala Ph.D. na téma: „Problém nesmrtelnosti ve filosofii“.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude letos v sobotu 8. prosince od 15.30 hodin ve farním sále kostela sv. Jana N. Zváni jsou rodiče s dětmi a všichni ostatní farníci.

Adventní duchovní obnova

Adventní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 15. prosince od 15.00 hod. do večerní mše sv. V programu rekolekce budou dvě promluvy, sv. smíření a slavení eucharistie.

Úmysly Apoštolátu modlitby na listopad

1. Aby biskupové, kněží a všichni služebníci evangelia odvážně svědčili o věrnosti ukřižovanému a vzkříšenému Pánu.
2. Aby církev putující na zemi zářila jako světlo národům.
3. Za apoštolskou horlivost při hlásání evangelia v současné společnosti.

Zápis z Farní rady ze dne 12.10.20012

Přítomní: P. Lohel, Vítek Bobysud, Václav Funda, Stanislav Hojek, Václav Dráb

1. Magistrátní úředník provedl kontrolu uskutečněných prací a přislíbil proplacení grantu do 14 dnů. Po obdržení peněz dojde k výměně plynových spotřebičů u sv. Jana a v sakristii Nejsv. Trojice. Dále bude provedena údržba varhan u sv. Jana.
2. Mikulášská nadílka bude v sobotu 8.12. od 15.00.
3. V listopadu se uskuteční naplánovaná přednáška.
4. V neděli 14.10. dojde po mši sv.k zvednutí poklopu v místě parkování aut abychom zjistili kam vedou případné trubky. Děláme to proto, že dochází v posledních měsících k velkému průsaku vody. Domníváme se, že je to způsobeno prasklým vodovodním řadem. Stanislav Hojek bude urgovat u vodáren tento problém.
5. Farní rada hledá dobrovolníka, který by měl zájem o aktivity spojené s granty. Jedná se o činnost, kterou vykonával Ondřej Vaněček. Potřeba je časová flexibilita a úřednická zdatnost, jak s vyplňováním formulářů, tak osobním stykem s úřady. Vzhledem k velké důležitosti grantů pro opravy našich kostelů je třeba najít takového člověka co nejdříve. Velmi prosíme o spolupráci v tomto směru.

Příští farní rada bude v obvyklém termínu.

Zapsal Vítek Bobysud.

Mše svatá a obřad blahořečení ctihodných Božích služebníků *Bedřicha Bachsteina a jeho 13 druhů mučedníků z Řádu menších bratří.*

V sobotu 13.října 2012 bylo v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha slavnostně vyhlášeno vepsání čtrnácti františkánských mučedníků do seznamu blahoslavených. Vyražděná pražská františkánská komunita byla složena z mnoha evropských národů (4 Češi, 4 Italové, 3 Němci, po jednom Francouz, Holanďan a Španěl). Jednalo se tedy o slavnost nejen českou, ale významně evropskou.

O příchod menších bratří do Prahy se zasloužila již kolem roku 1230 sv. Anežka Česká. Usídlili se nejprve na Starém Městě pražském a později založili konvent při klášteře klarisek „Na Františku“. Řád menších bratří prošel různými reformními a vývojovými stádii až jej nakonec r. 1517 papež Lev X. rozdělil na 2 samostatné větve: františkány a minority. Z nich se brzy osamostatnila třetí velká větev, kapucíni.

Česká františkánská provincie prožila dobu velkého rozkvětu i bojů s různými reformními proudy, avšak ve druhé polovině 16. století téměř zanikla. K její obnově došlo počátkem 17.století, kdy po 120 letech absence přišli menší bratři r. 1604 do Prahy a osídlili pobořený a opuštěný konvent Panny Marie Sněžné, kdysi působiště karmelitánů. Komunita byla posílena bratry z různých částí Evropy. Bratřím se usilovnou prací podařilo konvent obnovit zhruba do r. 1610.

V té době probíhaly mocenské boje v rodině vládnoucí habsburské dynastie a jejich následkem byl i tzv. „vpád Pasovských“, zorganizovaný synovcem císaře Leopoldem, začátkem r. 1611. Během dobytí části Prahy „Pasovskými“ se velmi vyhrotila situace na nedobytém území a několik katolických klášterů bylo napadeno a vyrabováno. K největšímu krveprolití došlo 15. února 1611 v komunitě františkánů u Panny Marie Sněžné, kdy bylo brutálně zavražděno všech jejích 14 členů.

Nyní, po více než 400 letech, byla potvrzena mučednická smrt pro víru těchto čtrnácti františkánských bratří a poprvé v dějinách (podle nových pravidel Kongregace pro blahořečení a svatořečení) se slavnost blahořečení konala v Praze.

Slavnost začínala předprogramem, který vedl P. Antonín Klaret OFM, farář u kostela P. Marie Sněžné. Střídal se zpěv lidu a katedrálního sboru, promluva o významu mučedníků a modlitba růžence. Každý z pěti desátek byl uveden v národním jazyce připomenutých mučedníků, odpovědi byly vedené v češtině.

Vlastní beatifikační obřad se konal během mše sv., které v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha předsedal *kardinál Angelo Amato SDB, reprezentant Svatého otce a prefekt Kongregace pro blahořečení a svatořečení*. Koncelebranty byli *Dominik kardinál Duka OP*, arcibiskup pražský a primas český, *Miloslav kardinál Vlk*, emeritní arcibiskup pražský, *kardinál Giovanni Coppa*, bývalý apoštolský nuncius v ČR, generální ministr Řádu menších bratří *José Rodriguez Carballo*, čeští, moravští a zahraniční biskupové, diecézní a řeholní kněží.

Za zvuku zvonů vstupoval v 10 hodin do katedrály dlouhý průvod ministrantů (i těch úplně nejmenších) a průvod kněží, řeholníků, především františkánů (mezi nimi i „náš“ P. Bonaventura), zakončený církevními hodnostáři a hlavním celebrantem, který začíná latinskou liturgií. Po Kyrie pak přichází ten dlouho očekávaný slavnostní okamžik, vlastní akt blahořečení. Arcibiskup pražský, generální postulátor Řádu menších bratří a provinční ministr františkánské provincie sv. Václava žádají celebranta o zahájení blahořečení 14 mučedníků, jejichž profil je přednesen. Papežský reprezentant prosbě vyhovuje a předčítá latinský apoštolský list (překládáný do češtiny) jímž papež Benedikt XVI. prohlašuje Bedřicha Bachsteina a jeho 13 druhů za blahoslavené s tím, že jejich svátek se se může každoročně slavit 15. února.

Vysoko u klenby katedrály nad kněžištěm se v té chvíli spouští zahalující plátno obrazu blahoslavených mučedníků, katedrálou zní neutuchající potlesk a oči mnoha účastníků se lesknou slzami vděčnosti. Ve slavnostním průvodu je přinášena dubová truhla s ostatky mučedníků a celebrant relikvie okuřuje. Arcibiskup pražský a zástupci Řádu menších bratří děkují prostřednictvím celebranta papeži za blahořečení 14 umučených františkánů. Liturgie dále pokračuje v obvyklém pořádku. Z homilie kardinála Amata stojí za to připomenout: „Dnes je tolik třeba pokojného soužití a porozumění. Seberme to jejich semeno dobra a umožněme, ať se stane majestátným stromem, který přináší květy a plody usmířeného a bratrského lidství.“ Přímluvy pak jsou pronášeny opět v 5 rodných jazycích blahořečených.

Odchod dlouhého liturgického průvodu z katedrály byl sledován zástupy turistů, kteří v době bohoslužby neměli do katedrály přístup. Kéž i na ně dopadne světlo radostné zvěsti, pro kterou obětovali svůj život blahoslavení mučedníci.

Prosme, aby jejich krev obrodila a upevnila naši víru a církev, která je obklopována velkým nepochopením a nenávistnou zlobou!

Zanech kvasu, boj se času posledního...

Umírání a smrt s přihlédnutím k barokní literatuře

Kdo chce dobře žít, musí umět dobře zemřít. Dobré a špatné činy se všechny jednou zhodnotí a zúročí při Posledním soudu. Z živého vědomí nevypočitatelnosti okamžiku smrti a definitivnosti Soudného dne vyplývá dále, že člověk vnímá, jak křehkým a v neposlední řadě velmi snadno zmařitelným darem je lidský život a jak čas plyne a vše na zemi pomíjí. Marnost nad marností, slova Kazatele („pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí“ Kaz 1,2), která by se dala jako motto vepsat do korouhví barokního věku, na tomto místě netřeba připomínat. Křesťanskou filozofii a recepci stoicismu ovlivněné uvažování o smrti a přemítání o posledním okamžiku života, soustavná příprava na něj, vedou spolu s uvědomělým *memento mori*, rovněž pro baroko typickým a neustále opakovaným heslem, k dobrému, tj. bohublému životu již zde na zemi a v nebi k věčné blaženosti.

Praktiky a metody spadající do umění, jak se správně připravit na odchod z vezdejšího světa (*ars moriendi*), vznikaly v Evropě zejména pod dojmem ničivých epidemií, byly vyvíjeny a jsou známy už od pozdního středověku. K tomu pak v 17. století přistupovala řada dalších spisů, které vycházely tiskem a měly tak větší záběr publika – zpovědní zrcadla, zpěvy, knížky s příslušným pojednáním o tématu, o smrti pojednává také literatura v tradici emblematiky, spojující pomocí důvtipných alegorií obraz a text, dále tance mrtvých, které měly nejen popisovat, ale také přímo znázorňovat v podobě různých uměleckých zpodobení, že smrt stírá veškeré majetkové a stavovské rozdíly, zde jsou si všichni lidé bez výjimky rovni. Jak to vystihl Abraham a Sancta Clara: „někdo až zítra, někdo dřív,/ zemřít musí, kdo je živ. [...] Já sbírám sine venia/ ta největší ingenia [...] Človče, nač se sužuješ/ a vymýšlením trápíš?/ Je z písku vše, co budeš, a z mlhy vše, co lapíš.“¹

Konkrétně v katolickém prostředí 17. století patřilo ke kultuře pohřbívání a umírání její těsnější sepětí se společenstvím. Smrt nebyla pouze záležitostí výhradně soukromou, nýbrž zahrnovala i jistou dobově specifickou sociální komponentu. Ta se projevovala například při zakládání pohřebních bratrstev, společenství, která zajišťovala také chudším lidem důstojný pohřeb, mši svatou a přímluvnou modlitbu. Bratrstva se věnovala kromě pohřbívání zemřelých z finančně slabších vrstev, lidí chudobných a cizinců, rovněž duchovnímu doprovázení delikventů odsouzených k trestu smrti a postarala se rovněž o pohřbení jejich ostatků. Prostřednictvím bratrstev bylo dále možné získávat odpustky pro zemřelé. Kromě zádušního kultu a vzpomínkových obřadů byla bratrstva literárně aktivní a jejich publikace se zaměřovaly na spisy, modlitby a modlitební knížky spočívající v přípravě na smrt. Tiskly se rovněž seznamy zemřelých členů bratrstva.

Obraz epochy, proslulé co do přítomnosti a ztvárnění konečné fáze života, kromě příležitostných básní a pohřebních řečí, rozšířených zejména v luteránském prostředí, tvoří celá řada dalších spisů z té doby. Jednak se mohlo jednat o literaturu „užitkovou“, určenou pro zcela konkrétní příležitosti a situace, jako již zmíněné modlitby, pohřební řeči a kázání, také různé cykly kázání věnované patření na poslední věci člověka. V raném novověku byl na rozdíl od dnešní doby advent vnímán mnohem intenzivněji pod dojmem *parusie*: tak, jako Ježíš přichází na svět poprvé jako malé a bezbranné dítě, tak jednou přijde jako mocný král podruhé na konci věků.

Dále se v literatuře objevuje rozjímání o smrti v podobě mystických spisů, traktátů, ale v neposlední řadě i v lyrice, k níž kromě básní pronášených u příležitosti konkrétního pohřbu náleží také verše

tematizující umírání a smrt obecně. Ze spousty děl barokní lyriky lze vyčíst a nepřímou odvodit, že smrt byla v raném novověku vnímána mnohem komplexněji než dnes: neznamena zdaleka jen tělesný skon, mnohem spíše a především se jedná o odumírání světu, o memento, že existuje věčnost a na ní jednak blaženost, jednak ovšem i druhá, věčná smrt, mnohem horší a hrozivější než smrt fyzická a utrpení s ní spojené. Tělesné umírání sice představuje těžkou zkoušku, ale mnohem obtížnější úkol spočívá v dokonalém obrácení od všech falešných modelů a pokušení, jež člověka odvádějí od Boha jako jediného opravdového zdroje života.

Jak dokládá konkrétně německy psaná lyrika, vystupovala smrt vždy v souvislosti s dalšími přidruženými tématy. Je viděna v kontextu času existence na zemi a času věčnosti. Samotný čas pozemského života je vnímán dvojím způsobem. Člověk-křesťan nemá podlehnout svodům, které nabízí pomíjivý svět, má naopak svůj pohled soustředit na nepomíjivé dobro. Zároveň je pomíjivost pozemského času vzácným darem, protože poskytuje člověku možnost již zde začít žít svatě a předjímat svým životním postojem nebe. Jak praví citát z *Cherubského poutníka* (1675) od Johanne Schefflera (1624-1677): „Nad tisíc věčností jsou časy významné;/ zde mohou připravit se pro Pána – tam ne.“² Uvědomění si vzácnosti daru života a jeho krátkosti působí současně jako nepřímá výzva ke zpytování svědomí, k obrácení a k vedení ctnostného života. Konání dobra tak má svou motivaci ukotvenou právě v touze po nebeské blaženosti.

Někteří básníci využívají názorného zpodobení tělesného odumírání a sahají k tradičním motivům z tance smrti, aby opět pomocí názorných obrazů poukázali na nepomíjející jsooucnost. Zcela názorně, málem syrově-naturalisticky je líčen fyzický rozklad, ovšem expresivnost výrazů a snaha o bezprostřednost popisu na dnešního čtenáře může tu a tam zapůsobit nechtěně komickým dojmem, jako např. anonymní *Duchovní menuet (smrtí tanec)*: „Umřítí musím,/ tenkrát zkusím,/ jaký ten/ první den/ kvartýr bude,/ když duše od těla,/ tělo do popela,/ síla herbům,/ krása červům/ pokrm bude. [...] Aspoň kdo jdeš tady,/ zajdi ten krok malý/ ke mně sem,/ příklad vem/ marné slávy,/ zpomeň na mé tělo,/ co jest, co prv bylo,/ zanech kvasu,/ boj se času/ posledního; neb mně jako tobě/ a všechněm vespolek/ nedávno/ jest psáno:/ umřít máme,/ dnes mně, zejtra tobě/ bude nocleh v hrobě [...].“³

Uvažování o smrti může nabývat také podoby pointovaných antitezí a paradoxních výpovědí. A konečně básnické ztvárnění tématu umírání a smrti vychází z eschatologické nauky o čtyřech posledních věcech člověka. Daniel Czepko tak popisuje peklo následovně: „Co peklo jest? Já díím, že vlastní vůle tvoje./ Co žehne? Žádost tvá, jež tráví bez úkoje.“⁴ A konečně, ráj, nebe a věčná blaženost, určená pro omilostněné a vyvolené duše, které při Posledním soudu obstály, se v baroku přirovnává často k věčnému a nikdy nekončícímu máji, kdy je příroda rozkvetlá, plná barev a zeleně, rodí se v ní nový život, je příjemně teplo, a k času, který během církevního roku odpovídá období Velikonoc a Letnic. Je proto možné pro představu věčné blaženosti v barokní literatuře použít popis rozkvetlé přírody. A naopak i popis jara bývá podáván jako předzvěst nebe, jak ukazuje citát z Michnovy *Májové písně* (1661): „Májové kvítky/ sbírejte, dítky,/ sbírejte, všickni křesťané:/ jsou kvítky krásné,/ ačkoliv časné,/ až jaro jiné nastane. [...] Májové časy,/ tam stálé kvasy,/ tam rozkoš jest nekonečná:/ Tam všecko květné,/ mládne, neletne,/ tam léta blahoslavená.“⁵ Tímto symbolickým návratem zpět do Čech se končí text tohoto článku i exkurze do německé barokní literatury.

Citáty:

1. Abraham a Sancta Clara: *Tanec smrti*. In: *Růže ran*. Básně německého baroku. Přel. E. A. Saudek. Praha 1969, s. 88-91. Ukázky a antologie barokní lyriky (německé, české i světové):
2. Angelus Silesius: *Cherubský poutník*. Přebásnil Miroslav Matouš. Kostelní Vydří: KNA, 2003, s. 46.
3. Anonym: *Duchovní menuet (smrtí tanec)*. In: *Kéž hoří popel můj (z poezie evropského baroka)*. Uspořádal, doslov a poznámky o autorech napsal Václav Černý. Praha 1967, s. 200-202.
4. Daniel Czepko: *Duchovní epigramy. Pekelný plamen*, přel. E. A. Saudek. In: *Růže ran*, s. 21-23.
5. Adam Michna z Otradovic: *Májová píseň*. In: *Kéž hoří popel můj*, s. 191-193.

jlml

**Do prázdninových měsíců se vracíme popisem putování skupiny
našich mladých (i nejmladších) farníků.**

Výlet košířských farníků na Frýdlantský výběžek

V neděli 22. 7. jsme po mši sv. vyrazili směr *Josefův Důl* ve složení Vítek Bobysud, Veronika Zborníková společně s dětmi Liduškou, Klárkou a Vašíkem, dále Jarda a Václav Drábovi a Petr a Anička Křížovští. Cíl naší cesty, chatu Body, jsme našli celkem bez problémů. Po ubytování jsme vyrazili na doporučení do restaurace. Večer jsme prožili ve společnosti stolních her a dobrého pití.

V pondělí jsme vyrazili na rozhlednu Královka. Výhled byl daleký, počasí exkluzivní a po občerstvení jsme došli zpět na parkoviště a pokračovali na Frýdlant. Když jsme dojeli k hradu a zámku ve Frýdlantu, zjistili jsme, že je pondělí a hrad se zámek jsou zavřené. S plným žaludkem se nejlépe přemýšlí a tak na náměstí jsme se velmi dobře najedli. Pak jsme vyrazili po kratším bloudění na frýdlantskou rozhlednu. Taky byla zavřená, ale vyřídili jsme se na místním hřišti. Pak už následovala cesta zpět a měli jsme štěstí, protože jsme zastihli otevřený kostel s panem farářem. Provedl nás kostelem a pak nás pan kostelník nechal ještě nasáknout atmosférou a už následovala cesta zpět do chaty. Mužská část zatoužila po tekutém chlebě, ale ouha. Dvě restaurace měly zavřeno, ve třetí neměli pet lahve a servírka nevybíravě mluvila o provozním. Čtvrtá restaurace měla též zavřeno a v páté mi po 5 min. čekání servírka sdělila že petky nevede. Tak jsme dopili zásoby a po hraní deskových her jsme šli spát.

V úterý jsme jeli na Frýdlant a prohlédli si spojený hrad a zámek. Prohlídka trvala 2 hod 15 min a je to nejdelší prohlídka v Česku. Pak jsme dostali hlad a v osvědčené restauraci na náměstí jsme se nadlábli. Pak jsme pokračovali do Hejnice, kam jsme dojeli už po zavírací době. Pak jsme ještě navštívili lázně Libverdu a prohlédli si místní atrakci, restauraci v obrovském sudu. Pak jsme se vydali na cestu zpět do chaty. Na zpáteční cestě jsme ještě zastavili u vodní nádrže Souš.

Večer jsme si udělali ohniček a šli spát.

Ve středu následovala nejdelší túra celého výletu. Nejvyšší hora Jizerek, hora Smrk 1124 m n.m. Cestu jsme započali u chaty Smědava. Zpočátku vedla cesta celkem po rovině. Poslední kilometr stál ale za to. No zvládli jsme to a odměnou nám byl krásný výhled z rozhledny. Kde se vzaly tu se vzaly dvě slečny, jedna s vlkodavem a druhá s německým ovčákem. Po krátkém rozhovoru o tom jak se cestuje se psy a po občerstvení jsme vyrazili zpět. Někteří účastníci toho měli na konci cesty docela dost. Cesta zpět už probíhala velmi rychle. Večer následovala večere a hraní her.

Ve čtvrtek jsme vyrazili do Hejnice. Jedná se o poutní místo, které bylo po revoluci opravené. Po prohlídce a modlitbě jsme se rozloučili s Vaškem, který odjel na hokejové soustředění, a vyrazili

jsme k chatě Smědava. Šli jsme si prohlédnout opevnění a někteří z nás pokračovali na vrchol Jizery 1122m n.m. Z vrcholu je nádherný výhled i díky kyselým deštům, které zničily lesy okolo. Ostatní hledali borůvky. Pak jsme si dali občerstvení a vyrazili k chatě Body.

Pátek byl dnem, kdy jsme navštívili zoo v Liberci. Zajímavostí byl nový druh zmrzliny z kuliček. Viděli jsme krmení tučňáků, bílí tygříci byli ještě v porodním boxu. Pak už následovala cesta pod Ještěd. Lanovkou jsme vyjeli k vysílači. Výhled byl moc hezký. Udělali jsme několik fotek a pak jsme se rozdělili. Veronika s Ančou a Vašíkem šli kratší cestu a my ostatní šli delší. No nakonec se ukázalo, že kratší byla vlastně delší. No nakonec jsme se šťastně setkali a už následovala cesta do centra Liberce. Nakoupili jsme zásoby a já koupil malý ohňostroj. Večer jsme si udělali ohníček, pak následoval ohňostroj a večer jsme zakončili sledováním zahájení Olympijských her.

V sobotu jsme vyrazili na Tanvaldský Špičák. Když jsme dorazili na vrchol a prohlédli si okolí z rozhledny, rozdělili jsme se. Holky s výjimkou Veroniky s Vašíkem chtěly jet lanovkou. My ostatní jsme sešli dolů a jeli do Tanvaldu. Chtěli jsme se podívat do prodejny skla. Bohužel všechny byly zavřené, ale nakonec nám jeden soukromník otevřel a tak jsme mohli nakoupit vánoční ozdoby a další výrobky ze skla. Pak už jsme pospíchali vyzvednou holky a pokračovali do muzea hraček. Firma Detoa z Jiřetína pod Bukovou vyrábí dřevěné hračky již více než sto let. Prohlédli jsme si výrobu, zájemci si mohli pohrát s hračkami a na konci prohlídky jsme trochu vyplenili podnikovou prodejnu.

Pokračovali jsme zpátky do Josefova Dolu a šli na mši sv. Večer udělala Veronika výbornou polívku.

V neděli ráno si několik z nás udělalo výlet k vodopádům a cestou zpátky jsme ochutnali ovocné knedlíky v hospůdce co nám doporučil správce chaty. Pak jsme uvedli chatu do původního stavu a vyrazili na poslední prohlídku. Cesta k přehradě Josefův Důl byla asi kilometr od parkoviště. Prošli jsme se po hrázi, hodili několik piškotů rybám a už následovala cesta do Prahy. Cestou nám přšelo.

Sláva nazdar výletu, už jsme doma.

Vítek Bobysud

OKÉNKO VÍRY

MILOST A OSPRAVEDLNĚNÍ

422. Co je to ospravedlnění?

Ospravedlnění je nejvznešenější dílo Boží lásky. Je to milosrdný a nezasloužený dar Boha, který odpouští naše hříchy, činí nás spravedlivými a posvěcuje celou naši bytost. Je dílem milosti Ducha Svatého, bylo nám zaslouženo Kristovým utrpením a je nám uděleno křtem. Ospravedlnění navozuje svobodnou odpověď člověka, projevující se vírou v Krista a spoluprací s milostí Ducha Svatého.

423. Co je to milost, která ospravedlňuje?

Milost je nezasloužený dar, jímž nás Bůh pozvedá k účasti na svém trinitárním životě a uschopňuje nás jednat z lásky k němu. Nazývá se milostí *habituální* (trvalý stav), *posvěcující* nebo *zbožtující*, protože nás posvěcuje a zbožtňuje. Je *nadpřirozená*, protože zcela závisí na nezasloužené iniciativě Boha a přesahuje schopnosti rozumu a síly člověka. Vymyká se tedy naší zkušenosti.

424. Jaké jsou další druhy milosti?

Vedle habituální milosti rozlišujeme: aktuální neboli pomáhající milost (příležitostné dary); svátostné milosti (dary vlastní jednotlivým svátostem); zvláštní milosti neboli charismata (jejichž účelem je společné dobro církve), mezi nimi milosti stavu, které provázejí církevní služby a životní povinnosti.

425. Jaký je vztah mezi milostí a svobodou člověka?

Milost předchází, připravuje a vyvolává svobodnou odpověď člověka. Odpovídá na hluboké touhy lidské svobody, zve ji ke spolupráci a vede ji k dokonalosti.

426. Co je to zásluha?

Zásluha dává právo na odměnu za dobrý skutek. Člověk si sám od sebe nemůže vzhledem k Bohu nic zasloužit, neboť všechno dostal od něho. Nicméně Bůh mu dává možnost získávat zásluhy díky spojení s Kristovou láskou, pramenem našich zásluh před Bohem. Zásluhy dobrých skutků musí být tedy přičítány v první řadě Boží milosti a teprve potom svobodné vůli člověka.

427. Jaká dobra si můžeme zasloužit?

Pod vlivem Ducha Svatého si můžeme pro sebe i pro druhé zasloužit milosti potřebné pro posvěcení a pro dosažení věčného života, a také vhodná časná dobra, odpovídající Božímu plánu. Nikdo si nemůže zasloužit *první milost*, tu, která je na počátku našeho obrácení a ospravedlnění.

428. Jsou všichni povoláni ke křesťanské svatosti?

Všichni věřící jsou povoláni ke křesťanské svatosti. Ta je plností křesťanského života a dokonalé lásky a uskutečňuje se v důvěrném spojení s Kristem, a v něm s Nejsvětější Trojicí. Cesta křesťana ke svatosti prochází křížem a bude dovršena v konečném vzkříšení spravedlivých, kdy Bůh bude všechno ve všem.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
úterý	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, ThD., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

12
prosinec
2012

Košířský farní list

PROSINEC

HLEDEJTE HOSPODINA!

V jedné rodině byli dva bratři a často si spolu hráli. Jednou se také domluvili, že si zahrají na schovávanou. Mladší Petr se schoval a čekal na svého bratra Jirku, až ho najde. Čekal velmi dlouho. Jirka se neobjevoval. Když už se mu to zdálo příliš dlouhé, ukončil svůj pobyt v úkrytu a šel vyhledat Petra. Dozvěděl se však, že jej Petr vůbec nehledal. Později to sdělil tatínkovi, který pokýval hlavou a řekl: „Vidíš, jsi na tom podobně jako Hospodin. Také jej mnozí lidé nehledají“.

Můžeme se o tom také přesvědčit v našem každodenním životě. Žijeme mezi lidmi, z nichž se mnozí o Hospodina nezajímají, je jim lhostejný. Víra a náboženský život je pro ně terčem vtipů a různých posměšků. Cítí se být nad tuto oblast povzneseni, osvobozeni od náboženských předsudků. Ve skutečnosti jsou však v zajetí vlastních často ubohých materialistických nebo jiných předsudků, které jim brání v hledání Boha.

Prorok Ozeáš varuje před ovocem falešných nadějí: „Orali jste svévoli, sklízeli bezpráví, jedli jste ovoce přetvářky. Doufal jsi v svou cestu, v množství svých bohatýrů“. Vyjadřuje jádro této naděje v sebestřednosti, v zaměření na vlastní já, které se stává falešným bohem a mírou všech věcí. Člověk, který se nechce nechat vést Bohem, se odklání od pravdy a upadá do přetvářky. „Množství svých bohatýrů“ zastupuje souhrn vlastních sil, na něž člověk spoléhá.

Proti tomuto postoji bezbožníků staví Ozeáš výzvu: „Rozsívajte si pro spravedlnost, sklízajte pro milosrdenství, zorejte svůj úhor. Je čas HLEDAT HOSPODINA. Až přijde svaží vás spravedlností.“

Po celou dobu pozemského života je člověk uschopněn a povolán hledat Boha. „Je čas hledat...“ (Kaz 3,6) Touha po Bohu je vepsaná do lidského srdce, protože člověk je stvořen Bohem a pro Boha; Bůh nepřestává člověka přitahovat k sobě a jen v Bohu člověk nalezne pravdu a štěstí, jež neustále hledá. (KKC 27) Bůh tedy nejen vložil do srdce člověka touhu po sobě, ale dal mu také možnost tuto touhu naplnit tím, že mu jde vstříc, že je totiž dosažitelný. Je stále na příjmu a dostupný. U něho není nikdy obsazeno.

„Nejvznešenější stránka lidské důstojnosti spočívá v tomto povolání člověka ke společenství s Bohem. Pozvání k rozhovoru, jehož se dostává od Boha člověku, začíná již jeho samou lidskou existencí. Existuje-li

člověk, je to jen proto, že ho Bůh z lásky stvořil a neustále jej z lásky zachovává; člověk tedy žije plně podle pravdy jen tehdy, když tuto lásku svobodně uznává a dává se svému Stvořiteli.“ (GS 19,1)

Tímto objevem však není pátrání člověka po Bohu vyčerpáno. Hospodin totiž „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna“ (Žid 1,12). Kristus, Boží Syn, který se stal člověkem, je jedinečným, dokonalým a definitivním Slovem Otce, který v něm říká všechno, a nebude už jiné slovo než toto.

(KKC 65)

Mnozí z těch, kteří mu měli být během jeho prvního příchodu na svět nejbližší, jej nepřijali. O nich píše prorok Izaiáš: „Syny jsem vychoval a o ně se postaral, vzepřeli se však proti mně. Býk zná svého hospodáře i osel jesle svého pána; Izrael však nemá poznání, můj národ nemá rozum.“ (Iz 1,3)

Znovu k nám po roce promlouvá vánoční poselství o hledání a nalezení Boha Spasitele, který přišel na svět narozený z Marie Panny v betlémské stáji. Koho by něco takového mohlo napadnout? Kdo by si něco takového mohl vymyslet? Ano, Boha je možné vyhledat a najít tam, kde by to člověk vůbec nečekal. Betlémská pastýři se andělům nesmáli a nepohrdli jejich slovy, když dostávají výzvu: „Nebojte se, hle zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: NALEZNETE děťátko v plenkách, položené do jeslí.“ (Lk 2,10-12).

Lidské úsilí hledat Hospodina není zbytečné a marné. Předpokládá touhu, odvahu a ochotu poznávat. Anděl prorokuje „velikou radost pro všechny lid“. Tato radost spočívá ve znovunalezení toho, kterého máme celý život hledat. Bez víry v Něho jsou vánoce bez obsahu. Jen určitá kulisa pro konzumní vyžití, potěšení z dárků, které však nemůže naplnit srdce člověka láskou, radostí a pokojem. Pokud však budeme prožívat tyto hodnoty pramenící z nalezení Krista ve svém srdci a v našich rodinách, pomůžeme k jejich určení „pro všechny lid“, pro ty, kteří hledají...

Tak tedy **MILOSTIPLNÝ ADVENT A RADOSTNÉ SVÁTKY KRISTOVA NAROZENÍ!**

P.L.

Liturgický kalendář

prosinec 2012

1.	sobota	Sv. Edmunda Kapiána, kněze a mučedníka
2.	NEDELE	1. NEDELE ADVENTNÍ
3.	pondělí	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
6.	čtvrtek	Sv. Mikuláše, biskupa
7.	pátek	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8.	sobota	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNÝ PRVOTNÍHO HŘÍCHŮ
9.	NEDELE	2. NEDELE ADVENTNÍ
11.	úterý	Sv. Damiana I., papeže
12.	středa	Panny Marie Guadalupské
13.	čtvrtek	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14.	pátek	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
16.	NEDELE	3. NEDELE ADVENTNÍ
17. – 22.		pondělí až sobota před Štědrým dnem
23.	NEDELE	4. NEDELE ADVENTNÍ
24.	pondělí	Večer: mše z vigilie Narození Páně.
25.	úterý	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
26.	středa	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27.	čtvrtek	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28.	pátek	Svátek sv. Mladátek
29.	sobota	Pátý den v oktávu Narození Páně (Sv. Tomáše Becketa, biskupa a mučedníka)
30.	NEDELE	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
31.	pondělí	Sedmý den v oktávu Narození Páně (Sv. Silvestra., papeže)
1.1.2013	úterý	Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

Oznámení

Katecheze

Další katecheze z cyklu „Podstata blaženosti“ bude **v sobotu 1. prosince** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Zasedání farní rady

Další zasedání farní rady budu **v pátek 7. prosince** po večerní mši sv. v domečku.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka se uskuteční **v sobotu 8. prosince od 15.30 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nep. Srdečně zveme nejen rodiče s dětmi, ale také všechny farníky nezávisle na věkových kategoriích.

Duchovní obnova

Farní duchovní obnova se bude konat **v sobotu 15. prosince od 15. hod.** v zimní kapli sv. Václava. Po první promluvě bude dána příležitost ke svátosti smíření. Na závěr bude slavena eucharistie s druhou rekolekční promluvou.

Betlémské světlo

V neděli 23. prosince budou skauti ihned po mši u vchodu do kostela sv. Jana Nep. rozdávat Betlémské světlo. Zájemci si můžou přinést už lampičky sebou.

Vánoční besídka „mládeže“

Setkání mladých se uskuteční 22. prosince po večerní bohoslužbě. Rádi uvítáme i nové tváře. Stačí si vzít sebou dáreček a dobrou náladu.

Tříkrálová sbírka

Nový rok můžete začít i pomocí těm nejchudším. Kdo se chce přidat ke králům nechť kontaktuje Václava Drába: 724308209.

Úmysly Apoštolátu modlitby na prosinec

1. Aby přistěhovalci po celém světě byli přijímáni s velkorysostí a opravdovou láskou, zvláště křesťanskými komunitami.

2. Aby se Kristus zjevil celému lidstvu světlem, které září z Betléma a zrcadlí se na tváři jeho církve.

3. Aby se naše rodiny působením Ducha Svatého stávaly společenstvím víry, naděje a lásky.

Poděkování

V sobotu 10. listopadu se uskutečnila přednáška **dr. R.Cardala, Ph.D.** na téma „Problém nesmrtnosti ve filosofii“. Přednášku si přišla vyslechnout řada farníků i několik hostů.

Dr. Cardal zvolil téma velmi zajímavé. Upoutal, a v pozornosti svým brilantním vystoupením udržel všechny posluchače, i ty v otázkách filosofických méně vzdělané či nevzdělané. Všem nám, kteří v nesmrtnost „jen“ věříme, snesl o její reálné existenci řadu filosofických důkazů, které pravdivost naší víry potvrzují.

Srdečně mu děkujeme, že mezi nás přišel a doufáme, že tato jeho excelentní přednáška nebyla poslední, kterou na naší půdě proslavil.

Vděční košířští posluchači.

Zápis z farní rady ze dne 9.11.20012

Přítomní: P. Lohel, Vítek Bobysud, Václav Funda, Stanislav Hojek, Václav Dráb, Elena Horáková

1/ Grant na opravy v našich kostelích nebyl dosud vyplacen, čekáme na peníze z magistrátu.

2/ Mikulášská besídka bude v sobotu i 8.12. od 15.30

3/ V listopadu úspěšně proběhla naplánovaná přednáška dr. R.Cardala, Ph.D. na téma „Problém nesmrtelnosti ve filosofii“.

4/ Václav Dráb zajistí, jako každý rok, ve spolupráci se skauty betlémské světlo jeho distribuci ve farnosti. Zajistí rovněž Tříkrálovou sbírku.

5/ Farní rada vyzývá zájemce, který by měl zájem o aktivity spojené s granty. Jedná se o činnost, kterou vykonával Ondřej Vaněček. Potřeba je časová flexibilita a úřednická zdatnost, jak s vyplňováním formulářů, tak osobním stykem s úřady. Vzhledem k velké důležitosti grantů, pro opravy našich kostelů, je třeba najít takového člověka co nejdříve.

Příští farní rada bude v obvyklém termínu.

Zapsal V. Bobysud

Zpráva Farní charity za rok 2011

Přehled sbírek:

90. Sbírka	leden – únor	Na postižené leprou	1 500 Kč
91. Sbírka	březen – duben	Pomoc seniorům	1 300 Kč
92. Sbírka	květen – červenec	Pomoc Japonsku	2 800 Kč
93. Sbírka	srpen – září	Na klášter trapistů	3 700 Kč
94. Sbírka	říjen – listopad	Odstranění podvýživy matek a dětí v Ugandě	2 300 Kč
95. Sbírka	prosinec	Na povodně v severních Čechách	900 Kč

Pokud by si někdo přál na výše uvedené účely přispět individuálně, budou potvrzení o přijatých sbírkách s adresami příjemců během prosince vyvěšeny na nástěnce.

Farní charita informuje:

1. Od farnosti Brno – Lesná jsme obdrželi dvě knihy: „Pros, i tobě bude dáno“ (malé příběhy o naději II.). Je to soubor příběhů, při kterých věřící pocítili mocnou ruku Boží, zvláště na přímluvu Panny Marie. Druhá kniha s názvem: „Vhod či nevhod“ (životní oběť sestry Marie Restituty). A brožurku „Komentář ke mši svaté“. Všechny budou k dispozici ve farní knihovně.

2. Kdo by se chtěl zapojit do modliteb za počaté, ale usmrcované nejmenší, je možné se za registrovat na adresách: Registrace@modlitbyzanejmensi.cz nebo jmkorda@seznam.cz. Kdo nemá možnost emailu, může napsat na adresu: Mgr. MUDr. Jiří Korda – administrátor farnosti kostela Panny Marie Královny míru, Ve Lhotce 36, Praha 4 – Lhotka, 142 00.

3. Pokud se někdo setká se ženou, která přemýšlí o usmrcení svého dítěte, je možné jí omoci radou, že existují poradny pro ženy v tísní, které zakládá organizace Hnutí pro život a mají i bezplatnou telefon. linku 800 108 000 a stránky <http://www.linkapomoci.cz/>.

Farní charita srdečně děkuje všem věrným dárcům, díky Vám všem, že ještě za celých patnáct let, co naše Farní charita existuje, nebyla nikdy kasička úplně prázdná. Díky zlatým duším, které myslí na druhé. Bůh Vám vše zaplatí a žehnej Vám.

E. H.

Panna Maria Guadalupská – památka 12. prosince

Všichni asi víme, že Guadalupe je velké poutní mariánské místo Latinské Ameriky. Abychom se dověděli více, vraťme se o několik století zpět. Amerika byla objevena v r. 1492 a v r. 1521 Španělé pod velením H. Cortése dobyli aztécké Mexiko.

Za deset let potom, 9. prosince 1531, šel nedávno pokřtěný indián Juan Diego na katechezi do vzdáleného kostela. Juan Diego byl bezdětný vdovec, starý 57 let. Cestou kolem kopce Tepeyac uslyšel krásný ptačí zpěv a uviděl zjevení krásné paní tmavé pleti v modrém plášti, obklopené zlatou září. Paní mu řekla: „Jsem svatá Panna, Matka našeho Boha, původce života, Stvořitele všech věcí a Pána nebe i země.“ A neobyčejně laskavým hlasem poslala Juana za biskupem, aby požádal o postavení kostela na tomto místě, odkud by chtěla pomáhat všem lidem.

Biskup, františkán Juan de Zumárraga, neuvěřil, že indián měl pravé zjevení. Zklamáný Juan se vrátil ke kopci Tepeyac. Měl v následující dny ještě další zjevení. V posledním, čtvrtém zjevení ho Paní požádala, aby biskupovi na důkaz pravdivosti přinesl růže, které na tom místě natrhá. Přesto, že ten kopec byl pustý a že byl prosinec, našel na něm Juan Diego kvetoucí růže, a natrhal jich tolik, kolik se mu jich vešlo do jeho pláště, indiánské tilmy. Když je pak před biskupem z pláště vysypal, vytvořil se na vnitřní straně pláště přímo před užaslými svědky obraz dívky - Panny Marie. Biskup byl okamžitě přesvědčen a na místě zjevení dal hned postavit kostel. Na žádost Panny Marie bylo toto místo nazváno Guadalupe. Toto jméno je možné odvodit z aztéckého slova Coatlixopeuh, které znamená „Rozšlápla jsem hada“. Hada byl symbolem vládců aztécké říše. Juanovu tilmu s obrazem si biskup dal do své kaple. Brzy byl postaven kostel na místě zjevení a obraz Panny Marie do něj byl přenesen. Zvěst o zjevení se rychle rozšířila a mnoho lidí přicházelo, aby uviděli místo zjevení i zářný obraz.

Byly tam pak ještě v 16. století postaveny na stejném místě další prosté kostely. Velká bazilika, kde byl obraz pak vystaven, byla postavena ve městě Mexiku a dokončena r. 1709. Ve 20. století se zjistilo, že je staticky narušena, byla proto postavena v letech 1974-1976 nová bazilika kruhového půdorysu (viz obrázek). Vejde se do ní až 50 tisíc lidí. Ročně sem přichází okolo 20 milionů poutníků.

Důsledkem zjevení Panny Marie v Guadalupe bylo zlepšení postavení indiánů, protože přesvědčilo Španěly, že indiáni asi nejsou tak méněcenní, když se jim zjevuje Matka Boží. A za druhé během několika málo dalších let prakticky celé Mexiko přistoupilo ke křesťanství.

Obraz Panny Marie

Guadalupské je velmi pozoruhodný. Věda neumí vysvětlit, jakou technikou byl malován a jak je možné, že se na indiánském plášti utkaném z rostlinných vláken (která se normálně rozpadnou za několik desítek let) zachoval tak dlouhou dobu. Způsob zobrazení připomíná obraz na Turínském plátně. Byl mezi jiným zkoumán i americkou agenturou NASA, která zjistila další pozoruhodnosti, např. oči obrazu reagují na světlo jako živé oči, teplota vláken látky má teplotu lidského těla, stetoskopem je slyšet puls nenarozeného dítěte.

V roce 1979 navštívil baziliku papež Jan Pavel II. V r. 1990 prohlásil Juana Diega blahoslaveným a při návštěvě Mexika r. 2002 ho prohlásil za svatého.

Papež Benedikt XIV. prohlásil r. 1754 Pannu Marii z Guadalupe patronkou Mexika a určil její svátek na 12. prosinec. Papež Lev XIII. rozšířil slavení svátku na celou Latinskou Ameriku. Pius X. prohlásil Matku Boží z Guadalupe za patronku Latinské Ameriky.

Zprávy o zjevení v Guadalupe sepsal ve spisu Nican Mopohua Motecpana v domorodém indiánském jazyku jako první Antonio Valeriano. Kopie jeho díla byla publikována v r. 1649.

(V češtině máme knížku P. Mráčka, OP.: „Zjevení Panny Marie v Mexiku“, vydanou v Olomouci r. 2000.)

Z modlitby Jana Pavla II. v Guadalupe: Ó Neposkvrněná Panno, Matko pravého Boha a Matko Církve, která z tohoto místa projevuješ laskavost a soucit se všemi, kdo prosí o Tvou ochranu, vyslyš modlitbu, s kterou se na Tebe obracíme se synovskou důvěrou a předej ji svému Synovi Ježíši, našemu jedinému Vykupiteli.

Podle pramenů z Internetu (Santiebeati, Heiligenlexikon aj.)

MP

RADOSTNÁ FARNÍ ZVĚST

V rodině Křížovských s radostí mohou o vánocích zpívat „Dítě se nám narodilo!“

Aničce a Petrovi Křížovských se 26.11.2012 narodil **prvorozený syn Antonín**. Maminku sice trochu potrápil, ale jako pravý bojovník se do tohoto světa statečně probjoval s váhou 3,80 kg a délkou 52 cm.

Spolu s celou širokou rodinou Křížovských a Fundů se radujeme a věříme, že Antonína a jeho rodiče brzy uvidíme na bohoslužbách v kostele sv. Jana při křestním obřadu. Doufáme, že ho otec Petr a dědeček Václav brzy přivedou k ministrantské službě u oltáře, kterou oni sami tak věrně vykonávají.

OKÉNKO VÍRY

CÍRKEV, MATKA A UČITELKA

429. Jakým způsobem církev živí mravní život křesťana?

Církev je společenství, v němž křesťan přijímá Boží slovo a učení „Kristova zákona“ (Gal 6,2); dostává milost svátostí; spojuje se s eucharistickou obětí Kristovou, aby jeho mravní život byl duchovní bohoslužbou; učí se svatosti podle příkladu Panny Marie a svatých.

430. Proč učitelský úřad církve zasahuje do oblasti morálky?

Protože úkolem učitelského úřadu je hlásat víru, kterou je třeba vyznávat a uplatňovat v životě. Tento úkol se vztahuje také na zvláštní příkazy přirozeného zákona, protože jejich zachování je nutné ke spáse.

431. Jaký účel mají církevní přikázání?

Pět církevních přikázání má zaručit věřícím nezbytné minimum ducha modlitby, svátostného života, mravního úsilí a růstu lásky k Bohu a bližnímu.

432. Která jsou církevní přikázání?

Jsou to: 1) o nedělích a dalších zasvěcených svátcích se zúčastnit mše svaté a zdržet se práce a činnosti, které by posvěcování těchto dní mohly bránit; 2) alespoň jednou za rok vyznat své hříchy ve svátosti smíření; 3) alespoň v době velikonoční přistoupit ke svatému přijímání; 4) ve dnech stanovených církví se zdržovat požívání masa a zachovávat půst; 5) podle svých možností přispívat na hmotné potřeby církve.

433. Proč je mravní život nezbytný pro hlásání evangelia?

Protože křesťané životem podle Ježíše Krista přitahují lidi k víře v pravého Boha, budují církev, utvářejí svět duchem evangelia a urychlují příchod Božího království.

Radostné a milostiplné svátky vánoční přje

redakce KFL.

K vánoční pohodě přispíváme otištěním několika dětských dopisů.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné